

Zakaj je vaša prihodnost odvisna
od vašega odziva na vodstvo

Revidirano
in
posodobljeno

POD KRITJEM

JOHN BEVERE

Avtor uspešnice *Ubij kriptonit*

Dragi prijatelji,

ljudje po vsem svetu trpijo, ker ne razumejo Božjega načrta in namena za področje avtoritete. Ne zavedamo se, da Bog uporablja voditelje, tako dobre kot slabe, da bi iz nas izvabil najboljše ter razvijal, negoval in oblikoval naš značaj, da bomo lahko stali in služili. Ko odkrijemo, na kakšen način nas je Bog ustvaril, da bi živeli v odnosu do avtoritete, smo lahko deležni miru, zaščite in oskrbe ne glede na to, kaj naši voditelji počnejo ali ne počnejo.

Vaš namen v Bogu je pred vami. Ko se odločite za poslušnost tistim, ki imajo avtoriteto nad vami, se odločite, da boste uresničili in izpolnili svoj od Boga dani namen v njem.

Ta knjiga je darilo za vas. Vsebinsko lahko delite z drugimi verniki, ki morda potrebujejo isto spodbudo. Obiščite tudi spletno mesto MessengerX.com za prenos in preučevanje drugih gradiv, ki lahko spremenijo vaše življenje in so na voljo v vašem jeziku.

Molim, da bomo vi in jaz med tistimi, ki izpolnijo svoje poslanstvo, da prinesejo slavo našemu čudovitemu Gospodu!

Vaš brat v Kristusu,

MessengerX

John
JohnBevere@ymail.com

Messenger
INTERNATIONAL

POD KRITJEM

JOHN BEVERE

Under Cover, Slovenian, by John. P. Bevere

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *Under Cover*

ISBN 978-0-785-26991-5

Additional resources in Slovenian are available for
free download and video streaming at

MessengerX.com and on the **MessengerX** app

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Printed in Slovenia

Pod kritjem v slovenščini, avtor John P. Bevere

© 2025 Messenger International

MessengerInternational.org

Prvotno izdana v angleščini z naslovom *Under Cover*

ISBN 978-0-785-26991-5

Dodatna gradiva v slovenščini so na voljo za
brezplačen prenos in pretočno predvajanje na

MessengerX.com in v aplikaciji **MessengerX**

Če želite vzpostaviti stik z avtorjem: JohnBevere@ymail.com

Ta knjiga je darilo organizacije Messenger International in
NI NAPRODAJ.

Natisnjeno v Sloveniji.

Vse svetopisemske vrstice, razen kjer je izrecno navedeno drugače, so iz Slovenskega standardnega prevoda, © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije; vrstice iz Ekumenske izdaje so označene s kratico EKU, Ekumenska izdaja, © 1974 United Bible Societies (Združene biblične družbe), © 2021 Svetopisemska družba Slovenije; vrstice iz Chráskovskega prevoda pa s kratico CHR, Chráskov prevod, pravopisno prenovljena izdaja © 1914 British & Foreign Bible Society (Britanska in inozemska biblična družba), © 2017 Svetopisemska družba Slovenije.

App Store je blagovna znamka družbe Apple Inc., registrirana v ZDA in drugih državah.
Google Play in logotip Google Play sta blagovni znamki družbe Google LLC.

To knjigo posvečam svojemu
prvorojencu Addisonu Davidu Bevereju.

»Moder sin razveseljuje očeta.«

PREGOVORI 10,1

Tvoje ime pomeni »ljubljeni, ki je vreden zaupanja«.
Vsekakor živiš skladno s tem imenom in po navodilih te
knjige. Želim ti, da podeduješ najbogatejše Božje blagoslove
in obljube in da Božje obličje še naprej sije nad tabo.
Da boš živel dolgo in uspešno življenje.

Z materjo te ljubiva in sva
blagoslovljena, da si najin sin.

KAZALO

Zahvale

vii

Prvi del

Uvod v življenje pod kritjem

1. Uvod v življenje pod kritjem	3
2. Težko se je upirati ostnu	11

Drugi del:

Božje neposredno pokritje

3. Opredelitev greha	27
4. Skrivna moč nepostavnosti	39
5. Posledice neposlušnosti I	55
6. Posledice neposlušnosti II	65
7. Uročen	81

Tretji del:

Božje postavljeno pokritje

8. Ali Bog ve, kdo je na čelu?	97
9. Kralja imejte v časti	111
10. Dvojna čast	125
11. Poslušnost in podrejenost	145
12. Kaj če mi avtoriteta naroči... ?	159
13. Nepravična obravnava	179
14. Samoizzvana sodba	199
15. Še nekaj podrobnosti	217
16. Velika vera	233
17. Zaključek	249

ZAHVALE

Moja najgloblja zahvala gre ...

... moji ženi Lisi. Za ure, ki si jih porabila za urejanje te knjige. V prvi vrsti pa se ti želim zahvaliti, da si moja najdražja prijateljica, najzvestejša podpornica, žena in mati najinih otrok.

Najinim štirim sinovom, Addisonu, Austinu, Alexandru in Ardenu. Vsak od vas je v moje življenje prinesel neizmerno veselje in je zame prav poseben zaklad. Hvala, ker ste soudeleženi pri izpolnjevanju Božjega klica ter me spodbujate k potovanju in pisanju.

Mojim staršem, Johnu in Kay Bevere. Hvala vama za predano življenje, ki sta ga živela pred mojimi očmi. Oba sta me ljubila ne le z besedami, ampak predvsem s svojimi dejanji.

Najpomembnejša pa je moja iskrena zahvala Jezusu, mojemu Gospodu. Ni besed, s katerimi bi lahko izrazil vse, kar si storil zame in za svoje ljudstvo. Ljubim te bolj, kot lahko izrazim.

PRVI DEL

UVOD V ŽIVLJENJE
POD KRITJEM

UVOD V ŽIVLJENJE POD KRITJEM

Pogosto so boleče besede in ne laskajoče tiste, ki nazadnje prinesejo največjo osvoboditev in zaščito.

Pod kritjem – ta besedna zveza se lahko nanaša na številne okoliščine. V svoji najpreprostejši obliki lahko opisuje majhnega otroka, udobno nameščenega pod kritje tople odeje ali varno skritega za telesom starša v primeru preteče nevarnosti. V civilnem smislu si lahko predstavljamo mesto pod policijsko ali vojaško zaščito. Besedna zveza lahko opisuje tudi denimo žival, ki se skriva v goščavi, jami ali podzemnem zatočišču. Lahko se prav tako nanaša na družino, ki uživa v zavetju in varnosti svojega doma, medtem ko zunaj divja neurje.

Spominjam se, da sem kot otrok živel na območju pogostih neviht. Opazovali smo temne oblake, ki so se kotalili mimo naših panoramskih oken, in poslušali spremljajoči zvok oddaljenega grmenja. V nekaj minutah je nevihta v polni moči pridrvela nad hišo. Strelam je sledilo takojšnje udarno grmenje. Slišati je bilo dežne kaplje, ki so kot tisoči drobnih kladiv udarjale ob našo streho. V nevihti je hiša nudila še večji občutek varnosti in zanesljivosti kot sicer. Svet na zunanji strani oken je bil moker, hladen in nevaren zaradi smrtonosnih udarcev strel. Toda v notranjosti hiše smo bili

na varnem in suhem ter zaščiteni pred strahovlado nevihte. Bili smo pod kritjem.

Namesto omenjene besedne zveze bi lahko uporabili tudi izraz *pod krinko*. Ta se nanaša na varnost, ki izvira iz skrite identitete. Agent, ki je pod krinko, se lahko prosto giblje, ne da bi ga sovražnik prijel. Njegova vlada ga je skrila pod krinko lažnega imena, da se lahko prosto giblje po sovražnem območju. Skratka, v vseh primerih govorimo o neki obliki *zaščite* in *svobode*.

Toda kako se izraz *pod kritjem* lahko nanaša na kristjane? David piše: »Tisti, ki stanuje v zavetju Najvišjega, ki prenočuje v *senci* Mogočnega, pravi Gospodu: »Moje zatočišče in moja trdnjava, moj Bog, ki vanj zaupam.« (Psalm 91,1-2) Tudi tukaj je govora o varnem zatočišču za tistega, ki je v Njegovi senci. Vendar pa iz začetnih besed te vrstice, »tisti, ki ...«, izhaja pomembno vprašanje: »Kdo je pod njegovim kritjem?« Knjiga, ki jo držite v rokah, je iskanje tega najpomembnejšega odgovora. Na kratko, tisti, ki je pod kritjem, je tisti, ki je pod Božjo avtoriteto.

Adam in Eva sta v vrtu uživala v svobodi in varnosti pod Božjim okriljem. Vendar pa sta se v trenutku, ko nista ubogala Boga, znašla v potrebi prav po tistem, iz česar sta prostovoljno izstopila ... potrebovala sta biti »pokrita« (Prva Mojzesova knjiga 3,7). Njuna neposlušnost Božji avtoriteti je človeštvu odvzela sladko svobodo in zaščito, ki so ju ljudje na začetku poznali.

Sprijaznimo se. *Avtoriteta* ni priljubljena beseda. Če pa jo zavrnemo ali se je ustrašimo, izgubimo izpred oči zaščito in koristi, ki jih avtoriteta ponuja. Bojimo se je, ker nanjo ne gledamo z Božje perspektive. Naša drža do avtoritete me pogosto spominja na situacijo, ki se je zgodila z mojim tretjim sinom.

Ko je Alexander vstopil v prvi razred, je imel slabo izkušnjo s svojo učiteljico. Bila je čemerna in nenehno razdražena, razmer v razredu ni imela pod nadzorom in pogosto je vpila na učence. Alexander je bil prepogosto tarča njenih izbruhov, ker je ustvarjalen in energičen mladenič, ki raje govori kot molči. Čas v šoli je dojemal

kot odlično družabno srečanje. Ni treba posebej poudarjati, da je zaradi svojega pristopa do šole prihajal v spore z učiteljico in izzival njeno potrpežljivost.

Po pouku sva z ženo velikokrat pristala v njeni pisarni na posvet. Sodelovala sva z učiteljico in spodbujala Alexa, naj se podredi njenim pravilom in sodeluje pri pouku, vendar je ves ta stres zaviral njegovo strast do strukturiranega akademskega učenja.

Nato smo se preselili v novo državo, Alex pa je napredoval v drugi razred. Imel je čisto drugačno učiteljico. Bila je skoraj preveč prijazna in s skrajno občutljivostjo je spremljala zadovoljstvo svojih učencev. Zdelo se ji je, da je Alex očarljiv deček, in zaradi svoje narave jo je najverjetneje vzljubil. Vendar se je tako izmazal skoraj z vsem in se ob tem zelo malo naučil. Zdelo se je, da se Alex v šoli uspešno znajde, ne da bi sploh usvojil zahtevano snov, zato smo ga preselili v čudovito zasebno šolo, ki je poudarjala znanje.

Tam se je počutil izgubljenega in razočaranega. Nenadoma se znašel med otroki, ki so v prvih dveh letih blesteli v znanju. Alex je bil zdaj pod vodstvom dobre in prijazne, vendar odločne učiteljice. Kmalu se je izkazalo, da v znanju zaostaja za sošolci. Ponovno so sledila pogosta, a tokrat tudi koristna srečanja z njegovo učiteljico. Z Liso sva se bolj vključila v njegovo delo.

Če cel dan preživite v šoli in vam še zvečer starši dihaajo za vrat, to lahko hitro postane preobremenjujoče. Velikokrat se je Alex preprosto zaprl vase. Spet drugič so mu iz oči tekli potoki solz, in to kljub temu, da je v resnici napredoval.

Nekega dne je čustveno dosegel dno. Njegovi bratje so odšli na šolsko zabavo z rokanjem, on pa je moral ostati doma, da opravi nekaj nedokončanih nalog, ki jih je pred tem skril v svojo pisalno mizo. Zamudil je zabavo zaradi kupčka nalog od učiteljice! Ni premogel drugega kot jok. Čas je bil za še en pogovor med očkom in sinom. Po nekaj besedah sem dojel, v čem je težava. V njegovih očeh je bil njegov položaj popolnoma brezupen. Po njegovem obrazu so kar naprej tekle solze in sploh ni slišal, kaj njegov oče govori. Sledilo

je nekaj trenutkov brez besed. Alex je imel sklonjeno glavo in jokal.

Nikoli ne bom pozabil, kaj se je zgodilo zatem. Zravnal se je, se nekoliko zbral in si obrisal obraz, nato me je pogledal s tistimi velikimi čokoladno rjavimi in zdaj samozavestnimi očmi. Očitno se mu je porodila ideja, ki bi lahko rešila njegove težave in obrisala solze. Zravnal se je in prekrižal roke. Z resnobnim glasom je rekel: »Očka, nekaj bi ti rad povedal. Poznaš mojo sošolko Jessico?

Ona ne verjame v zdravnike.« Okleval je in nato dodal: »No, očka, jaz pa ne verjamem v učiteljice.«

Težko sem se zadrževal, da se ne bi nasmehnil ali zasmejal. S svojo pripombo me je čisto presenetil. Nadaljeval je: »Če moja sošolka Jessica lahko ne verjame v zdravnike, jaz ne bom verjel v učiteljice.« Smeha nisem več mogel zadrževati. Če bi to rekel z obupanim tonom glasu, ne bi bilo tako smešno. Toda ton njegovega glasu ni bil obupan. Res je mislil, da je odkril nekaj, kar bo rešilo vse njegove težave. Bil je enako resen kot oseba, ki priča v sodni dvorani.

Seveda sem izkoristil priložnost in mu razložil, kje bi bil, če ne bi imel učiteljev. Z njim sem delil, kako je bilo, ko sem prejšnje leto obiskal Angolo v Afriki, da bi tam pomagal pri hranjenju stradajočih otrok. Ti otroci bi dali vse, da bi dobili priložnosti, ki jih je imel Alexander! Izkoristili bi priložnost za učenje, ker so razumeli, kako pomembno je, da bodo lahko pozneje skrbeli za svoje družine. Po moji dolgotrajni razlagi se je nerad odrekel svoji novo odkriti filozofiji in se vrnil h kuhinjski mizi, da bi opravil svoj kupček nalog.

Naslednjih nekaj tednov sem razmišljal o tem pogovoru s sinom in si nisem mogel pomagati, da ne bi potegnil vzporednice med tem dogodkom in pogledom nekaterih ljudi na avtoriteto. Prepogosto imajo ljudje zgodovino neprijetnih izkušenj z avtoriteto; nekateri zaradi nepotrebno strogih voditeljev, drugi so kot Alexander zaradi razočaranja začeli dojemati avtoriteto kot oviro na poti do užitka in tega, kar je po njihovo najboljše za njih, čeprav so v resnici nad sabo

imeli dobre voditelje in avtoriteto. Toda iz teh neprijetnih izkušenj se je razvila subtilna drža: *preprosto ne verjamem v avtoriteto* ali, če povemo bolj odraslo, *ne bom se podredil avtoriteti, če se z njo najprej ne strinjam*.

Toda kakšen je Božji pogled na vse to? Ali se moramo podrežati avtoritetam, tudi če so nepošteno? Kaj, če so pokvarjene? Kaj, če nam naročijo, naj storimo nekaj, kar je po našem mnenju narobe? Kaj, če nam naročijo, naj grešimo? Kje je treba potegniti črto? Poleg tega, zakaj naj bi se sploh podrežali? Ali obstajajo kakšne koristi? Ali se ne bi mogli vsi preprosto pustiti voditi Božjemu Duhu?

Božja beseda ponuja konkretne odgovore na vsa omenjena vprašanja. Menim, da je to ena najpomembnejših knjig, ki mi jih je Gospod naročil napisati, ker obravnava temeljni vzrok številnih težav, s katerimi se ljudje v cerkvi trenutno soočajo. Zakaj je Lucifer padel? Zaradi upornišva. Zakaj je Adam padel? Zaradi upornišva. Kaj je vzrok, da mnoge med hojo z Bogom odnese stran? Vzrok je upornišvo. Najbolj streznjujoče je dejstvo, da upornišvo v večini primerov ni očitno, temveč subtilno.

V tej knjigi delim tudi primere lastnih neuspehov. Nisem oblastiželjen voditelj, ki bi želel spraviti svoje ovce, sodelavce ali družino v podrejen položaj. Imam čudovite sodelavce in družino. In nisem pastor. Zato pišem kot človek, ki je storil veliko napak ali, natančneje, grehov. V osemdesetih letih sem služil v okviru dveh mednarodnih krščanskih služb in iz teh izkušenj izhaja večina mojih negativnih primerov. Pri vsakem incidentu je najbolj streznjujoče to, da sem z vsem srcem verjel, da imam prav, čeprav sem se v resnici motil. Izjemno hvaležen sem našemu Gospodu, da mi je prek svoje Besede pokazal moje motive.

Moja iskrena želja je, da se iz mojih težav česa naučite in se izognete enakim napakam. Molim, da se boste iz moje nespameti nečesa naučili in imeli od tega korist. Kajti tisto, česar sem se naučil na podlagi svojih izkušenj in resnic, ki sem jih spoznal v tem procesu, je bilo hkrati koristno in čudovito. Skozi spokorjenje sta

prišli varnost in oskrba.

Verjamem, da se lahko med branjem te knjige enako zgodi tudi vam. Med branjem svetopisemskih in mojih lastnih primerov bo resnica osvetlila tudi vaše srce. Nekateri točke bodo morda samo podkrepile tisto, kar že veste, medtem ko bodo druge prinesle osvoboditev. V vsakem primeru molim, da boste s krotkostjo sprejeli Božjo besedo, kajti to je želja mojega srca med pisanjem te knjige.

Ko smo soočeni z resnico, se lahko odzovemo na dva načina. Lahko se enako kot Adamov sin Kajn razjezimo in začnemo braniti ter zgrešimo razodetje, ki ga tako zelo potrebujemo (Prva Mojzesova knjiga 4). Ali pa se odzovemo s ponižnostjo in zlomljenostjo kot David, ko ga je Natan soočil z resnico, ter dovolimo, da bolečina in spokorjenje pripeljeta naš značaj na višjo stopnjo bogaboječnosti (Druga Samuelova knjiga 12). Imejmo v teh zadevah Davidovo srce in zavrnilo ponos, ki nas želi odvrniti od Božjega načrta oskrbe in zaščite za nas.

Ko se podajate na to pot, imejte v mislih, da so boleče besede in ne laskajoče pogosto tiste, ki nazadnje prinesejo največjo osvoboditev in zaščito. Ko sem obiskoval drugi razred, mi je tik pred obveznim cepljenjem prijatelj povedal, kako zelo boli. Na podlagi njegovih besed sem se odločil, da se injekciji s cepivom za vsako ceno izognem. Prepiral sem se z dvema medicinskima sestrama, dokler nista obupali. Nato pa so se starši usedli z mano in mi razložili, kaj se lahko zgodi, če se ne cepim proti tuberkulozi. Ker sem pred tem že izgubil sestro zaradi raka, sem vedel, da me želijo samo zaščititi. Vedel sem, da bo cepljenje nekoliko boleče, vendar me bo zaščitilo pred toliko hujšo bolečino, ki bi jo moral trpeti, če bi zbolel za hudo in morda celo smrtno boleznijo. Ko sem razumel, sem se prostovoljno vrnil v zdravstveno ustanovo.

Imejte ta primer v mislih, ko boste naleteli na kakšno neprijetno ali celo bolečo resnico iz Božje besede, ki pa ima tako kot cepivo zaščitne učinke. Vedite, da so poti našega nebeškega Očeta popolne,

in to, kar se včasih zdi trenutno neugodno ali boleče, je dejansko del njegovega načrta za našo zaščito, blagoslov ali odrešitev koga drugega. Nikoli ne pozabite, da je njegova ljubezen do nas čista, popolna in večna.

Pred začetkom našega popotovanja molimo skupaj:

Nebeški Oče, v svojem notranjem bitju si želim tvoje resnice bolj od udobja ali užitka. Zato izročam svoje srce in dušo v tvoje roke, vedoč da so tvoje poti popolne. Ljubiš me dovolj, da si dal tistega, ki je zate najpomembnejši, svojega Sina, Jezusa, da je umrl zame in mi podaril večno življenje. Če me tako ljubiš, si gotovo želiš dokončati delo, ki si ga začel v mojem življenju. Prosim te, da mi med branjem te knjige govoriš po svojem Duhu in mi pokažeš svojo pot za moje življenje. Odpri mi oči, da vidim, in ušesa, da slišim tvojo Besedo. Razodeni mi Jezusovo veličino bolj kot kadar koli. Vnaprej se ti zahvaljujem za to, kar boš storil v meni po svoji besedi, zapisani v tej knjigi. V Jezusovem imenu molim. Amen.

DRUGO POGLAVJE

TEŽKO SE JE UPIRATI OSTNU

*Načela kraljestva je težko razumeti z
demokratsko miselnostjo.*

Pred mano je izziv, ki je brez Božje milosti morda nemogoča naloga. Poskusil bom učiti o avtoriteti sredi sveta, v katerem je brezbožnost v dnevnem porastu. Zato je večji del vsebine te knjige v nasprotju z načini razmišljanja, ki so obveljali v tem svetu. V mnogih pogledih je naš um programiran, da razmišlja v nasprotju s temeljnimi resnicami, s katerimi se bomo kmalu srečali. Vendar je ravno to taktika satana, sovražnika naših duš – rad prikaže to, kar nas pelje v suženjstvo, kot nekaj privlačnega ali celo dobrega, medtem ko osvobajajoče stvari prikaže kot suženjstvo.

Tako se je vse skupaj začelo. Spomnite se, kako je bilo v vrtu; njegova metoda je delovala in se od takrat ni nič spremenila. Zato nas Sveto pismo resno svari, »ne varajte se, moji ljubi bratje« (Jakobovo pismo 1,16), »in nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno« (Pismo Rimljanom 12,2).

Po mojih izkušnjah zahodnjaki (prebivalci demokratičnih držav Amerike in Evrope) sodimo med tiste, ki se najbolj upirajo resničnemu poslušanju Božje besede. Razlog je zelo pomemben. Načela kraljestva je težko razumeti z demokratično miselnostjo. Demokracija je v redu za narode sveta, vendar se moramo spomniti, da je Božje kraljestvo urejeno kot kraljestvo. Vlada mu kralj in v njem najdemo položaje, red in avtoriteto. Zakoni Božjega kraljestva ne morejo biti nadomeščeni z javnim mnenjem, glasovanjem ali anketami ali biti odvisni od njih. Ti zakoni ne zavisijo od tega, kar sami verjamemo, da je dobro za nas, v kar je bila Eva tako prebrisano zavedena. Zato, enako kot je Samuel »razložil ljudstvu pravice kraljestva, jih zapisal v knjigo in jo položil pred Gospoda« (Prva Samuelova knjiga 10,25), moramo biti tudi mi danes poučeni o načelih kraljestva, saj nas današnja družba ne uči o načinih delovanja kraljestva.

Če kot verniki poskušamo živeti s kulturno pogojeno miselnostjo o avtoriteti, bomo v najboljšem primeru neučinkoviti in v najslabšem primeru ogroženi. Lahko se zgodi, da delno ali v celoti izgubimo oskrbo in zaščito, saj smo se odklopili od izvira resničnega življenja. Je kot da bi v življenju igrali košarko, medtem ko Bog prireja nogometno prvenstvo. Ali kot da bi poskušali uporabljati električno napravo, ne da bi jo priklopili na vir napajanja.

Prepogosto se dogaja, da če se z avtoriteto ne strinjamo, jo s pritožbami spodbijamo ali ji ugovarjamo. Navsezadnje bi morala biti oblast »iz ljudi, od ljudi in za ljudi«, kajne? Ta in druge podobne demokratične miselnosti so se pritihotapile v krščanstvo in mnoge popeljale po zavajajoči poti samovlade. Na tej poti gredo od izzivanja avtoritete do odkritega upiranja avtoriteti. Potem obstajajo tudi tisti, ki so razvili še hujšo stopnjo prezira do avtoritete, ki se kaže v popolnem ignoriranju njenega obstoja. S tem kažejo, da so povsem izgubili vsakršen strah Božji.

Toda noben od teh pristopov ne prinaša svobode, ki jo iščemo.

Kajti Sveto pismo pravi:

Če poslušajo in ubogajo,
dopolnijo svoje dni v sreči, svoja leta v veselju.
Če pa ne poslušajo, odidejo v usmrnitev,
izdihnejo brez spoznanja. (Job 36,11-12)

Ta vrstica govori o poslušnosti Bogu. Bodite pozorni na to, da gre za obljubo: oskrba in zaščita v zameno za našo podreitev njegovi avtoriteti. Ne spreglejte niti nevarnosti, ki grozi, če ignoriramo njegovo vodstvo. Svobodo, v iskanju katere se upiramo avtoriteti, izgubljammo ravno s svojo nepodrejenostjo tej avtoriteti. Moja žena rada ponavlja: »Podrejenost prinaša svobodo, uporništvo pa zvezanost.« Ta izjava povzema omenjene vrstice iz Jobove knjige.

Nekateri lahko rečejo: »Podrejam se Bogu, ne pa človeku, razen če se strinjam z njim.« Naša vzgoja in nepravilna cerkvena miselnost nas lahko na ta način ovirata. Vendar ne moremo ločiti naše podrejenosti Božji inherentni avtoriteti od naše podrejenosti njegovi pooblašeni avtoriteti. Vsa avtoriteta izvira od njega! Prisluhnite, kaj pravi Sveto pismo:

Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. *Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga.* In te, ki so, so postavljene od Boga. Kdor se torej upira oblasti, se upira Božjemu redu. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo. (Pismo Rimljanom 13,1-2)

V tem odlomku je toliko stvari, o katerih je treba razmisliti, in pozneje se bomo nekoliko poglobili vanje, zdaj pa želim izpostaviti le nekaj točk. Prvič, Bog je tisti, ki postavlja vse obstoječe vladarje. Resnica je, da brez Božje vednosti nihče ne more priti na položaj zakonite avtoritete. Ta koncept moramo vtisniti v svoja srca. Drugič, upirati se tem oblastem pomeni upirati se Božjemu redu ali Bogu samemu, tisti pa, ki to počnejo, si nakopljejo obsodbo. Ne smemo

pozabiti, da nam te besede ni povedal neki oblastizeljni voditelj, temveč naš Oče, kajti »vse Pismo je navdihnjeno od Boga« (Drugo pismo Timoteju 3,16). Dejstvo, da so ljudje te besede sprevračali, ne pomeni, da ne prihajajo od Boga.

Čeprav si tega morda ne želijo priznati, mnogi menijo, da so odgovorni le Bogu, ne pa tudi drugim avtoritetam. Tisti, ki razmišljajo na ta način, so v navzkrižju prav s tistim, ki ga imenujejo Gospod. Spomnite se Jezusovih besed Savlu (ki je pozneje postal Pavel): »Težkó ti je, da se upiraš ostnu« (Apostolska dela 9,5). Kmetje so v svetopisemskih časih uporabljali osten. To je bila približno dva in pol metra dolga veja iz hrastovega ali drugega trdega lesa, s katere je bilo odstranjeno lubje. Na sprednjem koncu je bila pritrjena koničasta konica za dreganje volov med oranjem. Vol se zagotovo ni želel upirati tako ostremu orodju, ki bi mu lahko povzročilo veliko bolečine ali ga poškodovalo. Zato je v Pavlovih dneh ta pregovorna ilustracija služila kot prisposdoba jalovosti upiranja nadrejeni avtoriteti ali oblasti.

Tisti, ki se upirajo Božji avtoriteti, bodisi neposredno, kot v Pavlovem primeru, ali posredno z upiranjem njegovi pooblašeni avtoriteti, se v resnici upirajo ostnu v Božjih rokah. Na žalost je to pogosto boleča izkušnja in lekcija, ki jo mnogi izmed nas, vključno z mano, osvojimo na težji način.

IZKUŠNJA, KI MI JE ODPRLA OČI

Ko govorim o bolečini, se spominjam, kako sem na boleč način spoznal, da upor proti pooblašeni avtoriteti pomeni upor proti Božji avtoriteti. Ta izkušnja je zame kot večni spomenik, kako nespametno se je upirati ostnu.

Sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja mi je bil ponujen položaj mladinskega pastora v veliki mednarodni cerkveni skupnosti. Po molitvi in neverjetni potrditvi sem ta položaj sprejel

kot Božjo voljo.

Čutil sem se preobremenjenega, saj nisem imel predhodnih izkušenj s služenjem mladim, kljub temu pa sem postal del osebja ene najhitreje rastočih in najvplivnejših cerkva v Ameriki. Začel sem požirati knjige in priročnike o služenju mladim. Avtor ene od knjig je bil glavni mladinski pastor v cerkvi v Louisiani, ki je imela izjemen program za mladino. Prosil sem tajnico, naj jih pokliče in vpraša, če lahko pridem in preživim dva dni z njihovo ekipo. Tamkajšnji voditelji so me prijazno sprejeli in določili smo datume.

Takoj po prihodu so me odpeljali na mladinsko srečanje, ki je potekalo vsako sredo zvečer. Bil sem osupel. Mladinska dvorana, ki je imela 1500 sedežev, je bila skoraj polna! Niso se igrali iger ali pridigali lahko prebavljive besede, polne kompromisa. Sporočila so govorila o čistosti in moči. Za povrh so bili mladi pravzaprav navdušeni, da so lahko zraven. Bil sem osupel in prepričan, da sem izbral pravi zgled.

Naslednji dan sem se v cerkvi srečal z voditelji. Spet sem komaj verjel svojim očem. Služenje mladim je imelo lastno stavbo, dve tajnici za polni delovni čas in štiri mladinske pastore, prav tako zaposlene za polni delovni čas. Naslednja dva dni sem preživel na srečanjih z vsemi štirimi mladinskimi pastorji. Statistike so bile nezaslišane. V tistem času so služili 1250 srednješolcem in služenje je nezadržno raslo.

Vsak od štirih pastorjev mi je povedal popolnoma isto stvar. Uspeh služenja je temeljil na »zabavah«, ki so vsak petek zvečer potekale na več kot stotih lokacijah po mestu. Zabave so bile pravzaprav male hišne skupine, katerih cilj je bil odrešitev mladih.

Koncept je bil dovolj preprost, a globok. Neodrešene najstnike je težko pripeljati v cerkev, vendar jih je enostavno pripeljati na zabavo. Med tednom so vsakega člana mladinske skupine spodbujali, naj se osredotoči na eno osebo v šoli in jo povabi na petkovo večerno zabavo. Tam so uživali v hrani, druženju in sodobni krščanski glasbi; nato je izbrani vodja, ki je bil srednješolec

ali študent, začel z vodenim skupinskim pogovorom, ki je temeljil na Svetem pismu, in postopoma preusmeril pogovor na temo odrešitve. Nato je ponudil priložnost, da udeleženci lahko predajo svoja življenja Jezusu. Posledica je bila, da je bilo veliko obiskovalcev že pri prvem obisku odrešenih. Razloženo jim je bilo, kako pomembna je skupnost, udeleženci so si izmenjali imena in telefonske številke in posredovano je bilo vabilo na mladinska srečanja v sredo zvečer.

Udeležil sem se ene od zabav in navdušilo me je, kako je nekaj dijakov predalo svoja življenja Jezusu. Vrnil sem se v svojo cerkev in s svojim pomočnikom delil, česar sem se naučil. Po molitvi sem čutil, da bi morali enako storiti tudi pri nas. Eno nedeljo po bogoslužju sem na parkirišču vizijo z navdušenjem podelil tudi z našim glavnim pastorjem. Spodbudil me je: »Krasno, brat. Kar daj!«

O SEM MESECEV NAČRTOVANJA IN DELA

V molitvi mi je Bog dal načrt. Nameraval sem začeti šolo usposabljanja, da pripravim voditelje. V torek zvečer sem o načrtu obvestil celotno mladinsko skupino in na moje veselje se je naslednjo nedeljo kar sedemdeset od njih prijavilo na tečaj usposabljanja voditeljev. Naslednjih šest mesecev sem jih nameraval tedensko učiti o načelih vodenja, kot so zvestoba, integriteta, predanost, služenje in vizija. Po petih mesecih je Gospod v molitvi ponovno spregovoril mojemu srcu in rekel: *Izberi štiriindvajset mladih udeležencev tečaja in naredi poseben tečaj učenitstva za njih. Iz njih boš izbral prve voditelje zabav.* Nemudoma sem začel z usposabljanjem teh voditeljev hišnih skupin.

Naslednja dva meseca sem pripravljal voditelje hišnih skupin in na glavni mladinski skupini v torek zvečer pridigal o viziji doseganja mladih prek zabav. S pomožnim pastorjem sva razvijala učni načrt za voditelje in urejala številne podrobnosti, kot so bile lokacije zabav in delitev mesta glede na šolska okrožja in pošne

številke, ter načrtovala, kako se bodo skupine širile in kako bomo obravnavali napredek. V ta prizadevanja smo se potopili z enim samim namenom, ki nas je gнал naprej, in to je bilo doseganje izgubljenih duš.

Vsi so bili navdušeni. Vizija se je prenašala od voditeljev tudi na redne obiskovalce mladinskih srečanj. Mladi so se že pogovarjali, koga bodo povabili na prve zabave. Molili smo, da bi se Bog dotaknil src ljudi, da bi se odzvali in spoznali svojo potrebo po Jezusu ter bili odrešeni. Jaz in moj pomočnik sva si že predstavljala, kako se vsak torek dvorana polni z 2500 mladimi. Bili smo milo rečeno polni vizije in strasti.

SREČANJE, KI GA NE BOM NIKOLI POZABIL

Tri tedne pred začetkom prvih zabav sem stopil na tedensko pastorsko srečanje, popolnoma nepripravljen na to, kar se je potem odvilo. Na srečanju je višji pastor z vsemi enajstimi pomožnimi pastorji delil naslednje pretresljive besede: »Gospodje, Sveti Duh mi je pokazal, da usmeritev te cerkve ni, da bi imeli hišne skupine. Zato želim, da ukinete kakšna koli srečanja majhnih skupin, ki potekajo v domovih članov cerkve.«

Nisem mogel verjeti, kar sem slišal. Gotovo je morala biti napaka ali nesporazum. Moj pogled se je srečal s pretresenim pogledom mojega pomočnika, medtem ko sva se oba borila z zmedenostjo. Poskušal sem se potolažiti z mislijo, da *to gotovo ne velja za mladino ... govori samo drugim pastorej*. Pastor za samske, pastor za starejše, pastor za pare in drugi so imeli hišne skupine, vendar niso bile preveč uspešne in prav tako niso bile osrednja točka njihovega služenja. Poleg tega sem pred nekaj meseci na parkirišču govoril s pastorej in on mi je rekel, naj grem v to smer. Iz tega sem sklepal, da je mladina gotovo izvzeta iz teh sprememb.

Nisem mogel več čakati. »Oprosti, pastor. Misliš, razen

mladinskega služenja, kajne?«

Pogledal me je in rekel: »John, Sveti Duh mi je spregovoril in mi rekel, da usmeritev te cerkve ne vključuje hišnih skupin.«

Ponovno sem spregovoril: »Pastor, se spomniš, kako sem pred nekaj meseci obiskal tisto mladinsko skupino v Louisiani? Njihova mladinska skupina šteje 1250 srednješolcev. Vsi štirje pastori so rekli, da je to zaradi hišnih skupin.« Glavni pastor me je pogledal in rekel: »John, Sveti Duh mi je spregovoril in mi rekel, da usmeritev te cerkve ne vključuje hišnih skupin.«

Spet sem spregovoril, ton mojega glasu je pridobil intenzivnost, ko sem razmišljal: *gotovo ne razume, kaj želim povedati*. Ugovarjal sem: »Pastor, v našo cerkev je težko spraviti neodrešeno mladino, a na zabavo lahko pripeljemo skoraj vsakega srednješolca in, kot sem ti pred nekaj meseci razlagal, bi bile hišne skupine pravzaprav osredotočene na doseganje izgubljenih.«

Ponovil je: »John, Sveti Duh mi je rekel, da usmeritev te cerkve ne vključuje hišnih skupin.«

Postajal sem precej strasten in zagovarjal svoje stališče: »Toda, pastor, lahko napolnimo našo dvorano z 2500 dijaki in študenti. Lahko pripeljemo vso mladino v Orlando na Floridi k odrešenju!«

Ponovil je iste besede.

Približno petnajst minut sem se prepiral z njim. Vsi udeleženci srečanja so lahko čutili, kako napetost narašča. Na mojo srečo so bile edine besede, ki so prihajale iz pastorejvih ust, tiste, za katere je verjel, da mu jih je Bog naročil.

Končno sem utihnil, vendar je v moji notranjosti vrelo. Do konca sestanka nisem slišal ničesar več. Vse, na kar sem lahko mislil, je bilo, *kako smo osem mesecev trdo delali na tem projektu. Vedel je, da to počnemo; povedal sem mu že pred meseci. Kako lahko ustavi nekaj, kar bi lahko pripeljalo na stotine ali celo tisoče ljudi v kraljestvo? Ustavlja Božje delovanje! Kako naj povem mladim? Kaj si bodo mislili moji voditelji? Letel sem v Louisiano. Kakšna izguba denarja, časa! Ne morem verjeti, da se to res dogaja!* Mojih misli ni bilo konca in v skoraj vseh

scenarijih, ki so mi hodili po glavi, sem imel jaz prav in bil na Božji strani, pastor pa se je motil!

Ko se je sestanek končal, sem se hitro izmuznil iz konferenčne sobe. Starejši, modrejši pastor me je poskušal ustaviti, da bi mi spregovoril modre, pomirjujoče in tolažilne besede, vendar sem ga pogledal in rekel: »Fred, zdaj se ne želim pogovarjati!« Dojel je, da ne bo dosegel ničesar, in se umaknil.

Ustavil sem na dovozu pred hišo, odprl vhodna vrata in slišal pozdrav svoje žene. Nisem ji odzdravil, temveč sem zelo razočarano rekel: »Ne boš verjela, kaj je naredil!«

Ko je slišala ton mojega glasu, je zaskrbljeno odgovorila: »Kdo in kaj je naredil?«

»Pastor! Ukinil je hišne skupine! Osem mesecev smo delali na tem. In on jih kar ukine! Si to lahko predstavljaš?«

Pogledala me je in zelo neposredno in resno odgovorila: »No, zdi se, da te Bog poskuša nečesa naučiti.« Nato je odšla iz predsobe v najino spalnico.

Jaz pa sem se razjezil nanjo. Odvihral sem v kuhinjo, naslonil noge na stol ter nekaj časa strmel skozi okno in premišljeval, kako zelo se moj pastor moti. Tem mislim pa sem dodal še razmišljanje, kako neobčutljiva in brezbrizna je moja žena.

SREČANJE Z GOSPODOM

Ko sem strmel skozi okno, mi je Sveti Duh spregovoril v srce. Dejal je:

John, čigavo služenje gradiš? Moje ali svoje?

V hipu sem izustil: »Tvoje, Gospod!«

Hitro je odgovoril: *Ne, ni tako! Gradiš svoje služenje.*

Rekel sem: »Gospod, večine neodrešenih dijakov in študentov ne moremo pripeljati v cerkev, lahko pa jih pripeljemo na zabave ...« Začel sem z utemeljevanjem in razlaganjem svojih

načrtov Bogu – kot da ne bi vedel. Kako zlahka smo zavedeni!

Gospod mi je dovolil, da dam vse iz sebe, nato pa dejal: *John, ko sem te pripeljal v to cerkev, da bi služil temu človeku, sem te naredil za podaljšek služenja, ki sem ga zaupal njemu. Poklical sem te, da boš njegove roke in noge, na čelo tega služenja sem postavil samo enega človeka.*

Spomnil me je na Mojzesa. Sveto pismo pravi: »Mojzes je bil sicer zvest v vsej njegovi hiši kot služabnik« (Pismo Hebrejcem 3,5). On je bil vodja, ki ga je Bog postavil v tem narodu.

Nato me je spomnil na Jakoba v Novi zavezi. Jakob je bil vodja cerkve v Jeruzalemu. Spomnil me je na dogodek, ko so se verniki spraševali glede potrebe po obrezovanju (Apostolska dela 15). Pavel, Barnaba, Peter, Janez ter vsi drugi apostoli in starešine jeruzalemske cerkve so se zbrali, da bi se pogovorili o tem vprašanju.

Najprej so govorili nekateri verujoči farizeji, ki so bili prav tako voditelji. Nato je spregovoril Peter. Za njim sta Pavel in Barnaba pripovedovala o Božjem delovanju med pogani. Ko so končali, je vstal Jakob, povzel, kar je bilo rečeno, in nazadnje razsodil: »Zato sodim ...« Kot vodja je povedal svojo odločitev in vsi, vključno s Petrom, Pavlom in Janezom, so se podredili njegovi odločitvi.

Enako dinamiko lahko v Svetem pismu vidimo tudi takrat, ko je angel osvobodil Petra iz ječe. Peter je rekel vernikom v Marijini hiši: »Sporočite to Jakobu in bratom!« (Apostolska dela 12,17) Enako je veljalo tudi za Luka in Pavla. Luka piše, kako je bilo ob njihovem prihodu v Jeruzalem: »V Jeruzalemu so nas bratje prisrčno sprejeli. Naslednji dan je šel Pavel z nami k Jakobu; tam so se zbrali tudi vsi starešine« (Apostolska dela 21,17–18). Zakaj bi Peter in Pavel v obeh poročilih navajala ravno Jakoba? Iz tega, kako je posebej imenovan, je razvidno, da je imel vodilno vlogo.

Ko mi je Sveti Duh razjasnil te stvari, je nadaljeval: *John, ko boš stal pred mano in odgovarjal za čas, ko si služil temu pastору, ne boš v prvi vrsti odgovarjal za to, koliko mladih si v Orlandu na Floridi pripeljal do odrešenja. V prvi vrsti boš sojen po tem, kako zvest si bil pastору, pod*

katerega sem te postavil.

Potem je izrekel nekaj, kar me je pretreslo: *Lahko bi pridobil vse mlade v Orlandu in potem stopil predme ter bil sojen, ker se nisi podredil in ostal zvest pastору, pod katerega sem te postavil.* S temi besedami je prišel prenovljen občutek strahu Božjega! Ko so vsi moji obrambni mehanizmi popustili, sem bil kot glina v Gospodarjevi roki.

Nadaljeval je: *John, če boš šel naprej v tej smeri, bo šla mladina v eno smer, medtem ko gre cerkev v drugo. V cerkev boš prinesel razdelitev* (angleška beseda *division*, op. prev.). Predpona te angleške besede *di-* pomeni »dve«. Preostali del te angleške besede se glasi *vision* in pomeni »vizija«. Če združimo oba pomena, dobimo »dve viziji«! Zakaj se danes toliko cerkva in domov deli? Imajo več kot eno vizijo, kar pomeni, da ena ni podrejena avtoriteti, dani od Boga. Bog ustanavlja ljudi ali voditelje, ker je vsaka dvoglava organizacija obsojena na delitev!

MOJ ODZIV IN SPOKORJENJE KOT NASLEDNJI KORAK

Nemudoma sem se pokesal svoje uporniške drže. Po molitvi sem vedel, kaj moram storiti. Dvignil sem telefon in poklical glavnega pastora. Ko se je javil, sem rekel: »Pastor, to je John Bevere. Kličem, da te prosim odpuščanja. Bog mi je pokazal, da sem se upiral tvoji avtoriteti in to je bil velik greh. Prosim, odpusti mi. Takoj bom ukinil hišne skupine.«

Bil je zelo milostljiv in mi odpustil. Ko sem odložil slušalko, sem v hipu zaslišal Svetega Duha, ki mi je zastavil naslednje vprašanje: *Kako boš ta konec tedna novico povedal svojim štiriindvajsetim voditeljem?*

Predstavljal sem si, kako stopam v prostor z voditelji in jih potrto obvestim: »Fantje, moram vam povedati, kaj se je zgodilo.«

Vsi bi me zaskrbljeno gledali in vprašali: »Kaj?«

Nato bi jim z otožnim tonom glasu razkril: »Veste, da že mesece

delamo na tem projektu, vendar je pastor preklical hišne skupine. Zato ne bomo mogli imeti petkovih zabav.«

Vsi bi se začeli pritoževati in godrnjati nad to odločitvijo. Posledično bi postali nezadovoljni z glavnim pastorem. Vsi bi se počutili kot žrtve njegovih odločitev in jaz bi v primerjavi z njim izpadel dobro.

Ko sem v mislih premleval o tem prizoru, sem zaslišal vprašanje Svetega Duha: *Je to tisto, kar nameravaš storiti?*

Odgovoril sem: »Ne, Gospod!«

Na naslednjem srečanju sem samozavestno vstopil v prostor, v katerem so bili zbrani voditelji, moj obraz je bil nasmejan in v mojem glasu je bilo navdušenje. Veselo sem naznanil: »Fantje, imam odlično novico.«

Nestrpno in s pričakovanjem so zrli vame. »Kaj se je zgodilo?«

Nadaljeval sem: »Bog nas je zaščitil, da ne bi ustvarili in zgradili nečesa, kar ni od njega. Naš glavni pastor nam je na srečanju osebja ta teden povedal, da usmeritev Svetega Duha za to cerkev ne vključuje hišnih skupin. Tako da so zabave s takojšnjim učinkom odpovedane!«

Zdelo se je, da vsi delijo moje navdušenje in enoglasno so vzkliknili: »Ja ... v redu!« Pri njih ni bilo nobenih težav! Prav tako nisem bil edini, ki sem na podlagi te izkušnje zrasel, vsi skupaj smo se nečesa naučili. Pozneje sem z njimi lahko delil, kaj se je v resnici zgodilo. Mnogi od teh štiriindvajsetih mladeničev so danes za polni delovni čas zaposleni v cerkvi in jim gre dobro.

POTRTO IN POBITO SRCE

Ko se ozrem nazaj, sem prepričan, da je bila to prelomna točka v mojem življenju in služenju. Če se takrat ne bi zlomil, ampak vztrajal pri lastnem razmišljanju in nadaljeval pri svoji trmi, bi bilo moje življenje danes povsem drugačno. Morda bi vseeno preklical

petkove zabave, ker nisem imel druge možnosti, a moje srce bi ostalo nepokorno, ponosno in trdo. Nikoli ne pozabite: Bog ne želi le zunanje poslušnosti, ampak potrto in pobito srce, lačno in žejno izpolnjevanja njegove volje. Zato je David rekel:

Zakaj nad klavno daritvijo nimaš veselja ...
 Moja daritev Bogu je potrto duh,
 potrtega in pobitega srca,
 o Bog, ne preziraš. (Psalm 51,18–19)

V življenju se lahko veliko žrtvujemo, ogromno časa namenimo služenju, delamo brez plačila, se odpovemo spanju, iščemo načine za doseganje večjega števila ljudi in počnemo vse mogoče, saj je seznam različnih oblik služenja lahko neskončen. Zaradi vseh teh žrtev zlahka začnemo misliti, da naša prizadevanja ugajajo Bogu. Vendar je lahko naš motiv pri vseh teh aktivnostih podžgan s samovoljo.

Poslušajte te besede: Bogu ugaja podrejenost, ki vodi do resnične poslušnosti. Namen te knjige ni samo razkriti pomembnost podreditve Božji avtoriteti, ampak tudi vzbuditi ljubezen in strast do poslušnosti.

Zavedam se, da se vam v zvezi s povedanim pričevanjem gotovo poraja veliko neodgovorjenih vprašanj. Eno od njih se morda glasi: »Ali ti ni Bog v molitvi naročil, da organiziraš te hišne skupine?« Drugo vprašanje bi lahko bilo: »Kaj, če se je pastor zmotil glede usmeritve cerkve? Kaj pa, če bi morali imeti hišne skupine in se je on motil, ti pa si imel prav? Kaj, če je bil pod napačnim vplivom?« V nadaljevanju tega preučevanja bomo odgovorili na vsa ta vprašanja in še na mnoga druga.

Vendar moramo pred nadaljnjo razpravo o pooblašeni avtoriteti najprej ugotoviti, kako pomembno je, da se podredimo Božji neposredni avtoriteti. Watchman Nee piše:

Preden se človek lahko podredi Božji pooblaščen avtoriteti, se mora najprej soočiti z Božjo inherentno avtoriteto. Dejstvo, ali smo se soočili z avtoriteto ali ne, vpliva na naš celoten odnos z Bogom. Če smo, potem se bomo z avtoriteto srečevali povsod, in ko nas bo Bog na ta način omejil, nas bo lahko začel uporabljati. (*Spiritual Authority* [Duhovna avtoriteta, New York: Christian Fellowship Publishers, 1972])

Najprej je treba položiti trdne svetopisemske temelje glede tega, kako pomembna je podrejenost Bogu samemu. Šele ko so položeni ti temelji, lahko nadaljujemo s pomembnostjo podrejenosti pooblaščen avtoriteti. To bo temeljni kamen, na katerem bomo gradili vse drugo.

DRUGI DEL

BOŽJE NEPOSREDNO
POKRITJE

TRETJE POGLAVJE

O PREDELITV GREHA

Cerkev se pogosto oddalji od temeljne opredelitve greha.

*Na ta način izgubljam povezavo s pravim pomenom
te besede.*

Igrajmo se igro. Ker nimam boljše ideje, jo poimenujem igra psihologa in pacienta. Vi ste pacient, ki leži na ležišču, jaz pa psiholog, ki sedi na stolu poleg vas. Rečem besedo in vi mi morate povedati prvo stvar, ki vam pade na pamet. Ste pripravljeni? Beseda je: greh. Na kaj ste najprej pomislili?

Po pogovoru s številnimi verniki in voditelji po vsem svetu lahko uganem, kaj vam je prišlo na misel. Morda ste pomislili na prešuštvo, nečistovanje, perverzno ali drugo obliko spolnih pregreh. Pogosto slišim naslednjo tragično izjavo: »Padel je v greh.« To praviloma pomeni, da je kdo od voditeljev zgrešil na področju spolnosti. Te besede ne potrebujejo dodatne razlage, takoj vem, na kaj namigujejo. Zdi se, da je v cerkvenih krogih ta misel prva asociacija ob besedi *greh*.

Ali pa vam je skozi misli švignila podoba pijančevanja ali uživanja drog. Verniki na te stvari zagotovo gledajo kot na velike grehe. Morda ste pomislili na igre na srečo, umor, krajo ali čarovništvo. Možno je, vendar ne tako verjetno, da ste se spomnili tudi na sovraštvo, prepire, ljubosumje ali neodpuščanje. Mislim, da lahko z gotovostjo predpostavimo, da je seznam precej dolg.

POMANJKLJIVA POVEZAVA Z OSNOVNO OPREDELITVIJO

Po premisleku mi dovolite, da povem naslednje: Adam ni skočil v posteljo z drugo žensko v vrtu, niti ni pokadil džointa! Vendar je bil njegov greh tako resen, da je celotno stvarstvo pahnil v ujetništvo in suženjstvo. Pri opredelitvi greha moramo vzeti v obzir Adamovo situacijo, kajti narava njegovega prestopa se je razširila po žilah vsega človeštva. Kaj v njegovem dejanju je človeštvu prineslo toliko uničenja? Preprosto povedano, ni bil poslušen temu, kar mu je Bog naročil.

Ustavite se za trenutek in razmislite. Ne pravim, da se seznam, ki sem ga pravkar navedel, ne nanaša na greh, vendar želim poudariti, da se cerkev pogosto oddalji od osnovne opredelitve greha. Na ta način izgubljam povezavo s pravim pomenom te besede. In brez te pomembne povezave smo zlahka zavedeni v zmotno prepričanje, o katerem bomo govorili v tem poglavju.

Oglejmo si še en primer. Recimo, da je vaše celotno ali temeljno razumevanje bolezní stanje s povišano telesno temperaturo nad 37 °C in slabim počutjem, kašljem, kihanjem ali bruhanjem. Takšen je bil pri sedmih letih starosti tudi moj pogled na bolezen, ko so moji ljubljene štirinajstletni sestre diagnosticirale raka. Pogosto je obiskovala zdravnike in nekaj tednov ostala v bolnišnici. Mama mi je razložila: »Johnny, tvoja sestra je zelo bolna.« Vendar ni imela vročine in ni kašljala ali kihala. Nisem razumel, zakaj so bili moji starši in starejša sestra tako zaskrbljeni. Mislil sem, da je samo utrujena. Nisem se zavedal resnosti njene bolezní, ker sem nanjo gledal skozi filter svojega védenja in doživljanja.

Nisem dojel, dokler me niso kot prvošolca nekega dne poklicali iz šole in odpeljali domov, kjer sem poleg mame in očeta v dnevni sobi zagledal tudi duhovnika. Tam so mi povedali, da je moja sestra umrla. Šele takrat sem dojel, da je bila

zelo bolna. V vseh teh mesecih sploh nisem dojel, kaj se je v resnici dogajalo, saj je bilo moje razumevanje boleznih omejeno samo na en vidik. Postavljal sem vprašanja in naprej raziskoval. Ugotovil sem, da je bolna oseba tista, ki ima zdravstvene težave ali kakšno bolezen. Na bolezen nisem več gledal enako, začel sem se zavedati, kaj vse vključuje resnična opredelitev boleznih.

RESNIČNA OPREDELITEV GREHA

Podobno je z mnogimi ljudmi v cerkvi. Prepogosto nam primanjkuje osnovnega razumevanja, kaj v resnici je greh. Če želimo nadaljevati, si moramo ogledati, kako ga opredeljuje Sveto pismo. Sveto pismo pravi: »Greh je nepostavnost.« (Prvo Janezovo pismo 3,4) Grška beseda za »nepostavnost« je *anomia*. Thayerjev grški slovar opredeljuje to besedo kot »stanje, [pri katerem je nekdo] brez postave bodisi zaradi nevednosti ali njenega kršenja«. Preprosto povedano, nepostavnost pomeni, da se ne podredimo Božji postavi ali avtoriteti. Vinov slovar navaja, da ta vrstica razlaga »resnični pomen besede [greh]«. Nato pravi tudi: »Ta opredelitev greha določa njegovo bistveno naravo kot zavračanje Božje postave ali volje in njeno nadomeščanje z lastno voljo.«

To opredelitev potrjuje tudi naslednja Jezusova prilika. Ko je to slišal nekdo izmed tistih, ki so sedeli pri mizi, mu je rekel: »Blagor tistemu, ki bo obedoval v Božjem kraljestvu!« (Evangelij po Luku 14,15)

Gospod je izkoristil pripombo tega človeka in razložil, kdo bo lahko jedel za mizo na Jagnjetovi poročni gostiji. Začel je z besedami: »On pa mu je rekel: »Neki človek je priredil veliko večerjo in jih je mnogo povabil nanjo. Ko je bil čas za večerjo, je poslal svojega služabnika povabljenim povedat, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno.« (Evangelij po Luku 14,16-17).

Človek, ki prireja gostijo, predstavlja Očeta, služabnik pa je

sam Jezus. Uporaba besede »služabnik« v ednini dodatno podkrepi to razlago. Sveto pismo izrecno pravi: »Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih, v teh dneh poslednjega časa pa nam je spregovoril po Sinu« (Pismo Hebrejcem 1,1-2). Jezus je naš zastopnik. Tistim pa, ki v teh novozaveznih časih pridigajo, učijo ali pišejo, je zapovedano, naj govorijo kot Gospodovi predstavniki. Prisluhniti moramo, kaj nam govori, in to natančno posredovati drugim.

V tej priliki je oznanjena Očetova volja: »Pridite, ker je že vse pripravljeno.« To oznanilo je namenjeno tistim, ki so že povabljeni, torej tistim v cerkvi, ne pa nevernikom, ki nikoli niso slišali evangelija.

Vendar pa ti ljudje začnejo iskati izgovore, zakaj se ne morejo odzvati na povabilo. Prvi pravi: »Čakata me steklenica vodke in divja zabava ta vikend, ki je res ne bi rad zamudil. Prosim, da me opravičite.«

Drugi pravi: »Dobil sem potovanje v Las Vegas z vnaprej plačanimi vsemi stroški. In poleg tega so mi dali pet tisoč dolarjev, ki jih lahko porabim v igralnicah. Res bi rad šel, zato me prosim opravičite.«

Tretji pravi: »Zaljubljen sem se v svojo tajnico in ta teden se bova skupaj odpravila na izlet in obiskala havajsko letovišče, kjer se bova ves teden ljubila. Prosim, ne reci ničesar moji ženi. Misli, da grem na poslovno potovanje. Zato ne morem priti.«

Je to tisto, kar pravijo? Če preberete Sveto pismo, boste ugotovili, da so njihovi odgovori čisto drugačni od omenjenih. Oglejmo si vsakega od njih.

»Prvi mu je rekel: »Njivo sem kupil...« Preden nadaljujem, bi rad vprašal: Je nakup njive greh? Če je, je veliko izmed nas v resnih težavah. Odgovor je nikalen. To vsi vemo. Ponovno si oglejmo njegove besede: »Njivo sem kupil in si jo moram iti ogledat; prosim te, imej me za opravičenega!« (18. vrstica) Kot sem dejal, nakup zemljišča ni greh, toda ko zanimanje za

premoženje postane pomembnejše od takojšnje podreditve Božji besedi, spada v osnovno opredelitev greha. To je nepostavnost, ne podrejanje Božji avtoriteti.

Naslednji povabljenec se ni odpravljajal v igralnico. Dejal je: »Pet jarmov volov sem kupil in jih grem preizkusit; prosim te, imej me za opravičenega!« (19. vrstica) Je nakup volov ali kakršne koli opreme, ki jo potrebujemo za naše preživetje, greh? Seveda ne, toda ko obrt ali posel postane pomembnejši od takojšnje poslušnosti Božji besedi ali Božji volji, je to greh! Ne pozabite, da se Adam v edenskem vrtu ni lotil iger na srečo. Preprosto se ni podredil temu, kar je Bog rekel.

Zadnji je rekel: »Oženil sem se in zato ne morem priti.« (20. vrstica) Je poroka greh? Seveda ne. Če bi bila, bi bila večina od nas v velikih težavah. Ko pa želja po ugajanju zakoncu postane pomembnejša od podrejanja Božji volji, je to greh. Ponovno se spomnite vrta. Eva je bila zavedena (Drugo pismo Korinčanom 11,3), vendar je bilo pri Adamu povsem drugače: »Adam ni bil zaveden« (Prvo pismo Timoteju 2,14). V zvezi z naravo Adamovega greha Sveto pismo pravi: »Kakor so namreč zaradi *neposlušnosti* enega človeka mnogi postali grešniki ...« (Pismo Rimljanom 5,19, poudarek dodan). Adam je zapadel v neposlušnost, ker je njegova žena že prej jedla in želela, da stori enako. Izbral je njo, namesto da bi se podredil Božji avtoriteti. To je greh. Zaradi Adamove neposlušnosti so »mnogi postali grešniki« ali pa lahko rečemo tako: »Mnogi so postali nepostavni ali neposlušni Božji avtoriteti.« To je resničen greh. V tej priliki je Jezus govoril o možu, ki je izbral svojo ženo namesto poslušnosti Božji besedi.

Prisluhnite zdaj, kaj je Jezus rekel o tistih, ki so se zelo vljudno opravičili, vendar se niso podredili Božjemu klicu in avtoriteti: »Kajti povem vam: Nobeden izmed onih povabljenih mož ne bo okusil moje večerje« (Evangelij po Luku 14,24). Kako streznjujoče! Ti ljudje ne bodo okusili poročne večerje, na katero

so bili pred tem častno povabljeni. Prepovedan jim je bil vstop na Jagnjetovo poročno gostijo, in to ne zaradi spolnih prestopkov, zlorabe drog ali alkoholizma, temveč zaradi preproste neposlušnosti Božji besedi. Zakaj bi nas to moralo presenetiti? Če dobro premislimo, ali ni bila Adamova neposlušnost tista, ki je človeštvu prinesla najhujše posledice in obsodbo?

Ali ni zanimivo, da v tej priliki ni omenjena zloraba drog, prostitucija, zvodništvo, alkoholizem, umori ali kraje?

Ni res!

Če beremo naprej, vidimo, kako služabnik gospodarju poroča o izgovorih. Tedaj je gospodar rekel služabniku: »Pojdi na pota in vzdolž ograj in prisili ljudi, naj vstopijo, da se napolni moja hiša« (Evangelij po Luku 14,23). Ljudje na poteh in vzdolž ograj v Svetem pismu predstavljajo prostitutke, zvodnike, tatove, člane tolpe, morilce, alkoholike in tako naprej! Uau, v priliki jih vseeno najdemo, vendar na pozitivni strani!

Gospod ve, da se bodo v teh zadnjih dneh mnogi takšni ljudje zavedali, da so njihova življenja prazna in da jim niso prinesla nič drugega kot bolečino, ter se bodo naveličali upiranja ostnu. Ko bodo zaslišali Gospodarjev klic, se bodo odzvali s takojšnjo poslušnostjo. V primerjavi z njimi se bodo tisti, ki so bili povabljeni, obiskujejo cerkev in imajo sami sebe za pobožne, vendar ubogajo Boga le, ko jim to ustreza in se ne vmešava v njihove urnike, načrte, blagoslove ali užitke, znašli na Adamovi strani, izključeni iz Božje veličastne prisotnosti.

»BOM GODPOD«

V priliki o poročni gostiji je razkrita resnična opredelitev greha, in sicer kot neposlušnost Božji avtoriteti. Jezus je to pojasnil v še eni priliki, ki jo je začel z vprašanjem: »Kaj se vam zdi?« S temi uvodnimi besedami je poskušal prepričati svoje navzven pravične poslušalce, da pogledajo globlje in v svojem odgovoru

uzrejo resnico.

Jezus je govoril o možu, ki je imel dva sinova. »Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: ›Sin, pojdi danes delat v vinograd!‹

Ta je odgovoril: ›Nočem.‹ Toda pozneje si je premislil in šel.

Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: ›Grem, gospod,‹ vendar ni šel.« Naredil je vtis izjemnega sina in gotovo je očeta nagovoril s spoštovanjem. Jezus pa pravi: »Vendar ni šel.«

Nato je Jezus postavil zelo pomembno vprašanje, na katerega je lahko odgovoriti: »Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo?«

Skupina, ki jo je nagovoril, je pravilno odgovorila: »Prvi.«

Jezus je prešel naravnost k bistvu in nadaljeval: »Resnično, povem vam: Cestnarji in vlačuge pojdejo pred vami v Božje kraljestvo« (Evangelij po Mateju 21,28–31). Jasno je, da bi vsak starš raje videl, da njegov sin reče: »Da, gospod, šel bom,« in potem dejansko z veseljem gre ter ne samo uboga ukaz, temveč to stori z voljno držo. Vendar je Jezus s to priliko pokazal navzočim voditeljem, da je glavni pomen greha navsezadnje neposlušnost Božji avtoriteti. Ni omejen na prešuštvo, umor, krajo in tako naprej.

Voditelji so bili ponosni in samozavestni, ker niso bili ujeti v stvari, ki so jih šteli za »velike grehe«. Vendar pa so bili zaradi svoje omejene opredelitve greha zlahka zavedeni v to, čemur so se po svojih besedah prizadevno izogibali – v greh oziroma neposlušnost božanski avtoriteti.

KAJ PA »VELIKI GREHI«?

Ko beremo Sveto pismo, vedno znova najdemo isto sporočilo. Morda se sprašujete: *Kaj pa laž, pijančevanje, prešuštvovanje, kraja, umor? Niso to grehi? Seveda! Te stvari so prav tako v nasprotju z*

Božjo avtoriteto. Bog je tisti, ki nam pravi: »Zato opustite laž in govorite resnico vsak s svojim bližnjim« (Pismo Efežanom 4,24–25). Kar se tiče pijančevanja, zapoveduje: »Ne opijanjajte se z vinom« (Pismo Efežanom 5,18). Glede nečistovanja svari: »Bežite pred nečistovanjem« (Prvo pismo Korinčanom 6,18). Kaj pa kraja? Naročeno nam je: »Kdor krade, naj ne krade več« (Pismo Efežanom 4,28). Kar zadeva umor, nam je rečeno: »Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Vi pa veste, da noben ubijalec nima večnega življenja, ki bi ostalo v njem« (Prvo Janezovo pismo 3,15). Nova zaveza poudarja, da tisti, ki počnejo te stvari, ne bodo deležni Božjega kraljestva (Prvo pismo Korinčanom 6,9–11; Pismo Galačanom 5,19–21; Razodetje 21,8). Vendar ne pozabimo na dejstvo, da vsakršen greh uničuje, ne le tisti grehi, ki jih označujemo kot »velike«.

Vrnimo se k naši igri psihologa in pacienta. Pacient z dobrim razumevanjem greha bi lahko odgovoril: »Nepodrejenost božanski avtoriteti.« Saj bi razumel povezavo med grehom in nepostavnostjo.

ČAS NEPOSTAVNOSTI

Učenci so Jezusa spraševali o koncu sveta. Odzval se je tako, da jim je opisal dogodke, ki se bodo zgodili, in pogoje, ki bodo prevladovali v dneh pred njegovim prihodom. Eden od pogojev je naslednji: »Ker se bo nepostavnost povečala, se bo ljubezen pri mnogih ohladila. Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen« (Evangelij po Mateju 24,12–13).

Kadar koli vprašam ljudi po cerkvah, ali to velja za našo sedanjo družbo, se odzovejo z dvignjenimi rokami in prikimavajočimi glavami. Večina v resnici dojema našo družbo kot grešno. Zelo malo ljudi, če sploh kdo, dvomi o točnosti te ocene. Vendar Jezus v tej izjavi ni opisoval družbe. Opisoval je cerkev! Morda se sprašujete, kako sem prišel do tega zaključka.

No, dve različni besedni zvezi v obeh vrsticah kažeta, da je govoril o cerkvi, ne o družbi na splošno.

Prva od ključnih besednih zvez se glasi: »*Ljubezen* pri mnogih se bo ohladila.« Grška beseda za »ljubezen« je *agape*. Strokovnjak za grške besede, W. E. Vine, piše, da se *agape* uporablja »po Duhu razodetja ... za izražanje stvari, ki so bile prej neznane«. Ne pozabite, da je Jezus rekel: »Novo zapoved vam dajem, da se ljubite [*agapao*, glagolska oblika samostalnika *agape*] med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil ...« (Evangelij po Janezu 13,34). Ta ljubezen prej človeštvu ni bila znana; On je bil tisti, ki jo je predstavil. Opredelil jo je z besedno zvezo »tako, kakor sem vas jaz ljubil«. Vine nadaljuje: »Ta ljubezen izraža globoko in stanovitno ›ljubezen‹ in zanimanje popolnega Bitja za popolnoma nevredne predmete.« V bistvu govori o brezpogojni Božji ljubezni, ljubezni, ki je v naša srca izlita po Svetem Duhu, o katerem je Jezus rekel, da ga »svet ne more prejeti« (Pismo Rimljanom 5,5; Evangelij po Janezu 14,17). To ljubezen v resnici najdemo le pri tistih, ki so sprejeli Jezusa Kristusa kot svojega Odrešenika.

V Novi zavezi obstajajo tudi druge grške besede, ki jih prevajamo kot »ljubezen«. Vendar pa je te druge besede mogoče brez težav uporabiti tako za nevernike kot vernike. Ena takšnih je *phileo*. Po mnenju W. E. Vina se ta beseda »od *agapao* razlikuje predvsem v tem, da se *phileo* nanaša bolj na ›ljubeznivo naklonjenost‹ ... *Phileo* ni nikoli uporabljena v smislu zapovedi ljudem, naj ›ljubijo‹ Boga.« Ta beseda se ne uporablja izključno za vernike, kot velja pri besedi *agape*.

Grška beseda za ljubezen v Jezusovi izjavi, »ker se bo nepostavnost povečala, se bo ljubezen pri mnogih ohladila«, ni *phileo*, ampak *agape*! Jezus v tej izjavi ni naslavljal družbe, govoril je cerkvi. Govoril je, da se bo v poslednjih dneh v cerkvi povečala nepostavnost.

Ne moremo spregledati tudi drugih s tem povezanih

Jezusovih izjav. Ena takšna izjava je v Matejevem evangeliju: »Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih« (Evangelij po Mateju 7,21),

Ta izjava odpravlja naš splošni koncept in opredelitev tega, kdo je odrešen. Učili smo in verjeli, da je vse, kar moramo storiti, izpovedati »molitev grešnika«, in s tem si zagotovimo svoje mesto v nebesih. Pri tem smo zanemarili oziroma nismo dajali nobenega poudarka na izpolnjevanje njegovih zapovedi. Ta ponarejena milost mnoge zapelje, da poslušnosti ne jemljejo resno. Jezus je rekel, da bodo v nebesih tisti, ki *izpovedujejo* in *izpolnjujejo* Božjo voljo ter se tako držijo Božjih zapovedi.

Resnična milost je dana, da nas opolnomoči za poslušnost temu, kar Bog pričakuje od nas. Pisec Pisma Hebrejcem je to najbolje povedal: »Bodimo hvaležni in tako Bogu s spoštovanjem in strahom služimo, kakor je njemu všeč« (Pismo Hebrejcem 12,28). Milost nas opolnomoči, da služimo Bogu na sprejemljiv način, torej skladno z Božjo voljo.

Jezus nadaljuje: »Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?‹« (Evangelij po Mateju 7,22)

Ni govora o malo, ampak o *veliko* ljudeh. Se spomnite, da je tudi v prejšnji njegovi izjavi uporabljena beseda *mnogi*? »Ljubezen pri mnogih se bo ohladila.« Te množice bodo rekle Jezusu: »Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in izganjali demonov in delali čudežev?« Nevernik ne more izgnati demona v Jezusovem imenu (Apostolska dela 19,13–17). Tako je ponovno nagovarjal tiste, ki so bili v cerkvi.

Tedaj bo tem tako imenovanim kristjanom rekel: »Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!« (Evangelij po Mateju 7,23) Bodite pozorni, kako opisuje njihovo ravnanje – kot *nepostavno*. Z drugimi besedami, njihov življenjski slog je

podoben tistemu v priliki o poročni gostiji. Razvili so vzorec postavljanja svojih interesov, užitkov in načrtov na pomembnejše mesto od Gospodarjevih zapovedi. Danes se takšno ravnanje zdi normalno in naravno. Preprosto povedano, kljub izpovedovanju z besedami ne živijo v podrejenosti gospostvu Jezusa Kristusa. Ubogajo tisto, kar se ujema z njihovimi načrti. Svoje sedanje nepostavnosti se sploh ne zavedajo. Na žalost lahko rečem, da je to stanje prevelikega števila kristjanov, ki dandanes izpovedujejo svojo vero!

Drugi razlog, zakaj vemo, da je Jezus nagovarjal cerkev, najdemo v njegovi naslednji izjavi: »Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.« Če želite vztrajati v teku, ste morali začeti. Neverniki morajo šele začeti s tekom krščanskega življenja.

ŠOK IN AGONIJA ZABLODE

Ko Jezus in apostoli govorijo ljudem poslednjih časov, nas vedno znova opozarjajo na tisto, kar najbolje opisuje ozračje tega časa, *zablodo*. Eden od razlogov za takšno razširjenost zablode je napačno razumevanje osnovnega pomena greha. Ne razlikuje se preveč od situacije, ki sem jo opisal, ko sem govoril o bolezni moje sestre. Bil sem pretresen, ko sem prišel domov in ugotovil, da je umrla, ker nikoli nisem sprejel dejstva, da je bila zares bolna. To je povezano z izkušnjo, ki sem jo doživel v poznih osemdesetih letih.

Med molitvijo sem prejel streznjujočo duhovno vizijo, ki je spremenila potek mojega življenja in služenja. Videl sem množico ljudi, preveč jih je bilo, da bi jih lahko preštel. Pravzaprav nikoli prej nisem videl tako velike množice. Bili so zbrani pred nebeškimi vrati in čakali, da jih spustijo noter, v pričakovanju Gospodovih besed: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!« (Evangelij po Mateju 25,34) Toda namesto tega so

slišali Gospoda reči: »Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!« Na njihovih obrazih sem videl grozen šok, agonijo in grozo. Resnično so verjeli, da so jim usojena nebesa, ker so izpovedovali gospostvo Jezusa Kristusa in svojo krščansko vero. Vendar niso razumeli pravega in osnovnega pomena greha. Čeprav so si želeli nebes, jim je primanjkovalo strasti, da bi v poslušnosti izpolnjevali Očetovo voljo.

Bog išče otroke, katerih srce hrepeni po življenju v poslušnosti. Ne glede na to, za katero življenjsko področje gre, bi se morali kot verniki veseliti izpolnjevanja Božje volje. Ob koncu življenja, polnega uspeha zaradi poslušnosti in tudi stiske zaradi neposlušnosti, je Salomon ubesedil nadčasovno modrost: »Končna beseda po vsem, kar si slišal: Boj se Boga in izpolnjuj njegove zapovedi, kajti to je za človeka vse!« (Pridigar 12,13)

Celotna vrstica iz Evangelija po Mateju 7,23 se glasi: »In takrat jim bom naznanil: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!« Nekateri ste morda pomislili, da to ne bi moglo veljati za vernike, ker je Jezus dejal: »Nikoli vas nisem poznal.« Vendar ne pozabite, da neverniki ne morejo izganjati demonov v Jezusovem imenu. V zvezi z Jezusovimi besedami, »nikoli vas nisem poznal«, je pomembno razumeti, da je beseda »poznal« prevod grške besede *ginosko*. V Novi zavezi se ta beseda uporablja za opisovanje spolnega odnosa med moškim in žensko (Evangelij po Mateju 1,25). Nanaša se na intimnost. Jezus je v resnici rekel: »Nikoli vas nisem intimno poznal.« V Prvem pismu Korinčanom 8,3 piše: »Če pa kdo ljubi Boga, ga je on spoznal.« Beseda »spoznal« je prevod iste grške besede *ginosko*. Bog intimno pozna tiste, ki ga ljubijo. Tisti, ki ga ljubijo, so tisti, ki se podreajo njegovi avtoriteti s tem, da ubogajo njegove besede. Jezus je rekel: »Kdor me ne ljubi, se ne drži mojih besed« (Evangelij po Janezu 14,24).

ČETRTO POGLAVJE

SKRIVNA MOČ NEPOSTAVNOSTI

*Najučinkovitejša zaščita pred zablodo
je razodeto spoznanje, ne le posredovano znanje.*

Besedna zveza »poslednji dnevi« je v Svetem pismu pogosto omenjena. Povsem mogoče je, da se bodo ti dnevi izkazali za najbolj vznemirljiv, hkrati pa zastrašujoč čas v zgodovini človeštva. Vznemirljiv, ker bomo priča največjemu razodetju Božjega veličastva, kar so ga generacije kdaj videle. Vse to pa bo spremljala nepredstavljava žetev duš. To bo čas slave in radosti, sodbe in strahu. Strahu, ker nam apostol Pavel izrecno pravi, da »bodo v poslednjih dneh nastopili hudi časi« (Drugo pismo Timoteju 3,1). V uvodu te izjave pove: »*Tole pa vedi ...*« Z drugimi besedami, pozorno si zapomni, kar bom zdaj napisal. V svojih mislih temu nameni poseben poudarek in pozornost! V tretjem poglavju potem podrobneje razloži, kaj pomenijo ti hudi časi. Vzrok teh hudih časov ne bo preganjanje s strani vlade ali ateistov. Razlog za nevarnost v teh časih bo izviral iz splošno razširjene zablode znotraj cerkve. To opozorilo je v Novi zavezi večkrat ponovljeno.

Zabloda je strašna stvar. Zakaj? Ker je zavajajoča! Oseba, ki je zavedena, z vsem srcem verjame, da ima prav, ko se v resnici moti. Jezus je v evangelijih večkrat svaril pred zablodo. Samo v Evangeliju po Mateju 24 je štirikrat ponovil, naj se je pazimo.

Ko so ga njegovi učenci spraševali o njegovem ponovnem prihodu, so bile prve besede, s katerimi je opisal naš čas: »Glejte, da vas kdo ne zavede!« (Evangelij po Mateju 24,4) V njegovem opozorilu je čutiti nujnost. Govori z resnim in treznim tonom. Želel je, da se te besede vtisnejo v njihove duše in jih vedno spremljajo. Prestale so tisoče let in bilo bi modro, da ne zanemarimo njegovega nasveta.

DVE POMEMBNI VPRAŠANJI

Zastaviti si moramo dve pomembni vprašanji. Najprej, kaj je temeljni vzrok te zablode? Drugič, zakaj zabloda lahko ostaja neopažena? Kot odgovor na prvo vprašanje, temeljni vzrok prevare ni nič drugega kot tisto, o čemer smo razpravljali v prejšnjem poglavju: neposlušnost božanski avtoriteti oziroma nepostavnost. Sveto pismo nas opozarja:

»Postanite uresničevalci besede in ne le poslušalci, ki sami sebe varajo.« (Jakobovo pismo 1,22)

Kako streznjujoče! Sveto pismo nam pravi, da ko človek *posluša* Božjo besedo, vendar je ne *uboga*, v njegovo srce in njegov um vstopi prevara. Taka oseba živi v prepričanju, da je na pravi poti, ko pa je dejansko v zmoti. Kjer ni resnične podrejenosti Božji avtoriteti, kar vključuje avtoriteto njegove Besede, se odprejo vrata za subtilno, a hudo zablodo. Zakaj se bo v zadnjih dneh zabloda razmahnila? Pavel nam je povedal, da bodo mnogi zavedeni, »ker niso sprejeli ljubezni do resnice« (Drugo pismo Tesaloničanom 2,10). Ljubiti resnico ne pomeni samo uživati, ko jo slišiš, ampak tudi ljubiti poslušnost tej resnici. Bog je nekemu preroku rekel:

Ti pa, sin človekov; sinovi tvojega ljudstva se pogovarjajo o tebi ob zidovih in pri hišnih vratih in pravijo drug drugemu, vsak svojemu bratu: »Pridite poslušat, kakšna je beseda, ki prihaja od Gospoda!« K tebi hodijo

kakor na ljudski shod, pred tabo poseda moje ljudstvo in posluša tvoje besede, *vendar se ne ravnaajo po njih*. Da, na njihovih ustnicah je strastna ljubezen, njihovo srce pa se žene za dobičkom. (Ezekiel 33,30–31, poudarek dodan)

Mnogi ljudje v naših cerkvah imajo radi dobro besedo in učenje, vendar v resnici še vedno ljubijo svoje življenje bolj od Božje volje (Drugo pismo Timoteju 3,1–4). Resnico moramo ljubiti bolj kot kogar koli ali kar koli drugega. Strastno si moramo želeli njegove volje bolj od lastnega udobja ali življenja. Potem bomo uživali v odlaganju svojih želja, da bi uresničevali Božje. Vzeli bomo svoj križ ter se odpovedali svojim pravicam in privilegijem, da izpolnujemo njegovo voljo. Zakaj? Ker je Bog, naš Stvarnik, naš Odkupitelj, in njegova ljubezen do nas je popolna. Samo to nas lahko obvaruje pred zablodo.

Toda ali v cerkvi opazamo to vrsto predanosti? Resničnost je zelo drugačna. Neverjetno je, da so ti pisci Svetega pisma napovedali naš čas z večjo natančnostjo, kot ga sami vidimo.

SKRIVNA MOČ NEPOSTAVNOSTI

Pri razumevanju, zakaj je nepostavnost v našem času tako razširjena, je treba upoštevati še en dejavnik. Sveto pismo opozarja: »Skrivnost nepostavnosti je namreč že na delu.« (Drugo pismo Tesaloničanom 2,7) Beseda, prevedena kot »nepostavnost«, je ista grška beseda *anomia*, ki smo jo preučevali v prejšnjem poglavju. Bodite pozorni, da je v ozadju nepostavnosti skrivna moč (v angleškem prevodu je namesto izraza skrivnost uporabljena besedna zveza skrivna moč, op. prev.). Nov angleški prevod kralja Jakoba pa govori o »skrivnosti nepostavnosti«. Ta skrivnost se skriva v njeni skrivni moči. Pri vernikih odkrita nepostavnost ne bi bila učinkovita, deluje le, če je subtilna in zavajajoča. To je njena skrivnost. Ker Bog ne želi, da ne bi vedeli za to skrivnost ali skrivno

moč, nas svari (Drugo pismo Korinčanom 2,11).

Satan je mojster prevare. Pomislite: zapeljal je tretjino angelov, da so se uprli proti Bogu (Razodetje 12,3-4). To se je zgodilo v popolnem okolju, v prisotnosti našega veličastnega Gospoda! Jezus nas opozarja, da satan ni le lažnivec, ampak oče laži (Evangelij po Janezu 8,44). Jezus nas prav tako opozarja, da bodo satanove zablode in prevare v zadnjih dneh postale tako močne, da bi zavedle celo izvoljene, če bo mogoče (Evangelij po Mateju 24,24).

Zakaj bi nas to moralo presenetiti? Če je lahko zavedel na milijone angelov v nebesih, zakaj bi mu bilo težko zavesti množice v tem zemeljskem okolju, kjer je imenovan »poglarar oblasti zraka« (Pismo Efežanom 2,2)? Zdaj živimo v dneh, o katerih je govoril Jezus, zato pozorno preučite Pavlov strasten poziv cerkvi v Korintu:

»Bojim pa se, da se ne bi vaše misli skazile in oddaljile od preprostosti, čistosti do Kristusa, kakor je kača s svojo zvijačnostjo preslepila Evo.«
(Drugo pismo Korinčanom 11,3)

Pavel je ranljivost vernikov primerjal z Evino preslepljenostjo. Nedvomno je bila prevara Eve eden od najspektakularnejših hudičevih podvigov. Živela je v popolnem okolju, brez oblasti in vpliva demonov. Hodila je v Božji prisotnosti in ni bila ovirana s svojo mesenostjo. Vzrok njenega upora je moral biti eden od satanovih najbolj zviti načrtov. Uporabil je subtilne in zvite taktike, da bi pokvaril čistost njenega uma. Če razumemo taktiko, ki jo je uporabil pri Evi, razkrijemo njegovo najboljšo orožje in lahko prepoznamo, kako nas poskuša zavesti in zakaj danes toliko ljudi zapade v neposlušnost. Spomnimo se, da je bila Eva zapeljana v neposlušnost, vendar je Adam natančno vedel, kaj počne. Videl sem ljudi v cerkvi, ki so kršili Božje zapovedi ob popolnem zavedanju tega, kar počnejo. Niso bili zavedeni. Takšni ljudje stopajo po nevarnem ozemlju in napredujejo proti duhovni smrti (Pismo Rimljanom 8,13). To so ljudje trdega srca, ki jih je težko pridobiti.

Potem so tu še drugi – *tisti, ki so zavedeni* – in ti predstavljajo večino neposlušnih posameznikov v cerkvi. Tako kot pri Evi jih je nevednost izpostavila zablodi, ki je skrivna moč nepostavnosti. Nevednost je gojišče zablode. Bog je rekel: »Zato pojde moje ljudstvo v izgnanstvo, ker nima spoznanja.« (Izaija 5,13) Razodeto spoznanje Božjih poti in njegovih duhovnih zakonov nas varuje pred sovražnikovimi ukanami. Luč Božje resnice razkrije vsakršno laž in nas varuje pred njo.

RAZLIKA MED RAZODETJEM IN POSREDOVANIM ZNANJEM

Gospod Bog je človeku zapovedal in rekel: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.« (Prva Mojzesova knjiga 2,16–17)

Potem je Gospod iz moškega izoblikoval žensko. Predvidevamo lahko, da se je to zgodilo pozneje, saj je moški poimenoval ter si ogledal vsako žival in ptico v zraku, preden je bila iz njegovega rebra narejena ženska.

V primerjavi z Adamom ženska ni slišala ukaza neposredno iz Božjih ust. Adam ji ga je verjetno posredoval, medtem ko sta uživala v Božjem vrtu. To lahko ugibamo po njenem odzivu v pogovoru s kačo. Pozorno preberite naslednje vrstice:

Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil Gospod Bog. Rekla je ženi: »Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?« In žena je rekla kači: »Od sadu drevja v vrtu jeva, ›le z drevesa sredi vrta,‹ je rekel Bog, ›ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!« (Prva Mojzesova knjiga 3,1–3)

Najprej bodite pozorni na to, da ko je kača posejala dvom v Božjo zapoved, je žena odgovorila: »Od sadu drevja jeva ...« namesto da bi svoj odgovor začela za besedami: »Bog je rekel ...« To

je klasičen odgovor nekoga, ki je slišal ukaz ali pravilo le posredno. To ni odziv osebe, ki deli utrip srca in motivacijo tistega, ki je ta ukaz dal.

Drugič, opazite lahko, da se njen odgovor razlikuje od Božje prvotne zapovedi. V nadaljevanju je omenila, da je Bog rekel: »Ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!« Bog nikoli nič ni rekel o dotikanju. To je še en primer, kaj se zgodi, ko Božjo besedo slišimo le posredno od drugih, namesto da bi nam jo Gospod sam neposredno razodel.

Ko nam Bog razodene svojo besedo po svojem Duhu, ta postane del nas. To se lahko zgodi, ko beremo knjigo, poslušamo učenje ali ko sami beremo Sveto pismo ali imamo skupnost z Božjim Duhom. Za Adama je bila Božja zapoved tako resnična kot vse drugo okoli njega; bila je del njega. Nasprotno, ko slišimo Božjo zapoved, vendar nam ni razodeta po njegovem Duhu, ne postane del nas. Za nas je to samo postava in »moč greha [neposlušnosti] je postava« (oglejte si Prvo pismo Korinčanom 15,56). Kot sem rekel, verjamem, da je Adam Evi posređoval Božjo zapoved. Več kot verjetno pa je, da Eva sama glede tega ni iskala Boga. Adamovo informacijo je sprejela kot dejstvo, »tako pač je«. Zanj to ni bilo razodeto spoznanje, temveč posredovano znanje. Ker je slišala le posredno, je bila dovzetnejša za prevaro. Zato se je kača osredotočila nanjo in ne na Adama.

Najučinkovitejša zaščita pred zablodo je razodeto spoznanje, ne le posredovano znanje. Mnogi so zvezani z legalizmom, saj so slišali le znanje, navodila ali omejitve Svetega pisma. Ne glede na to, ali znanje prihaja od staršev, pridigarjev, iz posnetkov ali knjig, si še niso prizadevali spoznati Božjega srca glede teh zadev, kar bi jim dalo vpogled, ki bi jih zaščitil pred zablodo. Imajo črko brez srčnega utripa. Lahko celo natančno ponovijo poglavje ali vrstico, vendar so izgubili dih življenja, ki stoji za Svetim pismom.

Morda celo z navdušenjem delijo novo učenje, ki so ga ravno slišali na seminarju ali konferenci. Vendar pa se zdi, da jim ne uspe živeti tega, kar tako navdušeno delijo. Ni del njih. Prenašajo besede,

vendar te ostajajo brez sadu in so nezmožne proizvesti Božje življenje. Ko se to zgodi, so zlahka v skušnjavi, da dodajo ali odvzamejo kaj od tega, kar je Bog rekel. Zlahka jih je prevarati, ker ne razumejo Božjih poti.

Tukaj je primer, ki sem ga slišal že večkrat: »No, saj veš, brat, denar je korenina vsega zla!« To ni tisto, kar je Bog rekel. Rekel je: »Korenina vsega zla je *ljubezen* do denarja.« (Prvo pismo Timoteju 6,10; poudarek dodan)

Če je bil denar korenina vsega zla, potem z Jezusom nekaj ni bilo v redu, ker je imel zakladnika in vrečo denarja! V nekem trenutku je ženska razbila steklenico parfuma v vrednosti celoletne plače in jo izlila nanj. Juda, ki je imel rad denar, je bil zaradi tega dejanja jezen, vendar ga je Gospod grajal in pohvalil to žensko (Evangelij po Janezu 12,3-7).

Ne, težava ni v denarju kot takem, temveč v ljubezni do njega, ki je korenina vsega zla. Gre za nezdravo željo po denarju in odvisnost od njega. Zaradi tega legalističnega pogleda imajo ljudje nezdrav odnos do denarja, kar Bog nikoli ni nameraval. Bog nas opozarja na nezdravo željo po denarju in odvisnost od njega. Takšni ljudje pa na finančnem področju nikoli ne morejo delovati na resnično pobožen način. Ta nevednost potrjuje dejstvo, da Božja beseda nikoli ni bila razodeta v njihovih srcih. Imajo le posredovano znanje o Božji besedi in so kandidati za zablodo. Kako pa lahko sprejememo razodeto spoznanje? Tako, da ponižno hodimo pred Bogom, medtem ko v naših srcih gorita Gospodov strah in Božja ljubezen. Bog je rekel:

Gledam pa na tistega, ki je ponižen, ki je potr v duhu in se trese pred mojo besedo. (Izaija 66,2)

Kdor se trese pred njegovo besedo, ga bo takoj ubogal, ne glede na to, ali vidi kakšno korist ali ne. To je tisti, ki se resnično boji Boga. In Sveto pismo jasno pravi: »Gospodovo zaupanje je za tiste, ki se ga

bojijo, njegova zaveza, da jim jo da spoznati.« (Psalm 25,14) Zdaj bolje razumemo izjavo, ki jo je Salomon podal ob koncu svojega življenja: »Boj se Boga in izpolnuj njegove zapovedi, kajti to je za človeka vse!« (Pridigar 12,13) Bog razodeva svoje skrivnosti ali pot tistim, ki se ga bojijo, in Janez tej skupini pravi:

To vam pišem glede tistih, ki vas skušajo *zapeljati*. Kar pa zadeva vas: maziljenje, ki ste ga dobili od njega, ostaja v vas in zato ni treba, da vas kdo uči. Kakor vas njegovo maziljenje uči o vsem in je resnično in ni laž, tako ostajajte v njem, kakor vas je poučilo. (Prvo Janezovo pismo 2,26–27; poudarek dodan)

To nam kaže, kako nas razodeta Božja beseda varuje pred zablodo. Eva je bila zavedena v neposlušnost, ker ji je primanjkovalo Božjega razodetega spoznanja. Zato v kačjih besedah ni zaznala zvijače in ukane.

KAKO JE KAČI USPELO?

Nadaljujmo in odgovorimo na vprašanje: Kako je kači uspelo prevarati žensko? Kakšen je bil njen subtilen načrt, s katerim jo je napadla? Ključno je, da poznamo odgovor na to vprašanje. Premislite: Kako jo je zapeljala v zablodo? Eva je živela v povsem popolnem okolju. Nikoli ni bila izpostavljena zlorabi koga z avtoriteto. Ni imela slabih izkušenj z očetom, šefom ali cerkvenim služabnikom. Živela je v cvetočem vrtu, brez demonskega zatiranja. Vse, kar je poznala, sta bili Božja dobrota in oskrba. Hodila in govorila je v njegovi prisotnosti. Kako jo je torej kača ukanila?

Spomnite se Božje zapovedi: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti, le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.« (Prva Mojzesova knjiga 2,16–17)

Božja dobrota je zagotovila, da »smeta jesti ...«, medtem ko je njegova avtoriteta omejevala, »... le z drevesa spoznanja dobrega in

hudega nikar ne jejta.«. Bog je poudaril njuno svobodo, da jesta z vseh dreves razen enega.

Bistvo Božjega značaja je ljubiti in dajati. Želel si je prijatelj v svojem vrtu, ki bi ga ljubila in ubogala. Ni želel robotov brez možnosti svobodne izbire. Hrepenel je po otrocih s svobodno voljo, ustvarjenih po njegovi podobi. Ko jima je omejil dostop do drevesa, jima je dal izbiro, ki ju je varovala pred smrtjo. Vključevala je njuno voljo. Bosta zaupala in ubogala? Brez te zapovedi ne bi imela izbire.

Pozorno si oglejte kačine besede: »Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil Gospod Bog. Rekla je ženi: ›Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?‹« (Prva Mojzesova knjiga 3,1) Če izrazimo z današnjimi besedami, je kača rekla: »Slišala sem, da je Bog rekel, da ne smete jesti z nobenega drevesa. Je to res?«

Kača je svojo strategijo začela tako, da je najprej izkrivila poudarek Božje zapovedi. Z izkrivljanjem njenega pomena je postavila pod vprašaj Božje motive. Evo je želela peljati po poti sklepanja, na kateri bi sčasoma podvomila v Božjo dobroto in integriteto. Ko bi ji to uspelo, ne bi bilo nič težkega obrniti jo proti njegovi avtoriteti.

Kača je ignorirala Božjo velikodušnost in pokazala na izjemo. Nakazovala je, da jima je bilo nekaj dobrega zamolčano. Z enim samim vprašanjem je kača izkrivila edino zapoved, ki je bila dana za zaščito, in jo predstavila kot nepravilno zadrževanje dobrega. Ali slišite posmeh v njenem glasu, ko je spraševala: »Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?« Čeprav sta imela dostop do celotnega vrta, iz katerega sta lahko jedla, je kača usmerila Evino pozornost na eno drevo, ki jima je bilo zadržano. Poskrbela je, da je bil Bog videti kot nekdo, ki »jemlje«, in ne kot tisti, ki »daje«, kar v resnici je.

S tem, ko je kača dosegla, da je bil Gospod videti nepravilčen, je lahko izvedla napad na Božjo vladavino. Satan ni neumen, spravil se je na sam temelj Gospodove avtoritete, kajti »pravičnost in

pravica sta temelj njegovega prestola« (Psalm 97,2). Njegov prestol predstavlja njegovo avtoriteto. Če lahko satan s prevaro in sprevačanjem izkrivi Božji pravičen značaj, potem je v očeh njegovega stvarstva vprašljiv sam temelj njegove avtoritete.

In žena je rekla kači: »Od sadu drevja v vrtu jeva, ›le z drevesa sredi vrta,‹ je rekel Bog, ›ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!‹« (Prva Mojzesova knjiga 3,2-3)

Povsem mogoče je, da se je kljub svojemu odgovoru začela spraševati o razlogu za njegov ukaz. Podvomila je v Božjo dobroto. Lahko slišite njene misli? *Videti je dobro ... Ne vem, zakaj ne bi smela jesti s tega drevesa. Kaj bi lahko bilo narobe s tem? In kaj na tem drevesu bi nama lahko tako zelo škodovalo?* Na novo vzbujen dvom o Božjih motivih jo je naredil dovzetno za dvom o Božji avtoriteti.

Kača je izkoristila priložnost, da je spodkopala Božjo avtoriteto, verodostojnost in integriteto z drznim nasprotovanjem njegovi besedi rekoč: »Nikakor ne bosta umrla. V resnici Bog ve, da bi se vama tisti dan, ko bi jedla z njega, odprle oči in bi postala kakor Bog, poznala bi dobro in húdo.« (Prva Mojzesova knjiga 3,4-5)

Mojster prevare je poskušal uničiti sam temelj njene zvestobe s tem, da je očitno nasprotoval Bogu in ji zagotovil, da ne bo umrla. Svoje utemeljevanje je hitro nadaljeval: »Namesto da bi umrla, bosta postala bolj podobna Bogu. Sama bosta lahko izbirala med dobrim in zlim, ker bosta modra. Ne bo vama treba več poslušati vsega iz druge roke in biti podrejena nepoštenim zapovedim.«

SPOČET GREH – SLEDI SUŽENJSTVO

Eva je bila šokirana in zmedena. Spraševala se je: *Zakaj bi Bog rad skrival ta sad pred mano?* Ponovno si je ogledala drevo in njegov sad, čeprav tokrat z drugačnimi očmi. Ocenila je, da je sad dober in prijeten, ne slab in škodljiv. Pomislila je: *Zagotovo je videti odlično za jed in najboljše od vsega je, da nama bo dal modrost.*

To razmišljanje jo je zaslepilo za vse drugo okoli nje. Pozabila je

na obilno dobroto, ki ji je bila ponujena, ter se osredotočila na eno samo drevo. Mislila je: *To drevo ponuja nekaj dobrega in Bog nama je to prikril. Že ves čas bi lahko uživala v tem sadu. Zakaj nama je to storil? Če nama s tem drevesom prikriva nekaj, kar potrebujeva, kaj drugega nama lahko še prikriva?*

Ko so bili pod vprašanjem Božji značaj, integriteta in dobrota, ni bilo več nobenega razloga za podreditev njegovi avtoriteti. Njena samovolja je prevladala nad Očetovo voljo. Eva je posegla po sadu in ga obračala v svoji roki – nič se ni zgodilo. Kača je morala imeti prav. Nato je jedla in dala tudi možu.

Ko sta pojedla, so se jima nenadoma odprle oči in začutila sta val sramu in strahu, ko sta se zavedala svoje golote. Z njuno neposlušnostjo je prišla duhovna smrt. Meso je postalo močan tiran, ki ju bo zatiral. S tem, ko sta podvomila v Božjo besedo in se podala po poti sklepanja, ki je vodilo v zablodo, sta svoji življenji odprla gospodarju neposlušnosti. Postal je njun temni gospodar. Sveto pismo potrjuje: »Ali ne veste: če se izročite komu kot sužnji, da bi mu bili pokorni, ste pač sužnji tistega, ki se mu pokoravate; bodisi greha, ki pelje v smrt, bodisi pokorščine, ki pelje v pravičnost.« (Pismo Rimljanom 6,16) Gospodar smrti ni dobil le dostopa do njunih življenj, ampak tudi zakonit vstop v svet. Pavel to razloži tako: »Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili.« (Pismo Rimljanom 5,12)

Pred njuno neposlušnostjo ni bilo sovraštva, jeze, neodpuščanja, prepira, obrekovanja, pokvarjenosti, goljufije, grenkobe ali izsiljevanja. Ni bilo spolne perversije, zlorabe drog, pijančevanja, umorov ali kraje.

Prav tako ni bilo zlorab žensk in otrok. Ni bilo bolezni in revščine. Naravne nesreče, kuga in okužbe so bile človeštvu povsem neznane. Tudi kraljestvo živali je živelo v popolni harmoniji. Zemljino ozračje je bilo spokojno v Božji volji, ki je načelovala vsemu stvarstvu.

Neposlušnost pa je povzročila grozne vedenjske težave, ki pestijo človeštvo, seznam pa se z vsako generacijo daljša. Eno dejanje nepokorščine je zaznamovalo začetek skrivne moči nepostavnosti. Zaradi te zablode je človek izgubil svojo božansko oskrbo in zaščito. Upor, ki je nastal po vzoru satanovega, je na široko odprl vrata njegovemu gospostvu in uničenju. V celoti je izkoristil svojo priložnost, da bi bil kot Bog, vendar brez podrejenosti njemu. S tem, ko je zaslužnil Božje stvarstvo, je ustoličil samega sebe (Izaija 14,12-14).

NJGOV DANAŠNJI NAČIN DELOVANJA NI NIČ DRUGAČEN

Satanov današnji način delovanja je zelo podoben. Še vedno želi sprevreči Božji značaj, da bi nas obrnil proti njegovi avtoriteti. Jakobovo pismo zelo jasno govori o tem: »Ne varajte se, moji ljubi bratje; vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ne sence menjave.« (1,16-17)

Pisec teh besed je hotel zagotoviti, da mi verniki ne bi podlegli isti skrivni moči nepostavnosti kot Eva. Enako kot Pavel nas je posvaril, da bi nas zaščitil. Njegove besede moramo skrbno upoštevati in jih ohraniti v svojih srcih: Zunaj Božje volje ni nič dobrega. Morda je videti dobro, toda če ni skladno z Božjo voljo, potem se ne varajte, da bi v tem lahko bilo kaj dobrega.

Jakob je ponovil, da če verjamemo, da je zunaj Božje oskrbe kaj dobrega, potem smo lahko zavedeni, kot je bila Eva. Pozorno premislite stvari, o katerih smo govorili. Ne glede na to, kako dobro je videti, okusiti ali čutiti, in ne glede na to, kakšno bogastvo, obilje, modrost ali uspeh obljublja, če ni od Boga, vas bo sčasoma popeljal po poti hude bolečine, obžalovanja in na koncu smrti. Božanska oskrba in zaščita bosta s to prevaro ogroženi. Vsako popolno in dobro darilo prihaja od Boga, on je izvir. Sprejmite to resnico in jo utrdite v svojem srcu, potem vas videz ne bo zavedel! Če bi Eva to storila, ne bi bila zamajana. Izpolnitev svojih želja je iskala zunaj Božje oskrbe.

Koliko ljudi se iz napačnih razlogov poroči z napačno osebo? Bog jih je morda posvaril prek staršev ali pastorjev ali pa jim je govoril neposredno v srce, vendar so dovolili, da njihovo razmišljanje te glasove zaduši. Morda so bili osamljeni in si želeli družbe. Morda je bila oseba prijetna na pogled in se je zdela koristna pri sprejemanju odločitev. Izbrali so svojo voljo namesto Božje in prepogosto zelo trpeli. Seveda lahko Bog odkupi naše napačne odločitve. Davidov greh z Batšebo je bil odkupljen pozneje ob rojstvu Salomona. Vendar je zaradi svoje neposlušnosti požel veliko bolečine, saj meč ni nikoli zapustil njegove hiše. Izgubil je tri sinove v zgodnji mladosti ali v najboljših letih. Koliko bolje je izbrati poslušnost.

Prepogosto ljudje zapustijo prav tiste kraje – službe, cerkve, mesta –, kamor jih je Bog zasadil, ker se ne strinjajo z avtoritetami, ki so postavljene nad njimi. Ali pa se jim zdi, da se nikamor ne premaknejo, in imajo občutek, da na tem mestu nimajo prihodnosti. Kmalu pride priložnost in čeprav nimajo pričevanja Svetega Duha, da bi odšli, odidejo. Ne samo to, odhod prav tako pogosto ogroža čistost, h kateri jih je Bog poklical. Mislijo, *da že predolgo čakajo na polici, in čutijo: Nekaj moram ukreniti*. Nato se v prizadevanju storiti nekaj dobrega zase znajdejo v nasprotovanju Božji volji. Morda jim uspe doseči dober finančni položaj, vendar so se vmes njihova srca zelo oddaljila od intimnega in strastnega odnosa z Gospodom.

Kako v splošnem ljudje zapadejo v neposlušnost Božji volji? Premamljeni so z dobrim in prijetnim. Morda odkrijejo pot do razcveta in uspeha zunaj nasveta Božje besede. Prizadevajo si za te stvari in za čas izkusijo zabavo, srečo ali vznemirjenje. V tem, čemur je Bog rekel »ne«, najdejo »dobro«. Bojijo se, da jih Bog želi prikrajšati privlačnih in zabavnih stvari! Mislijo, da ne razume njihovih potreb ali je spregledal pomembnost njihovih želja. In če njihove molitve niso uslišane v vnaprej določenem časovnem okviru, pridejo do zaključka, da je Bog nezvest. Mislijo: »Zakaj bi čakal? Že zdaj si bom priskrbel dobro in prijetno!«

RAZMISLITE O JEZUSU

Razmislite o Jezusu. Štirideset dni in štirideset noči je bil v puščavi brez vode, hrane in kakršne koli tolažbe. Pod pritiskom stradanja je njegov trebuh trzal od bolečine zaradi hude lakote. Če kmalu ne bi dobil hrane in vode, bi umrl. Toda kaj se je zgodilo prej: oskrba ali skušnjava?

In pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.« (Evangelij po Mateju 4,3) Sovražnik je ponovno postavil pod vprašaj, kar je Bog jasno povedal. Oče je na bregovih Jordana odkrito razglasil Jezusa za svojega Sina. Satan je ponovno poskušal izkriviti Božji značaj: »Če si Božji Sin, zakaj te je pripeljal sem, da stradaš? Zakaj ne poskrbi zate? Morda je čas, da sam poskrbiš zase. Če se kmalu ne naješ, boš umrl, če ne pohitiš, boš lahko imel hude telesne posledice. Uporabi svojo avtoriteto, da služiš sebi. Spremeni te kamne v kruh.«

Jezus se mu je uprl in počakal na Božjo oskrbo. Sovražniku ni dovolil, da bi v njegovem umu sprevrgel Božji značaj. Vedel je, da njegov Oče skrbi za njegove potrebe. Ostal je podrejen Božji avtoriteti, ne glede na to, kako neprijetno je bilo v tistem trenutku.

Ko se je uprl satanovi skušnjavi, da vzame stvari v svoje roke, »ga je hudič pustil, in glej, angeli so pristopili in mu stregli« (Evangelij po Mateju 4,11). Zakaj? Avtor Pisma Hebrejcem je Jezusa opisal tako: »On je v dneh svojega mesa daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti, in bil je uslišan zaradi spoštovanja do Boga. Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti.« (Pismo Hebrejcem 5,7–8) Bog ga je uslišal zaradi njegovega strahospoštovanja do Boga. Ni podvomil v Očetovo dobroto. Tudi ko se je soočil z veliko skušnjava in silnim trpljenjem, ki je bilo hujše od vsega, kar je izkusil kdor koli drug, je izbral poslušnost, čeprav je to pomenilo hudo stisko.

V primerjavi z odzivom Adama in Eve je ta vrsta poslušnosti in podrejenosti zaustavila vsakršen vdor ali poseg sovražnika v

njegovo življenje. Pričeval je: »Vladar tega sveta prihaja. Meni sicer ne more nič, vendar naj svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče.« (Evangelij po Janezu 14,30–31)

V primerjavi z Adamom je Jezus, poslednji Adam, hodil v popolni poslušnosti svojemu Očetu in je lahko pričeval, da mu satan ne more nič. Prav zato nas Sveto pismo svari: »Kdor pravi, da ostaja v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on.« (Prvo Janezovo pismo 2,6) Je naš zgled in predhodnik. On je tisti, ki je plačal ceno in nam pokazal pot, po kateri naj hodimo. Nismo več namenjeni, da hodimo po poti prvega Adama in njegove nepostavnosti, temveč smo poklicani in pooblašeni, da korakamo po poti poslušnosti poslednjega Adama.

Angleški prevod Svetega pisma *The Message* te vrstice strastno izrazi takole:

Osvobodite se, začnite teči – in nikoli ne odnehajte [v poslušnosti Bogu]! Brez odvečne duhovne maščobe, brez zajedavskih grehov. Oči imejte uprte v Jezusa, ki je začel in dokončal tek, ki ga tečemo. Preučujte, kako je to storil. Ker nikoli ni izgubil izpred oči cilja, kam je namenjen – tega vznemirljivega cilja pri Bogu in z njim –, zato je lahko prenesel vse: križ, sramoto, kar koli. In zdaj je *tam*, na častnem mestu, tik ob Bogu. Ko opazite, da vaša vera [poslušnost] slabi, si ponovno oglejte to zgodbo, točko za točko, to dolgo litanijo sovražnosti, skozi katero si je utrl pot. *To* bo vaši duši vbrizgalo nov adrenalin. (Pismo Hebrejcem 12,1–3, prosti prevod po zgledu angleškega prevoda Svetega pisma *The Message*)

Te besede povzemajo vse. Naj vam bo padec prvega Adama v poduk, hkrati pa odločno sledite poslušnosti poslednjega Adama.

V naslednjem poglavju bomo preučili posledice neposlušnosti. Niso vedno vidne takoj, bodo pa zagotovo nastopile. Ko je neposlušnost enkrat jasno razkrita, ne bi smeli nikoli več razmišljati o njenem dopuščanju.

PETO POGLAVJE

POSLEDICE NEPOSLUŠNOSTI I

*Vera in poslušnost sta neločljivo povezani, ker je poslušnost
dokaz resnične vere.*

Neposlušnost prinaša različne posledice. Učinki niso vedno takoj vidni ali očitni, vendar tako kot iz posejanih semen pride žetev, bodo tudi ti učinki gotovo nastopili. Sovražnik duše hrepeni, da bi to zavedanje skril pred nami v upanju, da bomo lahkomišelnost in zlahka postali žrtve njegovih varljivih taktik.

Nekateri ljudje podzavestno mislijo, da bo vsaka posledica njihove neposlušnosti odtehtana s tem, kar dojemajo kot neposredno korist svoje odločitve. Preseneča me, kako razširjen je ta zavajajoč in smrtonosen miselni proces. To je skrivnost ali skrivna moč nepostavnosti. Moje iskreno upanje in molitev je, da bodo naslednja tri poglavja v vašem srcu zapečatila odločitev, da se nikoli ne boste posluževali neposlušnosti.

ADAMOVI POTOMCI

Za začetek se želimo nečesa naučiti od Kajna, Adamovega prvorojenca. Kajn je bil po poklicu poljedelec. Njegov brat Abel, Adamov drugorojenec, je bil pastir. Sveto pismo nam pravi, da je

čez čas Kajn prinesel pred Gospoda daritev od sadov zemlje, Abel pa je daroval prvorojenca svoje drobnice. Ugotavljamo: »Gospod se je ozrl na Abela in njegovo daritev, na Kajna in njegovo daritev pa se ni ozrl.« (Prva Mojzesova knjiga 4,4-5)

Mimogrede, to je v nasprotju z besedami, ki jih v današnji cerkvi pogosto slišimo: »Bog te bo sprejel takšnega, kot si.« To preprosto ni res. Bog nas sprejme, *če se pokesamo!* Preizkusite to izjavo na primeru Hananija in Safire. Preprosto ne drži, ker sta mrtva (Apostolska dela 5,1-11).

Bog ni sprejel Kajnove daritve, več kot to, ni sprejel niti Kajna! To, da ni sprejel Kajna, ne pomeni, da je bila Kajnova usoda trajna zavrnitev, vendar je naša današnja teologija brezpogojnega sprejemanja z Božje strani netočna. Pravzaprav je nevarna, ker iz naših src odnaša strah Gospodov. Strah Gospodov nas varuje in nas odvrača od greha (Druga Mojzesova knjiga 20,20). Sveto pismo pravi, da je po Hananijevi in Safirini smrti »velika groza obšla vso cerkev« (Apostolska dela 5,11). Neposlušnost ni bila več nekaj običajnega!

Rad bi nekoliko posodobil zgodbo o Adamovih dveh sinovih, da vam jo malo približam. Njegova sinova sta bila vzgojena v domu, kjer so klicali Gospodovo ime. Oba sta prinesla Gospodu daritev, ki je predstavljala njuno življenje. Sveto pismo pravi, naj darujemo svoja telesa v živo žrtev (Pismo Rimljanom 12,1). Kadar koli je pred Boga prinesena žrtev, to predstavlja naše služenje Bogu. Torej ne govorimo o Abelu, ki je služil Bogu, in bratu Kajnu, ki ni. Kajn ni pohajkoval po športnih dogodkih, striptiz klubih in barih ter se izogibal obiskovanju cerkve. Ne zamenjajte Kajna s človekom, ki noče imeti nobenega opravka z Bogom. Oba bi v današnjem svetu veljala za vernika, ki komunicirata z Bogom.

Oba sta bila marljiva pri svojem prizadevanju, da Gospodu prineseta daritev. Pravzaprav bi lahko rekli, da se je Kajn celo bolj potrudil kot Abel. O poljedelstvu in pastirstvu vem zelo malo, vem pa dovolj, da ugotovim, da je pastirstvo naporno delo, poljedelstvo

pa še težje. Pri pastirstvu imate obveznosti zjutraj in popoldne, praviloma pa se lahko v dnevni vročini spočijete v senci drevesa in srkate hladno pijačo.

Poljedelstvo je fizično napornejše. Kajnova daritev je bila plod potu njegovega obraza, ki je bil posledica obdelovanja zemlje, ki jo je Bog preklel (Prva Mojzesova knjiga 3,17–19). Kajn je očistil tla od kamenja, štorov in drugih stvari. Nato je oral in obdeloval zemljo. Sadil je, zalival, gnojil in varoval svoje pridelke. V svojo daritev je vložil veliko truda.

ZAKAJ BOG NI SPREJEL KAJNA?

Zato se moramo vprašati, zakaj Bog ni sprejel Kajnovе daritve, ko pa je vedel, da se je bolj potrudil? Odgovor najdemo pri njegovih starših. V vrtu je bilo vse, kar je Bog ustvaril, z nečim pokrito. Živali so imele krzno, ribe luske, ptice perje. Nikoli ne boste videli polarnega medveda v kavbojkah; ne potrebuje dodatne zaščite.

Adam in Eva nista bila izjema. Nista bila pokrita ali zaščitena s fizičnimi oblačili, namesto tega sta bila »ovenčana« s slavo (Psalm 8,5). Beseda *ovenčana* pomeni »obkrožena ali obkoljena«. Z njo sta bila pokrita. Slava, ki jo je Bog položil nanju, je bila tako neizmerna, da je v njunih očeh prikrivala njuno telesno nagoto. Zato Sveto pismo pravi: »Bila pa sta oba naga, človek in njegova žena, a ju ni bilo sram.« (Prva Mojzesova knjiga 2,25) Nista se obremenjevala s samima seboj, živela sta pod Božjim okriljem. Misel na oblačila jima ni prišla na pamet, ker to ni bilo potrebno.

To se je spremenilo v trenutku, ko nista ubogala. Pred njuno neposlušnostjo je poglobitno vlogo imel njun duh, pozneje je prvenstveni položaj dobilo meso. Prve besede, ki so bile zapisane v Svetem pismu po tem, ko sta jedla, so: »Tedad so se obema odprle oči in spoznala sta, da sta naga. Sešila sta si predpasnika iz smokvinih listov.« (Prva Mojzesova knjiga 3,7) Ključne besede so, da *sta spoznala*. Naenkrat sta imela spoznanje, ki ga prej nista imela.

Načelo spoznanja dobrega in hudega je živeti skladno s tem, kar je prav in narobe. Pred padcem njunih dejanj ni določalo spoznanje o dobrem in hudem, ampak spoznanje o Bogu. Njuna motivacija je bil občutek poslušnosti, rojen iz zaupanja in ljubezni. Dobro in hudo nista bila v njunem umu, ampak v Božji roki. Rečeno nam je:

»Skala je, popolno je njegovo delo,
zakaj vsa njegova pota so prava;
zvest Bog je in v njem ni krivice, pravičen je in iskren.«
(Peta Mojzesova knjiga 32,4)

Adam in Eva sta živela pred Bogom in v popolnem zavedanju Boga. Ko sta vzela sad z drevesa spoznanja dobrega in hudega, sta vir spoznanja o tem, kaj je dobro in hudo, poiskala zunaj Boga. To bi lahko poimenovali načelo umovanja. Nista več potrebovala Boga, da bi jima vladal. Občutek, kaj je prav in kaj narobe, sta zdaj imela v sebi. Zato ju je Bog po njunem padcu najprej vprašal: »Kdo vama je to povedal?« (oglejte si Prvo Mojzesovo knjigo 3,11)

Kadar koli Bog postavi vprašanje, ga ne zanimajo dodatne informacije. Želi nas pripeljati k temu, kar bi nam rad sporočil. Bog je že vedel, da sta jedla z drevesa in govorila na podlagi lastne modrosti. Poslušnost sta nadomestila z umovanjem. Pravzaprav je rekel: »Zdaj sta našla vir občutka, kaj je prav in kaj narobe, zunaj mene. Očitno sta jedla z drevesa spoznanja dobrega in hudega.«

Takoj po svoji neposlušnosti sta svojo goloto pokrila s figovimi listi, torej s *sadovi zemlje*. A čeprav sta se tako pokrila, sta se še vedno počutila gola in se skrila. Bog je nato vprašal: »Kdo ti je povedal, da si nag?« (Prva Mojzesova knjiga 3,11) Ob upoštevanju svojega na novo odkritega občutka za prav in narobe sta poskušala ravnati prav v svojih očeh, a sta se kljub temu počutila gola. Način, na katerega sta se pokrila, ni bil Božji način. Sprejemljivo pokritje oziroma daritev za goloto je Bog pokazal s tem, da je ubil nedolžno

žival ter Adama in Evo pokrili z njeno kožo. To je bil Božji predpisan način, ne sad zemlje.

Pred tem Adam in Eva nista vedela, kaj Bog želi, Kajin in Abel pa sta že vedela. Starši so ju naučili, kakšna je sprejemljiva daritev Bogu. Ko je torej Kajin prinesel daritev od sadov zemlje, je bila to ponovno nesprejemljiva daritev. Služil je Bogu na svoj način! Podal se je v smeri prekletstva, ki deluje prek lastnega umovanja in logike o tem, kaj je prav in narobe, namesto da bi ravnal v čistosti otroške poslušnosti, kot je to storil njegov brat Abel.

MORAL BI MU GOSPODOVATI

Sveto pismo nam pravi: »Po veri je Abel daroval Bogu večjo žrtev kakor Kajin. Po veri se je zanj pričalo, da je pravičen, ker je sam Bog pričal za njegove darove. Po njej še vedno govori, čeprav je umrl.« (Pismo Hebrejcem 11,4) Novozavezni pisec Abelovo poslušnost enači z vero. V naslednjem poglavju bomo izvedeli, da je prava vera enaka poslušnosti oziroma temelji na njej. Prava vera deluje iz poslušnosti in ne iz lastnega občutka, kaj je prav in kaj narobe.

Ko je Kajin spoznal, da sta njegov trud in daritev za Boga nesprejemljiva, se je »zelo ujezil in obraz mu je upadel« (Prva Mojzesova knjiga 4,5). To je značilen odziv religiozne osebe, ko je soočena z resnico. Razjezi se. Primere tega vidimo skozi celotno Sveto pismo. To jezo podžiga ponos in ponos zavrača Božjo voljo in njegove poti, ker želi zasledovati svoje lastne.

Bog je v svojem usmiljenju poskušal Kajnu odpreti oči z vprašanjem: »Zakaj se jeziš in zakaj ti je upadel obraz? Ali ga ne boš vzdignil, če delaš dobro?« (Prva Mojzesova knjiga 4,6-7) Delati dobro pri Bogu pomeni ubogati. Želi si poslušnosti bolj kot žrtve. Velikokrat je rekel svojemu ljudstvu, naj prenehajo s svojimi pesmimi, naj se znebijo instrumentov in nehajo prinašati žrtve. Zakaj? »Saj sem klical, pa ni nihče odgovoril, govoril sem, pa niso

poslušali« (Izaija 66,4). Prinašali so žrtve, vendar niso poslušali ali ubogali, kar je rekel. Najvišja oblika čaščenja je poslušnost.

Ker to vemo, bi lahko v vrstici iz Prve Mojzesove knjige besedi *delaš dobro* nadomestili z besedama *me ubogaš*, ne da bi spremenili njen pomen. Pisalo bi: »Zakaj se jeziš? Ni se ti treba jeziti. Nauči se česa iz tega. Če me boš ubogal, kot me je ubogal tvoj brat, bom sprejel tebe in tvojo daritev, kakor sem sprejel Abela in njegovo.«

Gospod je nadaljeval z opozorilom: »Če pa ne delaš dobro [če ne ubogaš in vztrajaš v svojem umovanju], greh preži nate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduješ!« (Prva Mojzesova knjiga 4,7) Upoštevajte dve stvari. Prvič, greh (neposlušnost) ima poželenje. Gospodar nepostavnosti, satan, je sila, ki stoji za neposlušnostjo. Ko je Adam tej sili dal dostop, je imela en sam cilj: nadzorovati ali vladati vsem in vsemu.

Podoben je hudobnemu znanstveniku, ki je v naše ozračje spustil nezadržno količino radioaktivnih plinov. Plini prodrejo čisto povsod, čeprav sama prisotnost tega znanstvenika ne. V delovanje je spravil smrtonosno in mogočno silo. Edini zaščiteni pred temi smrtonosnimi plini so tisti, ki nosijo zaščitno opremo. Sveto pismo je zelo jasno: »Mi vemo, da smo od Boga in da ves svet tiči v zlu.« (Prvo Janezovo pismo 5,19)

Drug način, ki nam lahko pomaga pri razumevanju, je, da greh primerjamo z zakonom težnosti. Je sila, ki vedno učinkuje in vpliva na vso materijo. Če skočite z vrha stavbe, boste opazili, da ta zakon velja, in padli na najnižjo točko; pravzaprav bo to zelo trd padec. Morda ne boste želeli pasti ali se zavedati oziroma verjeti v zakon težnosti, a kljub temu se boste morali soočiti z njim.

Nekega dne so znanstveniki odkrili še en zakon – zakon vzgona. Ugotovili so, da v pravih pogojih zakon vzgona nadomesti zakon težnosti. Inovativni posamezniki so ob upoštevanju zakona vzgona oblikovali letalo. Ko sediš na letalu, premaguješ silo težnosti, saj letalo ne pade na najnižjo točko. Sveto pismo pravi: »Kajti postava Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodila

postave greha in smrti.« (Pismo Rimljanom 8,2) Čudovita novica!

Pogosto letim. Samo lani sem preletel približno dvesto tisoč milj, da bi oznanjal evangelij po vsem svetu. Ko sedim na letalu, sem zelo vesel, da me zakon vzgona osvobodi zakona težnosti. Če pa bi se pilot odločil ugasniti motorje in bi letalo izgubilo krila, bi začutili polni učinek težnosti in letalo bi silovito padlo. Ne bi se več veselili premagovanja zakona težnosti, temveč bi se znova znašli pod oblastjo tistega, čemur smo prej gospodovali.

Sveto pismo v tem istem poglavju pravi tudi: »Potemtakem, bratje, nismo dolžniki mesu, da bi živeli po mesu. Če namreč živite po mesu, boste umrli.« (Pismo Rimljanom 8,12–13) Čeprav nas postava Duha življenja osvobaja postave greha, postava greha ostaja nedotaknjena. Naša zaščita in gospodovanje tej postavi temeljita na resnični veri oziroma poslušnosti.

»Postava Duha življenja« je imenovana tudi »postava vere« (Pismo Rimljanom 3,27). Vemo, da postava vere nadomešča postavo greha. Prava vera je opisana kot tista, ki sodeluje z ustreznimi deli poslušnosti (Jakobovo pismo 2,19–23). Vera in poslušnost sta neločljivo povezani, ker je poslušnost dokaz resnične vere.

Abel je po veri oziroma poslušnosti Bogu gospodoval postavi greha in smrti. V pogovoru s Kajnom Bog opozarja: poželenje greha se obrača proti tebi (enako kot želi težnost vplivati na katero koli materialno stvar), če pa me ubogaš, mu boš gospodoval (tako kot vzgon prevlada nad težnostjo). Grehu gospodujemo prek poslušnosti.

PROST DOSTOP

Druga stvar, ki jo je Bog povedal Kajnu, je bila, »če pa ne delaš dobro [me ne ubogaš], greh preži nate pri vratih« (Prva Mojzesova knjiga 4,7). Bodite pozorni, da uporablja besedo *vrata*. V življenju vsakega človeka so metaforična vrata; ne glede na to, ali se jih zavedate ali ne, so tam. Ta vrata predstavljajo vhod v vaše življenje.

V tem primeru gre za dostopno točko za greh in demonske sile. Bog nam že na začetku pove, kaj odpira vrata grehu in demonskemu vplivu in kaj jih zapira. Neposlušnost jih odpira, poslušnost pa zapira.

Kaj se je zgodilo s Kajnom? Vztrajal je v svoji lastni modrosti in umovanju. V njegovo srce je vstopila zavist, ki ji je kmalu sledila užaljenost. Potem je prišlo sovraštvo. Kajn je začel naklepati umor in kaj kmalu je v besu ubil svojega brata. Bil je agresiven in izgubil je strah Gospodov. Njegova drža se kaže v njegovem kljubovalnem odgovoru na Božje vprašanje o tem, kje je njegov brat: »Ne vem. Sem mar jaz varuh svojega brata?« (Prva Mojzesova knjiga 4,9) Lagal je Bogu, saj je natančno vedel, kje je njegov brat.

Vsak človek z zdravo pametjo bi se zavedal, da Bog točno ve, kje je Abel, toda to se zgodi, ko se nekdo zateče k umovanju in dopusti neposlušnost v svojem življenju. Sledi izguba stika z realnostjo duhovnih stvari. Ta človek poskuša oklestiti Božjo podobo na svojo raven in jo strpati v svoje omejitve ter si predstavlja, da je enako moder kot Bog – ali včasih celo modrejši. Ni pri zdravi pameti. Lucifer je odličen primer tega. Umovanje, rojeno iz krivičnosti, ga je privedlo k prepričanju, da lahko strmoglavi Boga. Kako nespametno! Vendar je mnoge popeljal po svoji poti (Izaija 14,12–19).

Če bi poznali Kajna in Abela in ne bili seznanjeni s celotno zgodbo, bi vas lahko celotna situacija nekoliko zmedla. Kako lahko človek, ki je na začetku marljivo služil Bogu, postane predrzen morilec? Kako je to mogoče? Vrata svoje duše je odprl postavi greha, saj je vztrajal v neposlušnosti. Poznate pregovor: »Ponudiš jim prst, vzamejo pa celo roko«? Odlično opisuje, kako deluje postava neposlušnosti. Če ji le malo odpreš svoje življenje, bo to kot razpoka v jezu. Sila vode se sčasoma prebije skozi kot poplava.

Že skoraj osemnajst let imam to čast, da s polnim delovnim časom služim Bogu. V tem času sem bil v številnih primerih priča delovanju tega zakona. Videl sem ljudi, ki so na začetku goreli za

Božje stvari. Bili so dejavni v svojih cerkvah in nenehno so govorili drugim o Jezusu. Bili so kot Kajn, ki je na začetku marljivo delal. Toda sčasoma so se pojavile situacije, ki so izpostavile področja samovolje v njihovem življenju. To je lahko bilo, tako kot pri Kajnu, prek Božje neposredne avtoritete ali prek njegove pooblašene avtoritete. Kakor koli že, zdi se, da je vedno nekako povezano z avtoriteto.

Bil sem priča, kako so odklonili podreitev svoje volje in vztrajali pri svojem. Samo vprašanje časa je, kdaj bo nepostavnost preplavila njihova življenja. Morda se ne pokaže vedno z umorom, toda ena stvar je gotova: vedno se v neki obliki pokaže. Morda kot poplava pohlepa, sovraštva, jeze, neodpuščanja, prepira, obrekovanja, spolnih grehov ali drugih oblik zvezanosti, ki zagrabi njihovo meso. Pogosto si v tem prevaranem in užaljenem stanju domišljajo, da je med njimi in Bogom vse v redu ter da so vse druge avtoritete skrajne, legalistične in brez stika z realnostjo.

V primerih, kot je Kajnov, ko se uprejo Božji neposredni avtoriteti, oklestijo Božjo podobo, avtoriteto in moč na bolj obvladljivo raven in tako postajajo vse bolj predrzni. Izpovedujejo gospostvo Jezusa Kristusa, v resnici pa služijo Jezusu, ki je oblikovan po njihovi lastni podobi. Ne da bi se tega zavedali, so v svojih srcih povzdignili svoje umovanje nad Božji prestol in avtoriteto. Kakor koli že, prevara v njihovih srcih jih zaslepi, da ne vidijo svojega resničnega stanja.

Če bi Kajnu, ko je bil še mladenič nežnega srca, ki je služil Bogu, rekli: »Nekega dne boš umoril svojega brata,« bi pretreseno in hitro odgovoril: »To ni mogoče. Tega nikoli ne bi storil!« Toda pozneje se je odprl nepostavnosti in storil, kar se mu je prej zdelo nepredstavljivo.

Ljudje, tako v cerkvah kot zunaj njih, bodo nekega dne stali pred Bogom in bodo sojeni zaradi svoje nepostavnosti. Toda če bi lahko sledili toku njihovega življenja, si ne bi nikoli predstavljali, da bodo pristali na takšni destinaciji. Celó zdaj se jim ne sanja, da bi

lahko bili podvrženi nepostavnosti, toda na sodni dan, ko bo razodeta resnica, se bodo čudili: *Kako sem se lahko tako zelo oddaljil od poslušnosti Božji poti?* Žalosten odgovor bo, da niso ljubili in sprejeli resnice o življenju pod Božjim kritjem.

Za ljudi v prevari obstaja samo eno upanje: da jim bo Božja milost odprla oči; da bo svetloba Božje resnice razblinila temen pokrov zablode. Klic mojega srca – in namen te knjige – je zaščititi ljudi pred oblastjo zavajajoče moči nepostavnosti in odkriti luč resnice tistim, ki so že ujeti v oprijemu nepostavnosti, ter jih tako osvoboditi. To sporočilo sem oznanjal po vsem svetu in ko vprašam, koliko ljudi je na različnih področjih padlo v neposlušnost, je odziv vedno izjemen, praviloma več kot 50-odstoten. Večina jih prizna: »Nisem se zavedal, da je v meni upornišтво, dokler mojemu srcu ni bila razkrita resnica.«

Priznam tudi, da te knjige ne pišem kot nekdo, ki nikoli ni bil ujet v to skrivno moč nepostavnosti. Tudi sam sem se znašel pod njenim strašnim oprijemom in Bog mi je v svojem usmiljenju razkril zmoto mojega srca in moje poti. Z vami delim, od česar sem bil osvobojen. Izjemno hvaležen sem našemu dragemu Gospodu za njegovo dobrotljivo usmiljenje!

Bog nam milostno poskuša odpreti oči za področja neposlušnosti, toda tako kot Kajn ne bomo sposobni videti resnice, če se najprej ne ponižamo. V naslednjem poglavju bomo videli izjemen pomen ponižnosti pri naši osvoboditvi in hkrati spoznali smrtonosne posledice ponosa.

ŠESTO POGLAVJE

POSLEDICE NEPOSLUŠNOSTI II

Delna poslušnost v Božjih očeh sploh ni poslušnost.

Življenje Savla, prvega izraelskega kralja, nam kaže jasno sliko, kaj se zgodi, ko se človek spogleduje z neposlušnostjo. Njegova zgodba je tragična in nam vernikom prinaša veliko pomembnih lekcij. V besedah korekcije, ki mu jih je Gospod govoril, so skriti ključi razumevanja. Pogled na njegovo življenje nam daje še jasnejše razumevanje duhovnih posledic, ki nastopijo zaradi nepopolne poslušnosti božanski avtoriteti. Če to dovolimo, nas bo to razumevanje okrepilo, Savlov padec pa služi kot opozorilo. Rečeno nam je, »kar koli je bilo namreč napisano pred nami, je bilo napisano v naše poučenje« (Pismo Rimljanom 15,4), in »to se je onim zgodilo, da bi bili za zgled, zapisano pa je bilo v svarilo nam, nad katere je prišel konec vekov« (Prvo pismo Korinčanom 10,11).

DELNA POSLUŠNOST

Začnimo v trenutku, ko je vodilni izraelski prerok Samuel odšel k Savlu z ukazom iz Božjih ust. Posvaril je Savla, naj skrbno upošteva navodila: »Zdaj torej pojdi in udari Amáleka! Pokončajte z zakletvijo vse, kar je njegovega! Ne prizanašaj mu, temveč usmrti

moža in ženo, otroka in dojenčka, vola in ovco, kamelo in osla!« (Prva Samuelova knjiga 15,3) Ukaz je bil neposreden in zelo konkreten. Nič, kar je imel Amalek – naj bo to človek ali zver –, ni smelo ostati pri življenju. Vse, kar je dihala, je moralo biti uničeno.

Oglejte si Savlov odgovor. Ni rekel: »Tega ne bom storil ... to je preveč kruto!« Prepogosto omejujemo razumevanje upornišva zgolj na očitno in odkrito neposlušnost. Kmalu pa bomo ugotovili, da to še zdaleč ni točno. Prav tako se Savel ni strinjal s prerokom in si je pozneje premislil. Večina od nas razume tudi to obliko neposlušnosti. Savel prav tako ni zanemaril uskladitve svojih prednostnih nalog s tem ukazom in je sčasoma pozabil ubogati. Večina bi priznala, da je v takem primeru sicer šlo za neposlušnost, hkrati pa bi jo zaradi dobrih namenov opravičila. Več kot verjetno bi se vsi strinjali, da ti scenariji predstavljajo vzorce neposlušnosti, toda vrnimo se k Savlu.

Nemudoma je zbral svojo vojsko in se pripravil na napad na Amáleka. Vse je bilo videti odlično. Napadel in ubil je vsakega moškega, ženske, otroka in dojenčka. Savel in njegova velika vojska sta jih z mečem pobila na desettisoče.

Vendar je Savel prizanesel amaleškemu kralju. Zakaj? Morda se je prilagajal kulturi tistega časa. Če je kdo osvojil narod in živega zajel njegovega voditelja, ga je v svojo palačo pripeljal kot sužnja, nekakšno živo trofejo.

Savel je zaklal tudi na tisoče živali. Vendar je prizanesel najboljšim ovcam, volom, govedom, pitancem, jagnjetom in vsemu, kar je bilo dobrega, in to dal svojemu ljudstvu, da bi lahko žrtvovali Bogu in storili »svetopisemsko« stvar. Predstavljajte si, kako so ljudje gledali na njegova dejanja. Medtem ko so nesrečne živali žrtvovali Bogu Jahveju, so mislili: *Kako pobožnega kralja imamo, vedno postavlja Gospoda na prvo mesto.*

Toda Bog je na stvar gledal povsem drugače. Samuelu je z obžalovanjem rekel: »Žal mi je, da sem postavil Savla za kralja, kajti odvrnil se je od mene in ni izpolnil mojih besed.« (Prva Samuelova

knjiga 15,11) Savel je pobil več deset tisoč ljudi in prizanesel le enemu. Storil je 99,9 odstotka tega, kar mu je bilo zapovedano. Večina od nas bi njegova dejanja videla kot poslušnost, a Bog je videl neposlušnost. Pravzaprav njegovo ravnanje nekaj vrstic pozneje imenuje kar upor. Torej ugotavljamo, da delna poslušnost v Božjih očeh sploh ni poslušnost. Pravzaprav se niti skoraj popolna poslušnost, celo 99-odstotna, ne šteje za poslušnost, temveč za upor.

Kako pogosto slišimo to pripombo: »Zakaj ne pogledaš vsega, kar sem naredil? Osredotočaš se le na tisto malo, česar nisem!« Savel bi zagotovo lahko rekel kaj takega. Čeprav je to skladno s človeškim razmišljanjem, pa ni skladno z Božjim.

Samuel je šel Savlu naproti in ko je Samuel prišel do njega, ga je Savel navdušeno pozdravil: »Blagoslovljen bodi od Gospoda! Izpolnil sem Gospodovo besedo.« (Prva Samuelova knjiga 15,13) V njegovem glasu je slišati veselje in samozavest. Verjamem, da je bil Savel iskren. Resnično je verjel, da je storil, kar mu je bilo zapovedano, vendar je Bog njegovo ravnanje označil kot upor.

Kako lahko pojasnimo tako veliko razliko med tem, kar je Bog rekel prejšnji večer, in tem, o čemer je bil Savel v svojem srcu prepričan? Odgovor najdemo v teh besedah: »Postanite uresničevalci besede in ne le poslušalci, ki sami sebe varajo.« (Jakobovo pismo 1,22) V trenutku, ko človek ne uboga Božje besede, ki mu je bila jasno razodeta, njegovo srce zastre tančica in ta tančica izkrivlja in ovira njegov pogled. Gre za prevaro. Savel je bil v svojem razmišljanju zaveden in prepričan, da je ravnal prav, čeprav se je v resnici motil. Njegovo prepričanje je bilo v nasprotju z Božjo realnostjo, čeprav je bilo morda skladno s človeškim sklepanjem.

To ni bilo prvič, da Savel ni v celoti ubogal Gospodove besede. Samuel ga je že prej grajal zaradi neposlušnosti (Prva Samuelova knjiga 13,1-13). Lahko so bili tudi drugi incidenti, ki niso zabeleženi. Pri Savlu se je pojavil vzorec neposlušnosti. Ko se ta vzorec enkrat razvije, postane razlikovanje resnice od zmote vse težje.

TANČICA ZABLODE

Se spomnite, ko ste po svoji odrešitvi prvič grešili? Jaz se spomnim. Počutil sem se, kot da je moje srce prebodel nož. Kot Božji otroci vsi poznamo ta občutek. To je pričevanje Svetega Duha in naših src, ki nas opominja. Toda kaj se zgodi, ko svoje dejanje opravičujemo in s tem obračamo hrbet resničnemu kesanju? Zgodita se dve stvari. Prvič, smo v nevarnosti, da isto dejanje neposlušnosti ponovimo. Drugič, tančica prevare prekrije naša srca, kar utiša pričevanje v našem srcu in ga nadomesti z izgovori.

Ko naslednjič zgrešimo, noža ne čutimo tako močno, ker ga prekriva tančica. Namesto tega začutimo le rahlo nelagodje. Če pa svoje ravnanje tudi tokrat opravičujemo, naše srce zastre še ena tančica, ki dodatno duši klic po resnici. Naslednjič, ko zgrešimo, je pričevanje podobno komaj opaznemu mravljninčenju. Če se ponovno izgovarjamo, naše srce prekrije še ena smrtonosna tančica. Če nato spet grešimo, postane tančica tako debela, da notranjega pričevanja sploh ne slišimo več – prisotno je samo opravičevanje. Zabloda nam zastre resnico in vest je utišana.

Na tej točki lahko oseba bodisi odpade od vsakršne pobožnosti ali pa še pogostejše nadaljuje z zunanjo obliko pobožnosti, vendar živi religiozno pod prekletstvom spoznanja dobrega in hudega.

Občutek take osebe za prav in narobe zdaj izhaja iz vira, ki ni živa Božja beseda, ki jo je v njenem srcu navdihnil Sveti Duh. Živi po zavajajočem nareku svojega srca. Lahko gre za črko postave, ki ubija (Drugo pismo Korinčanom 3,6), ali tisto, kar družba šteje za prav ali narobe. Kakor koli že, tak človek ni v stiku z živim Bogom. Mogoče ga je doseči le prek preroškega glasnika, ki ga k njemu pošlje Bog.

POSTOPEK V TREH KORAKIH

Gospod osebo popelje skozi postopen proces, da bi ga dosegel v njegovi neposlušnosti. Prvič, vedno poskuša doseči osebo s

prepričevanjem. Toda kdor je bil večkrat neposlušen, je na točki, na kateri je zaradi tančice zablude izgubil stik z Božjim srcem in njegovimi navodili, zato Bog pošlje preroškega glasnika, prav tako kot je Savlu poslal Samuela. Resnično služenje preroka odpira oči, da ljudje vidijo Božje poti. Bog lahko vsakogar pošlje na preroško misijo. Ni nujno, da gre za dejanskega preroka, sporočilo lahko pride prek pastorja, starša, šefa, otroka ali prijatelja. Jakob je pojasnil: »Moji bratje, če kdo od vas zaide od resnice in ga drug spreobrne, vedite, da tisti, ki grešnika spreobrne iz blodnje njegove poti, njegovo dušo reši iz smrti in pokrije množico grehov.« (5,19–20) Ne spreglejte, da je bilo sporočilo namenjeno vernikom, ki so bili v grehu. Upoštevajte tudi besedno zvezo »množica grehov«. Dejstvo, da je nekdo zašel, je bilo rezultat ponavljajoče se neposlušnosti.

Ko je preroški glasnik poslan (ali so glasniki poslani) in še vedno ne poslušamo, nas Bog poskuša doseči s sodbo. Pavel je zapisal: »Ko bi mi *presojali* sami sebe, bi ne bili *sojeni*.« (Prvo pismo Korinčanom 11,31, poudarki dodani) V odlomku se dvakrat pojavi beseda z istim korenem. Vendar za vsako besedo stoji druga grška beseda. V prvem delu »ko bi mi *presojali* sami sebe« je grška beseda *diakrino*, kar pomeni »obširno ločevati«. (To se zgodi, ko natančno preiskujemo sami sebe, da bi ločili hudobno od plemenitega.) To storimo s priznanjem svoje neposlušnosti in spokorjenjem. V drugem delu »bi ne bili *sojeni*« je grška beseda *krino*, kar pomeni »kaznovati ali obsoditi«. Pavel nadaljuje: »Ker pa nas sodi [*krino*, kaznuje] Gospod, nas vzgaja, da ne bi bili obsojeni s svetom vred.« (32. vrstica) Bog nas želi ločiti od naše neposlušnosti, da ne bi bili kaznovani skupaj s svetom (Evangelij po Mateju 7,20–23; Evangelij po Luku 12,45–48).

Zato se zastavlja vprašanje: Kako Bog sodi ali kaznuje svoje ljudstvo, ki ignorira ali zavrača preroško opozorilo? Odgovor praviloma pride v obliki stiske, bolezni ali kakšne druge vrste nadloge. Psalmist je izjavil:

Ko še nisem bil ponižan, sem blodil, zdaj pa se držim tvojega izreka ...
Vem, Gospod, da so tvoje sodbe pravične,
da si me v zvestobi ponižal. (Psalm 119,67 in 75)

Če si Pavlove besede ogledamo v drugem prevodu, postanejo stvari povsem jasne: »Zato ste mnogi med vami šibki in bolni, nekateri pa so celo umrli. Če preiskujemo sami sebe, nas ne bo na ta način preiskoval in sodil Bog.« (Prvo pismo Korinčanom 11,30–31, prosti prevod po zgledu angleškega prevoda Svetega pisma *New Living Translation*)

NAZOREN PRIMER

Bil sem priča številnim primerom ljudi, ki so bili deležni sodbe, ker se niso odzvali na prvi metodi Božjega procesa korekcije. En nazoren primer se je zgodil v zgodnjih devetdesetih letih prejšnjega stoletja, ko sem pridigal na mladinskem taboru v Teksasu. Začetek tedna je bil zelo konfrontativen, saj je veliko mladih zaradi greha izgubilo občutljivost do Gospoda. Več mladeničev in mladenk je na srečanjih prihajalo naprej in se pokesalo svojih grehov, večinoma s področja spolnosti, in bili so veličastno očiščeni z Jezusovo krvjo. Glede na spokorjenje, ki je bilo posejano skozi ves teden, sem z vznemirjenjem pričakoval vrhunec zadnji večer.

A ko sem stopil na zaključno srečanje, sem ugotovil, da se ne bo začelo po mojih pričakovanjih. Ponovno sem začutil potrebo, da prinesem besedo opomina in kličem k spokorjenju. Ko je prišel čas, da spregovorim, sem vzel mikrofona in začel moliti. Sveti Duh mi je pokazal: *V tej dvorani je še vedno oseba, ki je uporna. Daj ji še eno priložnost, da pride naprej.* (Na prejšnjih srečanjih sem že govoril o uporništvu.) Dal sem poziv in nekaj mladih je prišlo naprej, vendar sem v svojem srcu vedel, da nihče od teh ni tisti, o katerem je govoril Sveti Duh. To so bili dovzetni mladeniči in mladenke, ki so se verjetno borili z drugimi stvarmi.

Sveti Duh je spet spregovoril mojemu srcu: *Povej tej osebi, da če*

se nocoj ne odzove, bo prišla sodba nad njeno življenje. Povedal sem točno to, kar je Bog spregovoril v moje srce, in še več mladih je prišlo naprej, vendar sem tudi tokrat čutil, da oseba, ki jo je Božji Duh nagovarjal, manjka.

Sveti Duh je znova spregovoril v moje srce: *Povej tej osebi, kakšna bo sodba, če se ne odzove.* Najprej mi je dal ta občutek in nato sem ponovno zaslišal njegov glas: *Povej osebi, da če se nocoj ne odzove, bo čez tri tedne udeležena v čelnem trčenju avtomobilov.*

S strahom in trepetom sem odločno ponovil besede, ki jih je izrekel v mojem srcu. Še več mladeničev in mladenk je prišlo naprej, vendar sem znova vedel, da nihče od njih ni tisti, ki ga Gospod nagovarja. Gospod mi je dovolil, da služim in molim s tistimi, ki so prišli naprej. To sem storil in sledilo je močno srečanje, ki sem ga pričakoval. Mnogi mladi so prejeli stvari od Gospoda; drugi so dobili klic k služenju Bogu. Nekateri so bili ozdravljeni in prejeli usmeritev za svoje življenje. Bil je večer, ki ga nihče ni kmalu – in morda nikoli – pozabil.

Minilo je nekaj mesecev in slišala sva se s tamkajšnjim mladinskim pastorm. Poročal mi je o dogodkih, ki so sledili mladinskemu taboru. Rekel je: »John, v naši mladinski skupini je mlada srednješolka, ki nam je povzročila več težav kot kdor koli drug. Vedno je bila neposlušna in je povzročala težave. V svojem srcu sem vedel, da je bila ona tista, ki jo je Sveti Duh tistega večera nagovarjal. Bil sem tako razočaran, da se ni odzvala.« (Nisem imel pojma, kdo je to dekle.)

Nadaljeval je: »Tri tedne po taboru je doživela prometno nesrečo, tako kot si opozarjal. Avtomobil je bil popolnoma uničen.«

Tresel sem se in želel izvedeti, kaj se je zgodilo z njo. Vedel sem, da sem govoril po Božjem Duhu, vendar sem upal, da bo ta oseba slišala njegov klic, preden se ji zgodi tragedija.

Nadaljeval je: »Bog ji je prizanesel! Bila je v resnem stanju, vendar je od takrat okrevala. Zdaj je ena najbolj gorečih v naši cerkvi. Popolnoma drugačna oseba je. Njeno življenje se je

popolnoma spremenilo!« Odleglo mi je in vesel sem bil zanjo. Ponovno prisluhnimo Davidovim besedam: »Ko še nisem bil ponižan, sem blodil, zdaj pa se držim tvojega izreka.« Zdaj dovolite, da nekaj zelo jasno poudarim. Ni Bog tisti, ki prinaša te stvari na nas. Bolje bi lahko rekli, da umakne svojo roko zaščite in dovoli sovražniku, da nam prinese tisto, pred čimer bi nas poslušnost sicer zaščitila.

Psalmist je izjavil:

Ljudem si dopustil, da jezdijo po naših glavah,
prišli smo v ogenj in vodo,
in vendar si nas popeljal v obilje. (Psalm 66,12)

Drug prevod pravi tako: »Pripeljal si nas do bogate izpolnitve.« (Prosti prevod po zgledu novega angleškega prevoda Svetega pisma kralja Jakoba) Nesreča je pritegnila pozornost te mlade ženske. V bolnišnici se je pokesala in prišla na kraj bogate izpolnitve. To ni bila Božja prva izbira pri korekciji te osebe, toda ko so se drugi načini izkazali za neuspešne, je ta deloval.

Želim si, da bi se vsi podobni incidenti končali tako, vendar se niso. Na misel mi pride druga situacija. Mladeniča, ki je bil prav tako uporen, je opozoril služabnik, ki ga poznam. Ni poslušal in kmalu zatem se je znašel v čelnem trčenju, v katerem je v hipu umrl. Lahko bi podal nešteto drugih pričevanj – tistih, ki so se pokesali in bili blagoslovljeni, in tistih, ki so končali podobno kot kralj Savel.

POSLUŠNOST ALI ŽRTEV

Vrnimo se k Savlovi zgodbi. Samuel je videl Savlovo zablodo in kot pravi preroški glasnik takoj prešel k bistvu stvari. Samuel pa je rekel: »Kaj pa je potem to meketanje drobnice v mojih ušesih in mukanje goveda, ki ga slišim?«

Savel je rekel: »Od Amalečanov so jih pripeljali. Ljudstvo je

prizaneslo najboljši drobnici in govedu, da bi jih darovalo Gospodu, tvojemu Bogu. Preostalo pa smo z zakletvijo pokončali.« (Prva Samuelova knjiga 15,14-15)

Ko je bil soočen z resnico, je krivdo preložil na ljudi. »Želel sem ubogati,« je namigoval, »toda ljudje so me prisilili.« Če je zasačen pri neposlušnosti, človek z neskesanim srcem prelaga krivdo na druge in tako ne prevzema odgovornosti za svoja dejanja.

Adam je krivil Boga in Evo. Eva je krivila kačo. Adam je imel prav; Bog mu je dal ženo in žena mu je dala sad. Toda nihče ga ni silil jesti. Jedel je po lastni volji. Da, Eva je bila zavedena, vendar se je vseeno odločila, da ne bo ubogala.

Savel je vodil ljudstvo; ni ljudstvo vodilo njega. Ni odgovarjal zgolj za svojo neposlušnost, ampak tudi za njihovo. On je bil tisti, ki je imel oblast voditi in dajati napotke. Voditelji, pozorno poslušajte: odgovarjali boste za neposlušnost, ki jo dopuščate v življenjih tistih, ki so vam zaupani.

Eli, Izraelov vodja in Samuelov mentor, je vedel, da njegovi sinovi prezirajo Božje odloke, vendar ni storil ničesar. Opozoril jih je v slogu simbolnega udarca po roki, vendar ni uporabil svoje avtoritete in jih ni odstranil ali omejil. Zato je Bog rekel: »Povedal sem mu, da bom za vedno kaznoval njegovo hišo zaradi pregrehe, za katero je vedel, kajti njegova sinova sta prezirala Boga, pa ju ni grajal.« (Prva Samuelova knjiga 3,13) Obsodba ni zadela samo njegovih sinov, ampak tudi Elija samega.

Nato je Savel opravičeval svojo neposlušnost, ker je bilo ovcam in govedu prizaneseno, da bi bili žrtvovani Gospodu. Očitno je bil v zablodi, če je mislil, da lahko z neposlušnostjo prinese sprejemljivo žrtev ali služi Bogu. To je bila subtilna in varljiva oblika upora.

Jezus je rekel: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« (Evangelij po Mateju 16,24) Nekateri vzamejo križ in se osredotočijo na podobo trpljenja, kot da predstavlja življenje žrtvovanja. Vendar pa celoten poudarek teh Jezusovih besed ni samo na križu. Lahko živite življenje

samoodrekanja in žrtve, pri tem pa ne izpolnjujete Božjega namena ali volje! Pravzaprav se lahko podate po poti samoodrekanja in žrtve, pa še vedno živite v uporništvu do Boga!

V središču teh Jezusovih besed je *poslušnost*. Edini način, kako ga lahko ubogamo, je, da vzamemo svoj križ. Kajti brez smrti naših lastnih načrtov in želja bo sčasoma prišlo do konflikta med Božjo voljo in človekovo željo. Če ne odložimo svojih življenj, bomo našli način za izpolnitev teh želja v nasprotju z Božjim načinom in celo uporabili Sveto pismo, da bi to opravičili, tako kot je to storil Savel. Vprašati se moramo: »Ali služenje Bogu vključuje neposlušnost?« Če bi bilo tako, bi satan prejel slavo zaradi naših »svetopisemskih« religioznih praks ali žrtev, saj je začetnik in gospodar upora.

V tem trenutku je Samuel utišal Savlove izgovore:

»Nehaj! Povedal ti bom, kaj mi je nocoj Gospod govoril.« Rekel mu je: »Govori!« Samuel je rekel: »Ali nisi, čeprav si majhen v svojih očeh, postal poglavar Izraelovih rodov? Gospod te je mazilil za kralja nad Izraelom. Gospod te je poslal na pot in rekel: »Pojdi in z zakletvijo pokončaj grešnike Amalečane ter se bojuj z njimi, dokler jih ne pokončaš!« Zakaj torej nisi poslušal Gospodovega glasu, ampak si se lotil plena in storil húdo v Gospodovih očeh?« (Prva Samuelova knjiga 15,16-19)

Samuel je rekel: »Ali nisi, čeprav si majhen v svojih očeh, postal poglavar Izraelovih rodov? Z drugimi besedami, Savel, ko si postal kralj, si bil skromen, ponižen in krotak.« To smo videli leta prej, ko je Samuel prvič naznanil Savlu, da bo postal kralj. Savel je odgovoril in rekel: »Ali nisem Benjaminovec, iz enega najmanjših Izraelovih rodov? In moja rodbina je najbolj neznatna od vseh rodbin Benjaminovega rodu. Zakaj si mi govoril takšno besedo?« (Prva Samuelova knjiga 9,21) Savel se ni imel za kralja. Ni razumel, zakaj bi Bog izbral tako nepomembnega človeka, kot je on.

Pozneje, ko se je Gospod odločil, da ga bo razodel vsemu Izraelu, so pristopili vsi rodovi, da bi bili vrženi v žreb. Izmed vseh rodov je bil izbran Benjaminov rod. Iz njega je bila izbrana Savlova

družina. Potem pa še Savel sam. »Iskali so ga, pa ga niso našli. Spet so vprašali Gospoda: »Je prišel sem še kak človek?« Gospod je rekel: »Glej ga, skril se je med prtjago.« (Prva Samuelova knjiga 10,21-22)

Misel, da bi vladal Božjemu ljudstvu, je Savla presunila. Bil je majhen v svojih očeh. Samuel se je tega spomnil in rekel: »Gospod te je poslal, da z zakletvijo pokončaš ... Zakaj zdaj misliš, da si pametnejši od Gospoda? Kdaj je tvoja modrost nadomestila Božjo? Si sedaj zavzel njegovo mesto? Zakaj iščeš odgovor na to, kaj je prav in narobe, drugje kot pri Bogu? Kaj se je zgodilo s tem ponižnim, skromnim človekom?«

Ali kdo od nas ve bolje kot Bog? Seveda ne! Ko pa ne ubogamo, je točno to naše sporočilo Bogu in ljudem okoli nas. Kako nespametno je misliti, da smo modrejši od tistega, ki sedi na prestolu slave. Tistega, ki ni samo ustvaril vesolja, ampak ga tudi zaobsega. Stvarnik, ki je s svojimi prsti postavil zvezde na nebo. Kljub temu pa z neupoštevanjem njegovih nasvetov dvigujemo modrost preprostih ljudi nad njegovo modrost.

UPORNIŠTVO IN ČAROVNIŠTVO

Samuel se je ozrl na Savla in s pogumom, ki je temeljil na njegovi preroški službi, izjavil:

Glej, poslušnost je boljša od klavne daritve,
pokorščina boljša od maščobe ovnov.

Zakaj upor *je kakor* greh vraževanja,
samovolja *kakor* zlo malikovanja.

(Prva Samuelova knjiga 15,22-23, ležeči tisk dodan po zgledu
angleškega izvirnika, op. prev.)

Samuel je upor izenačil s čarovništvom: »Upor *je kakor* greh vraževanja.« V angleškem prevodu sta besedi *je kakor* v tej vrstici zapisani ležeče. To je pogost pojav tako v prevodu kralja Jakoba kot

v novem prevodu kralja Jakoba, saj s tem prevajalci označujejo besede, ki jih v izvirnem besedilu ni. Bile so dodane pozneje s strani prevajalcev za boljšo jasnost. Natančnejši prevod bi uporabil samo besedo *je* (*Interlinear Bible*, zvezek 2, str. 750).

Besedilo bi se moralo glasiti: »Upor je vraževanje.« To pojasnjuje kontekst tega odlomka. Eno je primerjati upor z vraževanjem, povsem nekaj drugega pa je reči, da gre dejansko za vraževanje. Očitno je, da se resničen kristjan nikoli ne bi zavestno ukvarjal s čarovništvom. Toda koliko jih je nevede pod njegovim vplivom zaradi prevare upora?

Ob besedi *čarovništvo* se nam v mislih naslika podoba ženske, oblečene v črno, ki izgovarja uroke, potuje na metli ali s kristalno kroglo napoveduje prihodnost, medtem ko pred njo nad odprtim ognjem vre kotel. Ali morda sodobnejša različica takšne ženske, ki z namenom manipulacije druge uroči ali na njih pošlje prekletstvo. Pustimo oba koncepta ob strani in si oglejmo samo bistvo čarovništva, ne glede na njegovo konkretno obliko.

Hebrejska beseda, ki se tukaj uporablja za »vraževanje«, je *qesem*. V slovenščini poznamo tudi izraze *čarovništvo*, *vedeževanje* ali *vražarstvo*. Vendar pa strokovnjaki pravijo, da natančen pomen teh besed v zvezi z okultizmom ni znan, kar pojasnjuje, zakaj se v različnih prevodih Svetega pisma pojavljajo različni izrazi (*Theological Wordbook of the Old Testament*, zvezek 3, str. 805). Pomembna ni oblika ali metoda, temveč rezultat in cilj čarovništva.

Čarovništvo neposredno odpira posameznika demonskemu področju. Njegov cilj je *nadzor* okoliščin, situacij ali ljudi na različne načine, pogosto brez udeležencevega razumevanja, kaj se dogaja v duhovnem svetu. Obstaja razpon od popolne nevednosti o tem, kaj nekdo počne, do popolnega razumevanja in zavedanja moči teme. V bistvu se čarovništvo lahko izvaja bodisi v popolni nevednosti ali s popolnim zavedanjem. Njegov cilj je nadzor, vendar tisti, ki želi nadzorovati, zaradi vpletenosti demonskega področja neizbežno tudi sam postane nadzorovan.

SUŽENJSTVO SKOZI NEPOSLUŠNOST

Kot nekdanji mladinski pastor sem imel priložnost priti v stik z okultnim. Območje srednjih šol je bilo poseljeno z mladimi, ki so se do različne mere ukvarjali s spiritualizmom. Moji vodje mladinskih skupin so redno poročali o srečanjih s sošolci, ki so bili vpleteni v čarovništvo ali satanizem.

Eno od najbolj zanimivih načel, ki sem se jih naučil o okultnih praksah, je naslednje: ko so posameznika uvajali v klan (skupino posameznikov, ki se ukvarjajo s čarovništvom), so ga voditelji spodbujali, naj jemlje droge, pije, se ukvarja s prepovedanim seksom, krade in počne različne druge stvari, ki kljubujejo Božjim zakonom ali zakonom države. Nisem vedel, zakaj, dokler mi Bog ni odgrnil te resnice: »Upor je čarovništvo.«

Učijo jih, da bolj ko so uporni, več moči bodo imeli, in moč je tisto, kar v resnici želijo. To drži, saj je upor čarovništvo. Bolj ko so uporni, več zakonitega dostopa dajejo demonskim silam, da vplivajo na njih, jih nadzorujejo in jim dajejo moč. Z uporom proti Božjemu redu in zakonom ter njegovi pooblaščenim avtoriteti demonskemu področju, ki jih želi nadzorovati, zavestno podeljujejo zakonit dostop.

Ta koncept se odraža v tem, kar čarovniki imenujejo njihova satanistična biblija. Pred nekaj leti, ko sva v hotelski sobi brskala po televizijskih kanalih, sva z ženo naletela na kanal, usmerjen v satanizem in čarovništvo. Nameraval sem takoj preklopiti, kar je običajno pametno storiti, saj verjamem, da bi vse, kar moramo vedeti o duhovnem vojskovanju, moralo priti od Božjega Duha. Vendar sem imel občutek, da bi moral nekaj trenutkov gledati. V oddaji so govorili o satanistični bibliji. Novinar je poročal o zapovedi številka ena: »Delaj, kar sam želiš.«

To je pritegnilo mojo pozornost. Na misel so mi začele prihajati svetopisemske vrstice. Psalmist je izjavil:

Glej, prihajam;
 v zvitku knjige je pisano o meni:
 Izpolnjevati tvojo voljo, moj Bog, me veseli,
 tvoja postava je v mojem srcu. (Psalm 40,7-8)

Jezus je o sebi rekel: »Ne iščem svoje volje, ampak voljo tistega, ki me je poslal.« (Evangelij po Janezu 5,30) Na podlagi let preučevanja sem vedel, da Gospod svojo pozornost obrača k tistim, ki živijo v poslušnosti njemu. Zdelo se mi je, da velja tudi v obratni smeri: temačni duhovi svojo pozornost obračajo k tistim, ki živijo v uporništvu. Zapoved: »Delaj, kar sam želiš,« je neposredno nasprotje Božje besede in se natančno ujema s tem, kar je Bog rekel glede upora.

Tisti, ki se zavestno zavežejo služenju satanu, razumejo to načelo, medtem ko so drugi zavedeni. Nevedneži nepostavnost zamenjujejo za svobodo. Toda v uporu ni svobode. Nova zaveza ponuja jasno sliko, kaj se v resnici dogaja. Takšni ljudje postanejo sužnji izprijenosti. Peter njihovo zmoto razkriva z naslednjimi besedami: »Svobodo jim obljublajo [govori o voditeljih, ki spodbujajo nepodrejenost], pa so sami sužnji pokvarjenosti. Kajti človek je suženj tega, čemur podleže.« (Drugo Petrovo pismo 2,19)

Resnica je očitna. Ni svobode, namesto nje prideta suženjstvo in nadzor, ki dušo odpirata demonskemu zatiranju in nadzoru. Pavel ponovno poudarja isto stvar: »Ali ne veste: če se izročite komu kot sužnji, da bi mu bili pokorni, ste pač sužnji tistega, ki se mu pokoravate; bodisi greha, ki pelje v smrt, bodisi pokorščine, ki pelje v pravičnost.« (Pismo Rimljanom 6,16)

Tudi Jezus je poudaril isto načelo: »Resnično, resnično, povem vam: Vsak, kdor dela greh, je suženj greha.« (Evangelij po Janezu 8,34) Se spomnite Kajnove neposlušnosti pri izbiri daritve za Gospoda? Pozneje mu je Bog jasno povedal, da bodo njegove odločitve določile njegovo usodo. Bodisi bo spoštoval Božjo voljo in zaprl vrata nadzoru greha (čarovništvu) ali pa se bo uprl in se brez

božanske zaščite in moči soočil s prežečo obliko greha, ki ga je poskušal obvladovati in nadzorovati.

Enako kot je Bog posvaril Kajna, je tudi Samuel svaril Savla. Upor je odprl njegovo dušo vplivu nadzorujočega duha, ki je povzročil, da se je začel obnašati tako, kot se nikoli ne bi, če bi bil ostal pri svoji zdravi pameti. Savel se ni resnično pokesal in v Prvi Samuelovi knjigi 16,14 nam Sveto pismo pove, da je nedolgo po njegovem uporju nad njegovo življenje prišel zli duh, ki ga je mučil. Zli duh je imel od tega trenutka naprej zakonit dostop do njegovega življenja. Savel ni več našel počitka, ker se ni resnično pokesal. Savel je postal zelo drugačen človek od tistega, ki ga vidimo na začetku.

Namesto skromnega mladeniča, ki je ubogal avtoritete, kot sta njegov oče in prerok Samuel, ter spoštoval Božje stvari, je postal človek, ki je zlorabil vse, kar mu je bilo drago. Če bi v njegovih zgodnjih letih stopili do njega in mu povedali: »Savel, prišel bo dan, ko boš v besu ubil petinosemdeset nedolžnih duhovnikov, njihove žene in otroke,« bi vas odslovil, češ da ste nori. »Nemogoče! Tega nikoli ne bi mogel storiti!« bi utemeljeval. Žalostna resnica je, da je to storil (Prva Samuelova knjiga 22)!

Zli duh ga je zmanipuliral v življenje ljubosumja, jeze, sovraštva, preprirov, umorov in prevar. Nadzoroval ga je prek neposlušnosti, ki se je ni pokesal. Pregarjal je in poskušal ubiti Davida, enega od Božjih in svojih najzvestejših služabnikov. Prepričan je bil, da je David izdajalec, čeprav je v resnici bil človek po Božjem srcu. Zaradi demonskega nadzora je Savel skozi debel oblak prevare videl le bežne zabliske resnice. Resnica je postala laž in laži so postale resnica. O, kolikokrat sem videl, da se je to zgodilo! Ne samo pri drugih, ampak tudi pri sebi. Oziram se na obdobja svojega življenja, v katerih sem se poigraval z neposlušnostjo, in najraje bi jokala nad zablodo, v kateri sem živel. Takrat sem na bogaboječe avtoritete gledal kot na legalistične ali zmotne, na bogaboječe prijatelje pa kot na svoje nasprotnike. Zbližal sem se z drugimi uporniki, le da bi prilival olje naj svoj že tako divji ogenj

neposlušnosti. Mislili smo, da smo bližje Gospodu, in bili prepričani, da smo »nova generacija« služabnikov, ki jih Bog dviguje. O, Gospod je bil tako usmiljen do mene! Naj se vaše oči na stežaj odprejo, da boste lahko spregledali to ukano in ne boste tako zavedeni, kot sem bil jaz.

SEDMO POGLAVJE

UROČEN

Luč Božje besede razkriva zablodo ter razločuje misli in namere človeških src.

Upor je čarovništvo. Učinki tega skritega načela nepostavnosti so v naši družbi očitni. Nič manj očitni niso niti v naših cerkvah, čeprav se vanje poskušajo vriniti na subtilnejši način. To poglavje prinaša poglobljen pogled na vpliv, ki ga ima čarovništvo v življenju upornega vernika. Pri preučevanju nadzora, ki izhaja iz neposlušnosti, bomo izhajali iz Stare in Nove zaveze ter si ogledali tudi nekaj primerov iz današnjega časa.

ODKLONJENO PREKLETSTVO

Najprej si oglejmo Izrael. Med potovanjem po puščavi so se Abrahamovi potomci utaborili na moabski planjavi. Pravkar so napadli in premagali Bašana ter uničili Amoréjce, ki jim niso omogočili prehoda skozi svoje ozemlje.

Ko so se Izraelovi sinovi utaborili na moabski planjavi, so bili Balák in njegovo ljudstvo – Moábci in Midjánci – v skrbeh. Ta ljudstva so se tresla od strahu. Gospod je obljubil Izraelovim

sinovom: »Svoj strah pošiljam pred teboj in zbegal bom vsa ljudstva, h katerim prideš.« (Druga Mojzesova knjiga 23,27) Bili so seznanjeni, da so Izraelci premagali vse narode, ki so jim nasprotovali, in povsem uničili najmočnejšo državo, Egipt.

Kralj Balák je poslal odposlance k preroku Bileámu in ga prosil za pomoč. Znan je bil po svoji duhovni natančnosti in vpogledu. Kralj je vedel, da so se Bileámove prerokbe uresničile. Če je koga blagoslovil, je bil ta blagoslovljen, če pa je koga preklel, je bil ta preklet. Potem ko sta ga obiskali dve skupini Balákovih odposlancev, je Bileám privolil, da bo s knezi odpotoval h kralju, da bi preklel Izraelove sinove. Pustil se je namreč premamiti s kraljevo obljubo denarja in časti.

Naslednji dan so se povzpeli na Báalova višavja in Bileám si je ogledoval izraelski narod. Kralju je naročil, naj postavi sedem oltarjev in za vsakega pripravi žrtev. Potem je Bileám odprl usta, da bi preklel Izraela, vendar je namesto tega izrekel blagoslov nad njimi.

Ni treba posebej poudarjati, da se je kralj razjezil! »Kaj si mi storil? Vzel sem te zato, da bi preklel moje sovražnike, a glej, celó blagoslovil si jih.« (Četrta Mojzesova knjiga 23,11)

Zato je Bileám predlagal, da se premaknejo višje, v upanju, da bo Baláku lahko ustregel. Morda bo na višje ležečem kraju dobil več moči, da bi jih lahko preklel. Ponovno je bilo postavljenih sedem oltarjev in darovane so bile dodatne daritve. Toda ko je Bileám spet odprl usta, da bi prinesel čarovniško prekletstvo, je namesto tega ponovno blagoslovil Izraela.

Postopek se je nadaljeval. Vsakič, ko je Balák poskušal izreči prekletstvo, je bil prisiljen blagosloviti. V drugi Bileámovi prerokbi najdemo naslednjo globoko izjavo: »Kajti ni vraževanja zoper Jakoba, ne vedeževanja zoper Izraela.« (Četrta Mojzesova knjiga 23,23, CHR)

Bileám je izjavil, da ni čarovništva ali vedeževanja, ki bi lahko bilo učinkovito proti Božjemu ljudstvu! Kakšna vznemirljiva in

močna izjava! Če bi to resnico prenesli v današnji čas, bi se glasila: »Kajti ni čarovništva zoper Božje ljudstvo, ne vedeževanja zoper njegovo cerkev!« (Četrta Mojzesova knjiga 23,23, avtorjeva parafraza)

Ta obljuba bi nas morala spodbuditi. Čarovnice in čarovniki lahko vreščijo, divjajo in prižigajo svoje sveče. Lahko ponavljajo svoje magične izreke, uroke in prekletstva, ne morejo pa škodovati Božjemu otroku. Ne bodo premagali cerkve živega Boga. Ta resnica je potrjena tudi v Pregovorih 26,2:

»Kakor vrabec, ki odrfči, kakor lastovka, ki odleti, taka je neutemeljena kletev: ne zadene.« (EKU)

O BRNITEV PREKLETSTVA

Vrnimo se na začetke mojega služenja kot mladinskega pastora. Dekle, ki je bilo eno od vodilnih čarovnic v svoji srednji šoli, je predalo življenje Jezusu. Mati jo je posvetila satanu, ko je bila še v njenem trebuhu. Po spreobrnjenju se je z mojim pomočnikom pogovarjala o svojem prejšnjem življenju. Povedala je nekaj, kar je pritegnilo njegovo pozornost. Rekla je: »Kristjanov ne moremo preklinjati s čarovniškimi uroki.«

Moj pomočnik jo je vprašal: »Zakaj pa ne?«

Rekla je: »Če bi proti njim izrekli prekletstvo, bi se obrnilo proti nam.« Bil je vzhičen.

Kot vidite, se njene besede ujemajo s tem, kar je povedal Bileám. V svoji prvi prerokbi je zastavil naslednje vprašanje: »A kako naj prekolnem, kogar Bog ne prekolne?« (Četrta Mojzesova knjiga 23,8) Tudi če *bi bil* Bileám preklel Izraelove sinove, bi se prekletstvo obrnilo na njegovo glavo. David je to povedal tako:

Skrivaj me skrivnemu naklepu hudobnih, hrumeči množici
njih, ki delajo *krivico*; ki brusijo svoj jezik kakor meč,

namerjajo svojo puščico, grenko besedo, da bi na skrivnem streljali na popolnega. (Psalm 64,3–5, poudarek dodan, CHR in SSP3)

Krivičniki (tisti, ki se ukvarjajo s čarovništvom) izrekajo prekletstva, ta pa ne morejo počivati na pravičnih. Oglejte si, kaj se zgodi s tistimi, ki izrekajo prekletstva:

Bog strelja nanje s puščico, nenadoma jih zadenejo udarci. In pasti morajo; naklep njih jezika pride nadnje. (Psalm 64,8–9, CHR in SSP3)

Spotaknili se bodo zaradi svojega jezika. Nadnje bodo prišle prav tiste besede, ki jih izrečejo z namenom raniti druge. David to ponazarja z naslednjo nazorno ilustracijo: »Pred menoj so skupali jamo, padli so v njeno sredino.« (Psalm 57,6)

ZAPELJANI V NEPOSLSUŠNOST

Bileám je vedel, da je nemogoče prekleti Izraelce, takšne kot so bili. Ni bilo nobene možnosti, da bi se jih prekletstvo prijelo, čeprav je to želel. Mojzes je situacijo opisal tako: »... so proti tebi najeli Beórjevega sina Bileáma iz Petórja v Mezopotamiji, da bi te preklel. Gospod, tvoj Bog, pa ni hotel poslušati Bileáma; Gospod, tvoj Bog, ti je spremenil prekletstvo v blagoslov, kajti Gospod, tvoj Bog, te ljubi.« (Peta Mojzesova knjiga 23,5–6) Enako velja tudi za nas.

Balák je rekel Bileámu: »Poklical sem te, da prekolneš moje sovražnike, ti pa, glej, si jih že trikrat obilno blagoslovil. Zdaj pa se poberi v svoj kraj! Rekel sem, da te bom nagradil s častmi, a glej, Gospod te je prikrajšal za te časti.« (Četrta Mojzesova knjiga 24,10–11)

Kralj je nameraval dati Bileámu bogato denarno nagrado in ga počastiti za uspešno prekletstvo tega usodnega sovražnika. Toda namesto tega v osnovi pravi: »Svojo nagrado lahko pozabiš. Očitno je, da tvoj Bog ne želi, da bi jo dobil. Spravi se mi izpred oči!«

Bileám je imel težavo: res si je želel te nagrade. To je bil razlog, zakaj je sploh prišel, in zdaj je bilo videti, da bo vse to izgubil. Da bi se izognil izgubi, je kralju Baláku razkril drug načrt, kako jim škodovati. Čeprav je razumel, da Izraelcev ne more prekleti, je prav tako vedel, kako jih pripraviti do tega, da sami sebe spravijo pod prekletstvo.

Na podlagi razumevanja duhovnega odnosa med uporom in čarovništvom je Bileám kralju svetoval, naj pošlje moábske ženske, da se vtihotapijo v izraelski tabor. Naročil jim je, naj vzamejo s seboj svoje malike ter zvabijo Izraelce v spolni greh in upor proti Božjim predpisom. Vedel je, da jih bo upor spravil pod čarovniško prekletstvo.

Vemo, da je do tega prišlo, ker se Mojzes in tudi Jezus sklicujeta na ta njegov nasvet kralju. Mojzes je to potrdil: »Glejte, prav te so *po Bileámovi besedi* zapeljale Izraelove sinove v nezvestobo do Gospoda zaradi Peórja; tako je prišla nadloga nad Gospodovo skupnost.« (Četrta Mojzesova knjiga 31,16; poudarek dodan) Leta pozneje je Jezus povedal, da je Bileám »učil Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom žrtvovane jedi in nečistovati« (Razodetje 2,14; poudarek dodan).

To je zapisano v Svetem pismu. Takoj po Bileamovih prerokbah beremo: »Ko je Izrael bival v Šitímu, se je ljudstvo začelo vlačugati z moábskimi hčerami. Te so ljudstvo vabile k daritvam svojih bogov; in ljudstvo je jedlo in se priklanjalo njihovim bogovom. Izrael se je vdal Báal Peórju, Gospodova jeza pa se je vnela nad Izraelom.« (Četrta Mojzesova knjiga 25,1-3) Posledično je izbruhnila huda nadloga in opustošila izraelsko ljudstvo.

Neposlušnost je povzročila, da je ta narod, ki ga ni bilo mogoče prekleti, prišel pod prekletstvo nadloge: »Tistih pa, ki so umrli za nadlogo, je bilo štiriindvajset tisoč.« (Četrta Mojzesova knjiga 24,9) Štiriindvajset tisoč! Se zavedate, kako tragična je ta izjava? Če dandanes pride do letalske nesreče ali orkana, ki vzame na stotine življenj, o tem pišejo na vseh naslovnica. Tukaj pa ne govorimo o

stotinah, šlo je za štiriindvajset tisoč ljudi! Če gledamo celotno popotovanje Izraelcev po puščavi, je bil to dogodek, ko je pri eni sami priliki izgubilo življenje največ ljudi. In vse to je bila posledica upora ljudstva.

Radikalna neposlušnost je odprla vrata radikalni nadlogi. Njihovo upornišтво je bilo očitno. Pravzaprav je neki brezsramni Izraelec odkrito razkazoval svojo Midjanko vpričo Mojzesa in celotnega Izraelovega zbora, medtem ko so klicali k Bogu (Četrta Mojzesova knjiga 25,6).

Kaj je ustavilo nadlogo? Verjetno ste uganili – radikalna poslušnost!

Ko je to videl Pinhás, sin Eleazarja, ki je bil sin duhovnika Arona, se je vzdignil iz srede skupnosti, vzel sulico v roko in šel za Izraelcem v ženski prostor in prebodel oba, Izraelca in žensko, skozi trebuh. In nadloga med Izraelovimi sinovi je prenehala. (Četrta Mojzesova knjiga 25,7–8)

Naj še enkrat poudarim: Bog ni avtor nadlog in bolezni. Izraelovi sinovi so se očitno uprli in prekršili njegovo avtoriteto. Zato se je Gospodova zaščita umaknila in sovražnik je z Božjim dovoljenjem imel zakonit dostop. To ponovno potrjuje, da je upor kot čarovništvo in omogoča zakonit vdor demonskih sil nadzora. Izrael je ubežal prekletstvu vedeževalca, zdesetkala pa ga je neposlušnost.

KDO VAS JE SPRAVIL POD PREKLETSTVO?

Videli smo starozavezni primer, da je upor čarovništvo, in jih je še veliko. Zdaj si oglejmo Novo zavezo. Apostol Pavel je cerkvam v Galatiji napisal strogo pismo. To ni bilo pismo, namenjeno vsem prebivalcem Galatije, bilo je posebej naslovljeno cerkvam. Pozorno preberite Pavlovo izjavo: »O nespametni Galačani, le kdo vas je uročil?« (Pismo Galačanom 3,1, prosti prevod po zgledu novega angleškega prevoda kralja Jakoba)

Čakajte malo! Pavel je cerkvam govoril, da so pod čarovniškim urokom! Morda se sprašujete: »Mislil sem, da proti Božjemu ljudstvu ni vedeževanja ali čarovništva.« Res je. Nad poslušne ni mogoče poslati nobenega prekletstva. Toda zapomnite si, upornišvo ali neposlušnost postavita osebo pod vpliv čarovništva.

Spomnite se sestanka mojega pomočnika z nekdanjo čarovnico, osvobojeno čarovništva. Ko je videla njegovo navdušenje, ko je izvedel, da nad kristjani ni mogoče izreči prekletstva, je hitro dodala: »Toda, pastor, lahko smo vplivali na mlačne ljudi v cerkvi [neposlušne].« Za potrditev prisluhnite Pavlovim besedam: »Kdo vas je uročil, da niste bili poslušni resnici?« (Pismo Galačanom 3,1, prosti prevod po zgledu novega angleškega prevoda kralja Jakoba)

Uročenost je bila povezana z neposlušnostjo Božji besedi, ne s prekletstvom iz ust čarovnikov. Zakaj? Ker je upor čarovništvo! V bistvu je cerkev v Galatiji zaradi neposlušnosti padla pod čarovniško prekletstvo.

Preden gremo naprej, moram to stvar razjasniti. V stanje uročenosti pridemo, ko nismo poslušni pri tem, kar nam je Bog razodel, in ne, ko ne poslušamo, kar nam še ni bilo razodeto. To postane jasno, ko Pavel nadaljuje: »Kdo vas je uročil, da niste bili poslušni resnici, ko je bil prav vašim očem prikazan Jezus Kristus, in sicer križani?« (Pismo Galačanom 3,1, prosti prevod po zgledu novega angleškega prevoda kralja Jakoba)

Ta konkreten dogodek razodeva splošno veljavno resnico. Bog je prek Pavlovega oznanjevanja tem cerkvam razodel svoje odrešenje po milosti. Nedolgo zatem pa so sprejeli razumske argumente in tradicije nekoga drugega in niso ubogali tega, kar jim je Sveti Duh pred tem tako jasno pokazal. Začeli so učiti in živeti v prepričanju, da odrešenje pride po delih postave. Vendar pa je univerzalna predpostavka, na katero se želimo osredotočiti, naslednja: *vsakič, ko nismo poslušni temu, kar nam je Bog jasno razodel, se spravimo pod vpliv čarovniškega prekletstva. Zakaj? Ker je upor čarovništvo!*

Temu sem bil priča v celotnih cerkvenih skupnostih, pri družinah in posameznikih. Srečal sem veliko obiskovalcev cerkve, ki so iz nekega razloga živeli v skoraj nenehnem stanju neposlušnosti. Večina se ni zavedala resnosti situacije, ker so bili otopeli zaradi neuravnoteženega nauka o milosti, ki zmanjšuje pomen poslušnosti. V njihovih življenjih so se nizale kriza za krizo. Vedno je bila neka težava ali greh, ki ga preprosto niso mogli premagati. Morda so ušli eni zanki, ujeli pa so se v drugo. Vsak naslednji scenarij se je zdel slabši. Te težave so porabljale njihov čas, energijo in sredstva za preživetje. Na neki točki so zakonito omogočili dostop demonskemu zatiranju ali vplivu. Njihova neposlušnost jih je naredila ranljive.

Gledal sem, kako trpijo njihovi zakoni, ali še huje, kako so bili razbiti z razvezo. Drugi so bili izvzeti iz možnosti za napredovanje ali še huje, izgubili službo. Nekateri so postali žrtve kraje, finančne krize in tragedije. V razočaranju začnejo takšni ljudje mrzlično iskati krivca. Velikokrat krivijo obravnavo, ki so je bili deležni s strani staršev, pastorja, šefa, zakonca, otrok, oblasti ali kogar koli drugega, ki se ne strinja z njihovim pogledom.

Obstajata dva krivca, ki sta na delu in v resnici hranita drug drugega. Prvi je prevara. Tema je zameglila njihova srca, ker niso ubogali Božje besede. Drugi krivec je zapletena zanka nadzorujočih duhov, ki zaradi neposlušnosti lahko napadajo, kar jih je volja. Pavel je tistim, ki so imeli opravka z upornimi verniki, ki so izpovedovali vero, naročil: »Gospodov služabnik ... mora s krotkostjo vzgajati nasprotnike, da jim morda Bog le nakloni, da se bodo skesali in spoznali resnico, se spet streznili in rešili iz zanke hudiča. Ta jih je namreč ujel, da bi v njih uresničeval svojo voljo.« (Drugo pismo Timoteju 2,25–26) Težava: zavedeni ujetniki krivijo druge, da bi se skrili pred lastno neposlušnostjo, in to jih zaslepi, da ne vidijo tistega, kar potrebujejo, da bi se osvobodili.

Zahvalite se Bogu za njegovo Besedo. Njena luč razkriva zablodo ter razločuje misli in namere človeških src. Na žalost, ko

ljudje trpijo pod nadlogami, povzročenimi z neposlušnostjo, se jih večina ni pripravljena učiti. Vztrajajo v puščavi neposlušnosti in krivijo vse druge, namesto da bi se učili iz svojih napak.

»NIMATE SOČUTJA«

Spomnim se dogodka, ko se je nekdo naučil svoje lekcije. Imel sem to čast, da sem redno služil v okviru mednarodne službe, ki je obsegala cerkev in biblijsko šolo. Ljubil sem in spoštoval to služenje, ki je vplivalo tudi na moje življenje. Nekega dne me je poklical vodja tega služenja in mi rekel: »John, kličem vse tesne prijatelje našega služenja, da jim povem, kaj se bo zgodilo, da tega ne bi slišali iz drugih virov. Moram ti povedati, da se ločujem od svoje žene. Poročena sva že osemnajst let in zdi se, da se najini razmišljanji in pogleda na življenje vedno bolj razhajata. Ne počneva stvari skupaj in vsakemu od naju so vseč drugačne stvari. Že leta se trudiva, da bi stvar izboljšala, vendar se stanje samo slabša.«

Nisem mogel verjeti, kar sem slišal. Ves čas sem razmišljal: *Ne, prosim, ne počni tega*. Ljubil sem ta par in njuno služenje. Bil sem tako pretresen, da sem ostal brez besed.

Ko sem molčal, je sogovornik nadaljeval: »John, ti dobro veš, da zelo ljubim Jezusa, in če delam napako, mi bo to pokazal.« Še nekaj minut je z mano govoril o svoji situaciji, nato pa končal telefonski klic. Bil sem bolj redkobeseden, saj sem potreboval čas, da vse predelam.

Ves dan se slišanega nisem mogel otresti. Vedno znova sem v mislih slišal njegove besede. Pomislil sem, *to se mi zdi kot nočna mora*. Sredi svojih nemirnih misli sem začutil, da mi Sveti Duh pravi, naj to osebo pokličem nazaj in povem resnico.

Naslednje jutro sem ga poklical. Stvar sem prespal, da ne bi ravnal prenačljeno in da bi bil moj odziv skladen z vodstvom Svetega Duha. Ko je prepoznal moj glas, je vprašal: »Živijo, John, kaj se dogaja?«

Začel sem: »Želel bi se s tabo še malo pogovoriti o tej ločitvi.

Ali je na strani tvoje žene kdaj prišlo do nemoralnosti?«
Odgovor je bil: »Nikakor ne!«

Nato sem rekel: »To, kar počneš, ni prav. Jezus jasno govori, da je edini razlog za razmislek o ločitvi spolna nezvestoba (Evangelij po Mateju 5,32), in knjiga Malahije nam pravi, da Bog sovraži razvezo, ker prekriva našo obleko z nasiljem (2,16). Včeraj si mi rekel, da ljubiš Jezusa, in če delaš napako, ti bo to pokazal. Toda zakaj bi ti moral to kazati, če je že v svoji besedi jasno pokazal, kakšna je njegova volja? Kako lahko vedoma nasprotuješ temu, kar je Bog razglasil? Če to storiš, kako boš lahko stopil pred cerkev ali biblično šolo in jim rekel, naj hodijo v svetosti ter se upirajo grehu in hudiču? Sebe in svoje služenje izpostavljaš težavam in zablodi.«

Prekinil me je in strogo nasprotoval: »John Bevere, nisi bil v moji koži in nimaš sočutja!«

Naslednja stvar, ki sem jo slišal, je bila, kako je odložil slušalko. Prekinil je klic. Trideset minut pozneje sem iz pisarne prejel sporočilo, da so odpovedali moj obisk. (Tja bi moral iti čez tri mesece.) Ženi sem rekel: »Vedel sem, da bodo to storili, vendar ne tako kmalu.« Prekinili so vso komunikacijo z mano in pozneje mi je drugi služabnik, ki je bil tam, pripovedoval, kako me blatijo. Ves čas sem razmišljal. *Poskušal sem biti samo pravi prijatelj.*

PREBUJEN S SODBO

Na moje presenečenje sem sedem mesecev pozneje prejel klic tega služabnika: »John, rad bi se s teboj odkrito pogovoril. Veš, kaj se je zgodilo, ko sem odložil telefon in prekinil sodelovanje? No, mesec dni pozneje so mi odpovedale ledvice in dali so mi 50-odstotno možnost preživetja. Po drugi dializi sem se zbudil in si rekel: ›Zakaj se ločujem?‹ Zavedal sem se, da sem bil v zmoti. Odpoved ledvic je bila budnica. Poklical sem ženo in se pokesal. Stopil sem pred našo cerkev in biblično šolo ter se pokesal. Biblični šoli sem rekel: ›Odpovedal sem obisk Johna Bevereja, ker mi je

povedal, da ravnam narobe, ker se ločujem. Poklical ga bom, da vidim, ali bi rad prišel nazaj.‹ Torej, John, bi, prosim, spet prišel?«

»Seveda,« sem odgovoril. Bil sem tako vesel zanj in moje spoštovanje do njega se je zelo povečalo. Povrhu vsega je bilo okrevanje veliko hitrejše od pričakovanega, leto dni pozneje pa so našli popolno ujemajočega se darovalca in prejel je nove ledvice. Ni zamudil niti enega bogoslužja. Napredek pri tem pacientu je osupnil zdravnike. S spokorjenjem je na njegovo življenje prišla še večja duhovna avtoriteta in moč. Zdaj, leta pozneje, ta voditelj vodi učinkoviteje kot kadar koli in je iskan govornik z zelo srečno družino. Vsakič, ko sem z njima, lahko opazim njuno medsebojno ljubezen. Kdor ju vidi zdaj, nikoli ne bi pomislil, da sta bila pred leti le nekaj korakov stran od ločitve.

TRI MESECE IN POL TRAJAJOČA BOLEZEN

Ker sem nekaj let pred tem sam doživel podobno izkušnjo, mi je bilo lažje, da ga nisem obsojal. Ni šlo za moj zakon, ampak za področje neposlušnosti pri mojem služenju. Ko smo prvič ustanovili služenje John Bevere Ministries, nam je Gospod dal jasno navodilo, naj ne sprejmemo priložnosti za oznanjevanje samo zato, ker je videti dobro, dokler se ne prepričamo, da je njegova volja.

No, minilo je nekaj let in pojavila se je velika priložnost za širitev najinega služenja. Toda v molitvi je Bog meni in moji ženi vsakemu posebej jasno rekel »ne«. Ni želel, da bi ponudbo sprejela. Vendar so pri ponudbi vztrajali, počutil sem se počaščenega in prisluhnil. Kmalu sem začel z razumskimi argumenti ugovarjati besedi, ki jo je Bog vtisnil v moje srce. Postal sem zmeden in vse te besede so zameglile moj um. Žena mi je to poskušala odsvetovati, vendar je hitro ugotovila, da me ne bo odvrnila od tega. Na koncu sem predlog sprejel.

Odkar sem bil rešen, sem blagoslovljen z zelo dobrim zdravjem in se nisem boril z nobeno boleznijo ali zdravstveno težavo (Bogu v

slavo). Redko me kaj ulovi in če se to zgodi, mine v štiriindvajsetih do šestintridesetih urah. Verjamem, da nam je Jezus s svojo smrtjo na križu poleg odpuščanja grehov zagotovil tudi božansko zdravje (Izaija 53,4–5; Psalm 103,3–4). Toda na dan, ko sem sprejel to priložnost, sem zbolel in nikakor nisem mogel okrevati.

Začelo se je kot gripa. Bruhal sem šele drugič, odkar sem bil star devetnajst let. Po nekaj dneh boja proti gripi sem se okužil z virusom. Z ženo sva odpotovala, da bi proslavila najino obletnico, a moja telesna temperatura več dni ni padla pod 37,8 C in je tako uničila najin dopust. Ob koncu tedna sem pridigal, medtem ko sem trpel za vročino in mrzlico. Vročina se je vlekla v naslednji teden in me mučila tudi med srečanju v Kanadi. Pridigal sem z visoko vročino, nato pa sem se vrnil v svojo sobo in se do naslednjega srečanja tresel v postelji. Imel sem zelo malo moči.

Vročina je trajala že tretji teden. Nisva razumela, kaj se dogaja. Proti takšni bolezni se še nikoli nisem boril. Molil sem in se boril s pomočjo Božje besede, vendar se je nisem mogel otresti. Šel sem k zdravniku. Predpisal je močan antibiotik in tako sem se kmalu vrnil v običajno stanje.

Toda en teden po končanem jemanju antibiotika sem zbolel za hudim prehladom, takšnim, ki človeku pobere vso energijo. Bil sem pobit. Vneto grlo, pritisk v glavi in vsi drugi nadležni simptomi. Vleklo se je tedne, medtem ko sem kar naprej služil.

Ko sem okrevал po prehladu, sem si med plezanjem po steni na tujem poškodoval koleno. Bilo je tako hudo, da sem potovanje preživel na invalidskem vozičku ter še nekaj tednov šepal in nosil opornico. Povrhu pa me je ujel še en virus. Moja telesna temperatura je porasla na 38 ali včasih 39 C in bolezni se nisem mogel otresti. Spet sem potreboval recept od zdravnika. Zdelo se mi je, da ne morem zdržati več kot en teden brez neke vrste bolezni. To je trajalo tri mesece in pol.

Ob vseh mojih boleznih moja žena ni zbolela niti za en dan. Poleg telesnih težav so se pojavile še številne druge. Boril sem se z

nasprotnikom, za katerega se je zdelo, da ga ne morem premagati, ker je bil močnejši od mene. Moja namerna neposlušnost me je pripeljala pod prekletstvo!

TAKOŠNJE OLAŠANJE OB RESNIČNEM SPOKORJENJU

Minili so štirje meseci in priznal sem svoj greh. Vendar sem se še vedno moral soočiti z zavezo, ki sem jo dal, in brez čudeža nisem videl izhoda. Z Liso sva se prijela za roke; pokesal sem se in prosil za Božjo milost. Izvlekel naju je iz dolgoročne zaveze, v katero sem naju spravil.

Nekaj mesecev pozneje sva se z ženo pogovarjala o vsem, kar se je zgodilo, in sva moje boleznι povezala z mojo neposlušnostjo. Takoj, ko sem se pokesal, se je vrnilo moje prejšnje dobro zdravje. Druge težave, ki so se pojavljale v najinih življenjih, so se razrešile in izginile.

V tistem času mi je postalo jasno, kaj pomenijo Jakobove besede. Pogosto sem jih citiral: »Hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.« (Jakobovo pismo 4,7) Če sem v preteklosti zaznal napad, sem se z Božjo besedo strastno uprl temi in vedno imel rezultate. V omenjenem času pa nisem prišel nikamor. Ko sem se rešil tega, sem ugotovil, da sem citiral le polovico tega, kar je Jakob zapisal: »Podvrzite se torej Bogu, hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.« (4,7)

Hudiču se upiramo s tem, da se poslušno podrejamo Božji avtoriteti. Lahko do onemoglosti citiramo vrstice, če pa smo v neposlušnosti, rezultatov ne bo.

POMEMBNO POJASNILO

Prosimo, razumite eno stvar: neposlušnost ni nujno vzrok v vseh primerih, ko se nekdo sooča z neprijetno situacijo, boleznijo, težavami ali stisko. Mnogi trpijo, medtem ko živijo poslušna

življenja. Tako je bilo denimo pri Davidu. Ni živel v nikakršnem uporništvu. Nič slabega ni storil, da bi nase priklical jezo svojega nadrejenega. Kljub temu je bil preganjan, moral je živeti v jamah, puščavah in divjini. Bil je človek brez doma ali domovine. Več let je taval in doživljal stisko. Nekateri so ga sodili, češ da trpi zaradi neposlušnosti, toda pronicljivi so lahko zaznali Božjo roko, ki je kovala nov prototip kralja, in razpoznali Božjo naklonjenost v njegovem življenju. Ta se je kazala v njegovi modrosti.

Obstaja več primerov poslušnih ljudi, ki so trpeli:

Med drugim Jezus, Jožef, Ana, Daniel, Jeremija in Job. Razlika med stisko poslušnih in tistih, ki so pod vplivom čarovništva, je v tem, da pri poslušnih obstaja napredek. Ne tolčejo z glavo ob zid; ne krožijo okoli gore, ne da bi kam prišli.

Pri Kajnu je bila druga zgodba. Njegova neposlušnost je povzročila veliko trpljenja. Bil je užaljen in se ni hotel pokesati, kar je v njegovo življenje prineslo prekletstvo. Svoja leta je preživel kot ubežnik in potepuh. Njegova brezciljna in brezupna potepanja so zgled in opozorilo prihodnjim rodovom.

Zaključil bom s to izjavo: ne jemljite resnic iz zadnjih dveh poglavij za presojanje drugih. Njihove stiske so lahko preizkušnje, ki bodo prinesle slavo Bogu. Namen tega poglavja je, da vam pomaga dojeti resnost neposlušnosti Božji avtoriteti. Če živite v neposlušnosti, lahko uporabite te resnice, da presojate samega sebe in se vrnete na pot življenja.

TRETJI DEL

BOŽJE POSTAVLJENO
POKRITJE

OSMO POGLAVJE

ALI BOG VE, KDO JE NA ČELU?

Če se naučimo ubogati Boga, ne bomo imeli težav pri prepoznavanju Božje avtoritete nad drugim.

Ugotovili smo, kako pomembna je podrejenost Božji neposredni avtoriteti. Zdaj pa se pogovorimo o enakem pomenu podrejenosti njegovim pooblaščenim avtoritetam. Uvodoma si oglejmo svetopisemski odlomek, ki sem ga izpostavil v drugem poglavju:

»Vsak naj se podreja oblasti, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga. Kdor se torej upira oblasti, se upira Božjemu redu. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo.« (Pismo Rimljanom 13,1-2)

OBLASTI

Prvič, kdo so te »oblasti«? V tem konkretnem besedilu Pavel govori o civilnih oziroma državnih oblasteh. Vendar te opominjajoče besede ne veljajo samo za oblast v državi, ampak zajemajo tudi druga področja pooblašcene avtoritete. Kar

ugotavljamo v tem besedilu, bi morali uporabiti na vseh področjih pooblaščne avtoritete.

Nova zaveza govori o štirih področjih pooblaščne avtoritete: državi, cerkvi, družini in družbi. Na družbeno področje uvrščam delodajalce, učitelje in nadrejene. Nova zaveza daje posebne smernice za vsako od omenjenih področij; vendar v večini primerov navodila presegajo določene meje in se raztezajo na vsa področja pooblaščne avtoritete.

Bodite pozorni na začetne besede: »Vsak naj ...« Nihče ni izvzet, zato usidrajte to resnico v svoj um. To je zapoved, ne predlog. Gospod ne daje namigov ali priporočil.

Nadaljuje: »Vsak naj se *podreja* oblastem, ki so nad njim.« Grška beseda za »podreja« je *hupotasso*. Gre za grški vojaški izraz, ki pomeni »vojaško razporediti (vojaške divizije) pod poveljstvo voditelja«. V nevojaškem smislu se je izraz uporabljal v pomenu »prostovoljne drže predaje, sodelovanja in prevzemanja odgovornosti ali nošenja nekega bremena« (Thayerjev grški slovar). Preprosto povedano, nas izraz, uporabljen v tej vrstici, opominja, naj se prostovoljno postavimo v položaj podrejenosti oblastem s polnim namenom, da jih ubogamo.

Vsak naj se podreja avtoritetam, ker je Bog tisti, ki je postavil vsako oblast v našem življenju. Izvor vsakršne avtoritete je pri Bogu. Brez izjem. Pravzaprav je beseda »*postavljen*« prevod grške besede *tasso*, ki pomeni »dodeliti, postaviti ali določiti«. Ta beseda nikakor ne dopušča »naključnosti«. Gre za neposredno imenovanje. Ker je vse avtoritete postavil Bog, v resnici zavračamo njegovo avtoriteto za njimi, če jih ne spoštujemo ali se jim nismo pripravljeni podrediti. Če se tega zavedamo ali ne, se s tem upiramo Božjim odlokom in pravilom. Ko nasprotujemo Božji pooblaščni avtoriteti, nasprotujemo Bogu samemu!

Ko imamo kot kristjani opraviti z oblastmi, moramo gledati onkraj njihove osebnosti in častnega položaja. Poslušni smo ljudem z avtoriteto, ker je na njih Božja avtoriteta. Spoštujemo jih ne glede

na to, ali nas pritegne njihova osebnost ali ne, in ne glede na naše mnenje, ali si svoj položaj zaslužijo ali ne. Prepogosto verniki izpovedujejo svojo podrejenost Bogu, zanemarjajo pa podrejenost pooblaščenim avtoriteti. So zavedeni!

Če se naučimo ubogati Boga, ne bomo imeli težav pri prepoznavanju Božje avtoritete nad drugim. Ali obstajajo trenutki, v katerih moramo izbirati med Božjo neposredno avtoriteto in njegovo pooblaščenno avtoriteto? Da! Vendar ne tako pogosto, kot misli večina vernikov. Obstaja le ena izjema, ki jo bomo podrobneje obravnavali v poznejšem poglavju. Vendar je težava v tem, da večina kristjanov meni, da je poslušnost izjema in osebna izbira pravilo. Takšno razmišljanje nas lahko vodi po poti uničenja. Posledice so, kot smo videli v prejšnjih poglavjih, hude. Ne samo, da se znajdemo pod Božjo sodbo, ampak dajemo tudi zakonit dostop demonskim silam. Če želimo ostati poslušni Bogu in blagoslovljeni, imamo le eno izbiro, ko gre za pooblaščenno avtoriteto – podrejenost in poslušnost.

SO HUDOBNE OBLASTI POSTAVLJENE OD BOGA?

Torej, rečeno nam je, da je vsakršna avtoriteta postavljena od Boga in da se moramo odzvati s spoštovanjem in podrejanjem. Pogosto se na tej točki v glavah ljudi pojavi zid. Običajen argument je: »Poznam voditelje, ki so kruti in naravnost zlobni. Kako lahko trdiš, da so postavljeni od Boga?« Pri iskanju odgovora vzemimo najslabši možen scenarij, nekoga, kot je Hitler ali Stalin. Ta dva sta se izkazala za verjetno najhujša voditelja prejšnjega stoletja. Vsi se strinjamo, da je nekdo iz takšne kategorije tako krut in hudoben, kolikor se le da biti. Drži, kajne?

Pogovorimo se o faraonu, vladarju Egipta. Tudi on vsekakor spada v isto kategorijo. Pod njegovim vodstvom je bil izraelski narod izpostavljen brutalni obravnavi. Ljudi je zasušnil in osiromašil, telesno in duševno jih je zlorabljal, in če to ni bilo dovolj,

jih je hladnokrvno pobil. Bil je kljubovalen in aroganten, brez spoštovanja do človeškega življenja ali Gospoda. Od kod je prišla njegova avtoriteta? Kako je Božje ljudstvo končalo pod njegovo oblastjo? Je bilo po nesreči?

V Svetem pismu beremo, da je Bog po Mojzesu rekel faraonu: »Toda ohranil sem te pri življenju.« (Druga Mojzesova knjiga 9,16) Pavel isto stvar potrjuje v svojem pismu Rimljanom (9,17). Iz obeh vrstic razberemo, da stvar drži in ne gre za napačno razlago, saj je ugotovljeno s pričevanjem dveh prič (Evangelij po Janezu 8,17). Ni dvoma, da je bil Bog in ne hudič tisti, ki je dvignil in postavil faraona na njegov položaj avtoritete. Z drugimi besedami, Bog je faraonu podelil oblast nad Abrahamovimi potomci. To se povsem ujema s predpostavko, da so »obstoječe avtoritete postavljene od Boga«.

Pogovorimo se o tem, kako so se znašli pod avtoriteto tega hudobnega voditelja. Bog se je prikazal Abrahamu, ko je bil star petinsedemdeset let, in mu rekel, da bo iz njega naredil velik narod, če ga bo ubogal. Abraham je ubogal in njegova poslušnost je bila Bogu tako všeč, da je bil imenovan kar »oče vere« (Pismo Rimljanom 4,11–12). V odgovor na Abrahamovo poslušnost je Bog sklenil zavezo z njim. Med sklepanjem te zaveze je Gospod rekel: »Vedi, da bodo tvoji potomci priseljenci v deželi, ki ne bo njihova, spravili jih bodo v *sužnost* in jih *stiskali* štiristo let.« (Prva Mojzesova knjiga 15,13)

V nekaterih prevodih je namesto besede *stiskali* uporabljen izraz *zlorabljali*. Kako težko prebavljiva izjava! Kot oče štirih sinov ne bi bil posebej navdušen, če bi mi kdo kaj takega napovedal glede mojih otrok, vnukov ali pravnukov. To ne bi imenoval izgrajevalna ali tolažilna preroška beseda. Razmislite. Živimo v prvem stoletju novega tisočletja. Napovedana obravnava bi zadevala vse moje potomce do leta 2400 po Kristusu! Zlahka bi bil v skušnjavi, da si mislim: *Ali je to obljuba in blagoslov v zameno za mojo poslušnost?* Še bolj zanimivo je, da je ta napoved prišla še pred spočetjem Izaka.

JE BILO KRIVO NJHOVO SLABO RAVNANJE?

Nekateri bi morda pomislili: »Gospod je to že vnaprej povedal Abrahamu, ker je vedel, da bodo njegovi potomci neposlušni in bodo tako prišli pod faraonovo oblast kot kazen za svoje slabo ravnanje, vendar Bog zanje nikoli ne bi načrtoval česa takega!« Raziščimo stvar in ugotovimo, ali ta utemeljitev drži.

V iskanju odgovora moramo najprej preveriti, kako so prišli pod faraonovo oblast. Abrahamov sin Izak je bil bogaboječ človek, ki je živel življenje poslušnosti in svetosti. On in njegova žena Rebeka sta imela dva sinova: starejšega Ezava in mlajšega Jakoba. V marsičem sta si bila zelo različna. Bog je razodel svoje namere še pred njunim rojstvom z besedami: »Jakoba sem ljubil, Ezava pa sovražil.« (Pismo Rimljanom 9,13)

Čeprav je Jakob na začetku ravnal nekoliko izprijeno, je v Penuelu doživel radikalno soočenje z Bogom (Prva Mojzesova knjiga 32). Srečanje je v njegovo življenje prineslo Božjo zavezo blagoslova in njegovo ime se je spremenilo iz Jakoba v Izrael, kar pomeni »knez z Bogom«. Po tem dogodku smo v njegovem življenjskem slogu priča močni predanosti. Ukazal je svoji družini, naj se znebijo malikov in ostanejo čisti pred Bogom. Posledično je strah Božji padel na nevernike, mimo katerih je potovala njegova družina (Prva Mojzesova knjiga 35).

Izrael je imel dvanajst sinov. Enajstega, Jožefa, so starejši bratje prezirali, ker mu je bil oče naklonjen. Bog je Jožefu dal dvoje sanj, v katerih mu je preroško pokazal, da bo postal pomemben vodja, njegovi bratje pa mu bodo služili. Sanje so brate tako vznemirile, da so našli način, kako se ga znebiti, in ta načrt tudi izpeljali s tem, da so Jožefa prodali kot sužnja v Egipt.

Tudi v času skrajne osamljenosti in razočaranja je Jožef v Egiptu ostal zvest Gospodu. Po desetih letih služenja enemu od faraonovih častnikov je bil po krivem obtožen posilstva gospodarjeve žene. Več kot dve leti je presedel v ječi, vendar je ostal neomajen in zvest.

Gospod ga je uporabil, da je razložil sanje dveh faraonovih služabnikov, ki sta bila prav tako v ječi. Eden je bil usmrčen, drugi pa se je vrnil na prvotni položaj. Kljub temu se Jožefa ni spomnil, čeprav ga je ta prosil. Jožef je vseeno ostal zvest.

Pozneje, ko so faraona mučile sanje, mu je omenjeni služabnik pripovedoval o Jožefu. Jožef je bil poklican iz ječe, da bi razložil faraonove sanje. Sanje so prinašale opozorilo na hudo lakoto, ki bo sledila sedemletnemu obilju. Bog je Jožefu dal modrost, da faraonu predlaga nabiranje zalog v letih obilja. Faraon je bil tako osupel nad njegovo modrostjo, da ga je v hipu povzdignil na položaj drugega v Egiptu, takoj za faraonom.

Jožefov pobožni oče Izrael je bil doma, ne da bi vedel, kaj se bo zgodilo. Bog mu tega ni razodel. To je bila pot, po kateri naj bi se vsi Abrahamovi potomci preselili v Egipt. Dve leti po začetku lakote je Izrael poslal svoje sinove v Egipt, da bi nakupili žita. Brez tega bi pomrli. Egipt je bil edini kraj, kjer so imeli živež, saj je bil pripravljen na lakoto in opremljen z Gospodovo modrostjo. Bog je povečal bogastvo tega naroda kot posledica razodetja, ki je prišlo po Jožefu. Pripravljaj je Egipt, da postane najmočnejši in najvplivnejši narod od vseh. Tudi to se je zgodilo z določenim namenom.

Ko so Izraelovi sinovi prispeli v Egipt, so stopili pred Jožefa, vendar ga niso prepoznali. Ni čudno. Kdo bi pričakoval sužnja na prestolu? Jožef pa jih je prepoznal – morda jih je celo pričakoval –, vendar je svojo identiteto skrival. Blagoslovil jih je z brezplačnim žitom, vendar je skoval načrt, kako zadržati enega od bratov, da si zagotovi njihovo vrnitev. Ko so njihove zaloge pošle, so se vsi Izraelovi sinovi vrnili v Egipt. Ko so bili zbrani, se jim je Jožef dal spoznati.

Ko so izvedeli, kdo je, so se prestrašili. Jožef bi se lahko maščeval, ker so ga izdali. Namesto tega jih je tolažil:

»Jaz sem Jožef, vaš brat, ki ste ga prodali v Egipt. Toda zdaj se nikar ne žalostite in si ne očitajte, da ste me prodali sem! Kajti *Bog me je poslal*

pred vami, da vas ohrani pri življenju. Že dve leti vlada lakota v notranjosti dežele in bo še pet let, ko ne bodo ne orali ne želi. Zato me je Bog poslal pred vami, da vam zagotovi ostanek v deželi, da vas ohrani pri življenju za veliko rešitev. *Tako me torej niste vi poslali sem, temveč Bog.*» (Prva Mojzeseva knjiga 45,5-8, poudarki dodani)

Glede na njegov odgovor se morda sprašujete, ali je v Egiptu preživel toliko časa, da se je njegov pogled nekoliko zameglil. Morda je pozabil na leta bolečine, izdaje in osamljenosti. Navsezadnje, kako bi mu ljubeči Bog lahko namenil iti skozi toliko trpljenja? Kako je lahko dopustil, da je najbolj zvest in poslušen od Izraelovih sinov moral več kot dvanajst let prenašati stiske suženjstva in celo samotne ječe, ko pa je bil brez krivde? Ali je Jožef dejansko verjel, da Bog tega ne samo dopustil, ampak je to pravzaprav načrtoval?

Ne pozabite, da je iz ust dveh prič vsaka beseda potrjena. Prisluhnite, kaj je psalmist zapisal leta pozneje:

Priklical je lakoto v deželo, zlomil je vsako steblo za kruh.
Poslal je moža pred njimi, za sužnja je bil prodan Jožef.
Z verigo so mučili njegove noge,
v železo je prišla njegova duša
do časa, ko je prišla njegova beseda,
ko ga je prečiščeval Gospodov izrek. (Psalm 105,16-19)

Uau, Jožefova ocena ni bila plod njegove domišljije! Oglejmo si podrobneje celoten odlomek. Prvič, Bog je bil tisti, ki je načrtoval lakoto, ne hudič ali okoliščine. Drugič, kot je rekel Jožef, ga je Bog poslal pred njegovo družino. »Poslan od Boga« ne more pomeniti, da ga je tja pripeljal kdo drug. Jožef se ni sprenevedal, govoril je po Božjem Duhu. Tretjič, trpljenje je bilo za Jožefa preizkus ali proces očiščevanja. Nazadnje je bil ranjen z verigami in vklenjen v železo. Takrat so bile ječe veliko, veliko hujše od naših današnjih zaporov.

Jožef pa je bil najpobožnejši sin! Ali to pomeni, da so lahko dobri ljudje deležni krute obravnave s strani avtoritete in da to ni naključje ali hudičev načrt? Ali mislite, da so lahko takšne okoliščine dejansko Božji načrt ali njegov način oskrbe?

VELIKA REŠITEV?

Nadalujmo z odgovori na ta pomembna vprašanja. Še enkrat si oglejte Jožefove besede. Ne pozabite, da je govoril pod božanskim navdihom: »Zato me je Bog poslal pred vami, da vam zagotovi ostanek v deželi, da vas ohrani pri življenju za veliko rešitev. Tako me torej niste vi poslali sem, temveč Bog.« (Prva Mojzesova knjiga 45,7-8)

Velika rešitev! Čakajte malo. Ni bila neposlušnost Abrahamovih potomcev tista, ki jih je pripeljala pod vladavino faraona, ampak Božji načrt. Za povrh je Bog vnaprej vedel, da bo kmalu po Jožefovi smrti zavladal drug faraon in z Izraelom ravnal okrutno (Druga Mojzesova knjiga 1,8-14). Bog je Abrahamu že pred leti razodel, da bodo v stiski štiristo let. To je bila torej Gospodova velika rešitev? Kako bi se to lahko štelo za rešitev, ko so bili izpostavljeni tako hudi stiski?

Nekateri se morda sprašujejo: »Zakaj Bog modrosti, kako preživeti sedemletno lakoto, ni dal Abrahamovim potomcem, ne pa Egiptu? Potem bi se lahko Jožef izognil vsemu trpljenju.« Razlog je jasen: Bog jih je hotel pod faraonom. Načrtoval je to. Morda boste rekli: »Toda faraon je bil kot starodobni Hitler. Ubil jih je na tisoče in Božje ljudstvo izpostavil hudi stiski.« Res je, vendar se moramo spomniti, da Božja prednostna naloga ni, da bi uživali v udobju in užitkih tega sveta – njegova prednostna naloga je odrešitev!

Prisluhnite Božji modrosti, ko je govoril faraonu: »Toda ohranil sem te pri življenju, da ti pokažem svojo moč in da se moje ime razglasi po vsej zemlji.« (Druga Mojzesova knjiga 9,16)

Pred tem so poznali Gospoda Boga samo Abraham, Izak, Jakob

in njihovi potomci. Preostali svet ni poznal Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga. Ko je Mojzes stopil pred faraona in mu v Gospodovem imenu zapovedal, naj izpusti Izraela, je faraon odgovoril: »Kdo je Gospod, da bi moral poslušati njegov glas in odpustiti Izraela? Ne poznam Gospoda in tudi ne odpustim Izraela.« (Druga Mojzesova knjiga 5,2) Faraon in ves Egipt niso poznali Boga. Ko pa je Bog naredil znamenja, da bi osvobodil svoje ljudstvo, se je to spremenilo.

Po nekaj nadlogah so nekateri Egipčani prisluhnili Božji besedi. Preden je prišla toča, je zapisano: »Tisti izmed faraonovih služabnikov, ki so se bali Gospodove besede, so spravili hlapce in živino v hiše na varno.« (Druga Mojzesova knjiga 9,20) Kmalu zatem so sami prosili faraona: »Odpusti može, da bodo služili Gospodu!« (Druga Mojzesova knjiga 10,7) Celo egiptovski čarovniki so rekli svojemu vladarju: »To je prst Božji!« (Druga Mojzesova knjiga 8,15)

Njihovo novo spoznanje o Bogu Jahveju je postalo očitno, saj beremo: »Mož Mojzes je bil velik v egiptovski deželi, v očeh faraonovih služabnikov in v očeh ljudstva.« (Druga Mojzesova knjiga 11,3) Globoko so spoštovali Božjega moža, saj so takrat že vedeli, kdo je Gospod. In beremo, da so Abrahamovi potomci dobili vse, kar so zahtevali od egiptovskega ljudstva, kot so predmeti iz srebra, zlata in oblačila (Druga Mojzesova knjiga 12,35–36). Celo faraon je nazadnje rekel: »Gospod je pravičen, jaz pa in moje ljudstvo smo krivi.« (Druga Mojzesova knjiga 9,27) Končno je ves Egipt vedel, kdo je živi Bog.

VSA ZEMLJA JE SPOZNALA

Ne samo Egipt, tudi vsa zemlja je spoznala, da je Bog Jahve resnični in živi Bog. To spoznanje je bilo neposreden rezultat tega, da je ponižal najmočnejše ljudstvo na zemlji. Bog je prek Jožefa dal temu ljudstvu modrost, kar jih je naredilo najmočnejše – a le da bi jih pozneje premagali izraelski sužnji. Poraz je na opazujoči svet

imel veliko globlji učinek, kot če bi sužnji premagali revno in šibko ali celo povprečno ljudstvo. Bog je na vso zemljo naredil takšen vtis, da so se ga po letih Izraelovega tavanja po puščavi narodi še vedno bali in trepetali pred Izraelom.

Učinki so bili vidni celo generacijo pozneje. Jozue, Mojzesov naslednik, je poslal dva ogleduha k mogočnemu ljudstvu, ki je prebivalo v Jerihu. Moški so srečali vlačugo Rahabo, ki jim je povedala:

»Vem, da vam je Gospod dal deželo. Tudi nas je popadel strah pred vami in zaradi vas trepetajo vsi *prebivalci* dežele. Slišali smo namreč, kako je Gospod pred vami posušil vode Trstičnega morja, ko ste šli iz Egipta ... To smo slišali, in upadlo je naše srce, in ni več duha v nikomer zaradi vas. *Resnično, Gospod, vaš Bog, je Bog zgoraj v nebesih in spodaj na zemlji.* (Jozue 2,9–11, poudarek dodan)

Izjavila je, da je Gospod Bog in da »vsii prebivalci« dežele trepetajo. Gospodovo ime je bilo znano po vsej zemlji! To spoznanje ni služilo samo za Božjo slavo, ampak tudi za odrešitev ljudi. Prvi sadovi so se pokazali, ko sta bili rešeni tuja prostitutka in vsa njena družina. Še pomenljivejše pa je dejstvo, da je bila praprababica kralja Davida in je celo v rodovniku Jezusa Kristusa. To se ne bi zgodilo, če Bog s ponižanjem faraona ne bi po vsej zemlji oznanil svojega imena.

Tudi nekaj sto let po izhodu iz Egipta je med narodi še vedno opaziti strah Božji. V času Elija, duhovnika in sodnika nad Izraelom, so se ponovno spomnili Božjega imena zaradi tega, kar je storil faraonu. Izrael se je bojeval s Filistejci in že prvi dan utrpel izgubo. Naslednji dan so Izraelci prinesli skrinjo v vojni tabor. Zbrali so se in »ves Izrael je zavriskal z močnim vriskom, da je zemlja zadonela« (Prva Samuelova knjiga 4,5). Filistejci so slišali hrup in se med seboj spraševali, kaj bi to lahko pomenilo. Potem so ugotovili, da je v tabor Izraelovih sinov prispela Gospodova skrinja. Razmislite o njihovem odzivu:

Filistejci so se tedaj prestrašili, kajti rekli so: »Bog [v hebrejščini *elohiym*] je prišel v tabor.« Rekli so: »Gorje nam, kajti kaj takega se prej ni zgodilo! Gorje nam! Kdo nas bo rešil iz roke teh mogočnih bogov [*elohiym*]? To so tisti bogovi [*elohiym*], ki so udarili Egipt z vsakršnimi nadlogami v puščavi.« (Prva Samuelova knjiga 4,7–8)

Hebrejska beseda, ki se uporablja za »bogove«, je *elohiym*. S to besedo je v Stari zavezi skoraj dva tisočkrat imenovan Gospod Bog, kateremu služimo. Samo v prvem poglavju Prve Mojzesove knjige je zapisana kar dvaintridesetkrat in poimenuje našega Boga in Stvarnika. Zato bi bil točnejši prevod »Bog«, na pa »bogovi«. Še stotine let pozneje so se celo Filistejci tresli, in čeprav mu niso služili, so vedeli, kdo je resnični in živi Bog.

GLOBOČINA BOŽJE MODROSTI

Bog ni bil presenečen ob hudobiji tega voditelja. Faraon je zavladal: »Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga.« (Pismo Rimljanom 13,1) Vsak vodja, ki je skozi čas imel zakonito oblast, bodisi dober ali krut, je bil postavljen od Boga. Bil je postavljen z določenim razlogom, nikoli po naključju.

Zdaj se lahko vprašate: »Kaj dobrega so prinesli vodje, kot je Stalin ali Hitler?« Dovolite, da odgovorim z besedami apostola Pavla:

Bog se torej usmili, kogar se hoče, in zakrke, kogar hoče ...

O globočina Božjega bogastva in modrosti in spoznanja!

Kako nedoumljivi so njegovi sklepi in neizsledljiva njegova pota!

Kdo je namreč spoznal Gospodov um?

Ali kdo mu je bil za svetovalca? (Pismo Rimljanom 9,18; 11,33–34)

Lahko počne stvari, ki jih nismo zmožni izslediti. Sprejeti moramo, da so stvari, ki se mu jih trenutno ne zdi primerno razkriti.

Pavel ponovno opisuje njegovo modrost z besedami: »O človek, kdo si vendar ti, da bi se prerekal z Bogom? Bo mar lončenina rekla tistemu, ki jo je naredil: ›Zakaj si me naredil takšno?‹« (Pismo Rimljanom 9,20) Prisluhnite njegovim besedam: »Kdo si vendar ti?« Z drugimi besedami, ali ga imamo pravico navzkrižno zasliševati?

Bog nam je pokazal svoje razloge, zakaj je dvignil faraona, da bi nam razodel vzorec ter ponudil vpogled in razumevanje, da bi lahko zaupali njegovi modrosti in dobroti. Vendar nam tega ne pokaže pri vseh voditeljih. Želi, da zaupamo njegovi modrosti in dobroti.

V svoji modrosti nikoli ne dopušča trpljenja brez namena. Vedno ga lahko obrne v svoje odrešilne namene, tudi če v danem trenutku teh namenov nismo zmožni videti. A vendar so v večnosti razodeti. V svoji dobroti nikoli ne dopusti nečesa, kar bi nam s perspektive večnosti škodovalo. Lahko ugovarjate: »Toda prek pokvarjenih voditeljev je bila ljudem storjena škoda, velika škoda.« To velja v fizičnem smislu, vendar Bog upošteva duhovno pred fizičnim. Abelova smrt se je zdela brezplodna, vendar ni tako, ker njegova kri še vedno govori (Pismo Hebrejcem 11,4). Pokvarjeni voditelji so med inkvizicijo in preganjanjem, ki je sledilo, usmrtili na tisoče kristjanov, vendar njihova kri ni bila prelita zaman. Njihova kri še vedno govori.

Imamo priložnosti, ko lahko v ponižnosti, poslušnosti in molitvi vplivamo na voditelje. Ko se bo Božje ljudstvo ponižalo, molilo in se odvrnilo od svojih hudobnih poti, bo Bog prisluhnil iz nebes in ozdravil njihovo deželo. Primer je vzpostavitev bogaboječega vodstva, ki je ponazorjena v knjigi Sodnikov. Nova zaveza pravi: »Predvsem te torej prosim: prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike, da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho. To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku.« (Prvo pismo Timoteju 2,1-3)

Naše molitve vplivajo na obstoječe vodstvo. Učinki so lahko

tako daljnosežni, da vplivajo na postavitev ali izbiro voditeljev. Vendar pa ob vsem tem obstajajo izjeme. Apostoli in sveti v zgodnji cerkvi so se pogosto soočali s strogimi in krutimi oblastmi, ki so jih preganjale. Niso trpeli zaradi brezbožnega življenjskega sloga ali pomanjkanja molitve, ti voditelji so v resnici igrali vlogo pri Božjih odrešilnih namenih.

HEROD AGRIPA I.

Oglejmo si enega od njih, Heroda Agripo I. Z imenom Herod je imenovanih več rimskih vladarjev v palestinski regiji pred Jezusovim rojstvom, med njegovim zemeljskim služenjem in po njegovem vstajenju. Herod Agripa I. je prišel na oblast leta 37 po Kristusu, po Jezusovem vstajenju. Na oblast se je zavihtel s premeteno taktiko. S svojim daljnovidnim umom je izkoristil vsa sredstva, ki so lahko prispevala k njegovemu napredovanju. Njegova prvenstvena politična poteza po umoru rimskega cesarja Kaligule je bila pomagati Klavdiju do prestola. Klavdij je nagradil njegovo premeteno politično potezo in potrdil Agripo na njegovem dotedanjem političnem položaju ter mu dodal še ozemlji Judeje in Samarije. Postal je vladar kraljestva, ki je bilo tako veliko kot kraljestvo njegovega dedka Heroda Velikega.

Med svojo vladavino je bil Herod Agripa I. prisiljen v boju med judovstvom in krščansko sekto podpreti eno ali drugo stran. Brez obotavljanja je zavzel vlogo zagrenjenega preganjalca kristjanov. V Apostolskih delih beremo: »V tistem času se je kralj Herod namenil, da udari po nekaterih, ki so pripadali Cerkvi. Z mečem je dal usmrtiti Janezovega brata Jakoba. Ko je videl, da je to Judom všeč, je dal zgrabiti tudi Petra.« (12,1–3) Ta vladar je kruto ravnal z verniki, ker je to služilo njegovim političnim namenom, in si je tako pridobil naklonjenost Judov. Ubil je Jakoba, enega od Jezusovih treh najbližjih apostolov, in nameraval ubiti tudi Petra.

Vprašati se moramo: »Od kod je prišla Agripova avtoriteta?«

Čeprav se je zdelo, da so mu njegovi manevri pridobili moč, ni prišel na svoj položaj avtoritete brez Božje vednosti in pooblastitve.

Peter, ki je zaradi Agripe sam trpel, je vernikom rekel: »Boga se bojte, kralja častite.« (Prvo Petrovo pismo 2,17; EKU) Kaj? Častite kralja, ki je umoril Jakoba? Zakaj bi Bog postavil tako krutega voditelja nad deželo, v kateri je prebivalo toliko njegovih otrok, in jim nato naročil, naj ga »častijo«? Del odgovora najdemo v nadaljevanju odlomka: »Peter je bil torej v ječi, Cerkev pa je zanj vztrajno molila k Bogu«. (Apostolska dela 12,5) Posledično je Bog poslal angela, ki je čudežno rešil Petra iz ječe in ga pripeljal na hišno molitveno srečanje. Če verniki ne bi častili kralja, ampak bi se uprli Božji zapovedi glede pooblaščenosti avtoritete, ne bi bili priča čudežnemu delovanju Božje roke.

Agripovi načrti za usmrnitev Petra so propadli zaradi molitev in poslušnosti cerkve. Dogodek je vernike močno okrepil. Tako kot pri faraonu je Bog razodel svojo moč za odrešilne namene. Največje pričevanje o tem najdemo v samem Svetem pismu: »Božja beseda je pa rasla in se vedno bolj širila.« (Apostolska dela 12,24, EKU)

Nenehne molitve svetih in njihova poslušnost avtoriteti so še izraziteje vplivale na potek dogodkov. Če nadaljujemo z branjem, ugotavljamo, da je Herod Agripa I. določil dan, v katerem je stopil pred ljudstvo, v kraljevski obleki sédel na svoj prestol in javno nagovoril občinstvo: »In ljudstvo je vzklikalo: ›Božji glas je to in ne človeški.‹ V hipu pa ga je udaril Gospodov angel, ker ni dal časti Bogu. Razjedli so ga črvi in izdihnil je.« (Apostolska dela 12,22–23)

Prišla je sodba, vendar z Gospodovim mečem, ne skozi Božje ljudstvo. Kmalu se bomo naučili, da je Bog tisti, ki sodi avtoritete. Zapovedano nam je, da molimo za tiste, ki so na vodstvenih položajih, ter da spoštujemo in se podreujemo njihovi avtoriteti. Če je potrebna sodba, Bog pravi, naj ji naredimo prostor.

To, kar sem napisal v tem poglavju, je res, tudi če je v nasprotju z učenjem ali prepričanjem v cerkvi. Imejmo odprto srce za Božjo modrost. Ne pozabite, Bog je za nas, ne proti nam.

DEVETO POGLAVJE

KRALJA IMEJTE V ČASTI

Naučiti se moramo častiti – spoštovati, ceniti; obravnavati s spoštovanjem in podrejenostjo ter izpolnjevati ustrezne dolžnosti do tistih, ki so na oblasti.

O dločen opomin apostola Petra, ki je na kratko omenjen v prejšnjem poglavju, zahteva posebno pozornost, zlasti v današnjem času. Preden ga izločimo iz odlomka, ga preučimo v okviru predhodne izjave: »Ljubi, opominjam vas kot tujce in priseljence! Zdržite se mesenih poželenj, ki se bojujejo proti duši. Lepo živite med pogani, tako da bodo, čeprav vas zdaj obrekujejo kot hudodelce, sprevideli vaša dobra dela in slavili Boga na dan obiskanja.« (Prvo Petrovo pismo 2,11-12) Kmalu bomo odkrili, da je podrejenost avtoriteti lep način življenja, o katerem govori. Boj, ki ga omenja, je vojna med uporniško željo po neupoštevanju avtoritete in poslušnostjo. Vendar pa prepogosto mislimo ravno nasprotno, željo po neposlušnosti obravnavamo kot svojega zaveznika, podrejenost pa kot svojega sovražnika. Takšen pogled ne bi mogel biti dlje od resnice.

Nikakor ne smemo pozabiti, kaj je napisal Peter, kajti tudi ko se podredimo in ubogamo, nas lahko še vedno obtožujejo, da »ravnamo narobe«. Bil sem priča argumentaciji nekaterih: »Kaj dobrega to prinaša? Predajam se, a me še vedno krivijo za stvari, ki jih nisem naredil narobe.« Takšni ljudje so izpred oči izgubili

dejstvo, da je njihova poslušnost namenjena Gospodu in da njihovo plačilo prihaja od njega. Angleški prevod Svetega pisma *The Message* zelo lepo poudarja to točko:

Služabniki [zaposleni, člani cerkve, civilni prebivalci itn.] spoštljivo ubogajte svoje zemeljske gospodarje [delodajalce, cerkvene voditelje, civilne oblasti itn.], vendar vedno z mislijo na to, da ubogate pravega Gospodarja, Kristusa. Ne delajte samo tega, kar morate delati, da preživite, ampak delajte z iskrenostjo, kot Kristusovi služabniki, ki delajo to, kar od njih Bog pričakuje. Delajte z nasmehom na obrazu in vedno imejte v mislih, da ne glede na to, kdo daje ukaze, v resnici služite Bogu. Dobro opravljeno delo vam bo prineslo dobro plačilo od Gospodarja, ne glede na to, ali ste sužnji ali svobodni. (Pismo Efežanom 6,5–8, prosti prevod po zgledu angleškega prevoda *The Message*)

Vrnimo se k Petrovemu opominu: »Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi, bodisi kralju kot najvišjemu bodisi oblastnikom kot tistim, ki so od njega poslani zato, da kaznujejo hudodelce in dajo priznanje tistim, ki delajo dobro.« (Prvo Petrovo pismo 2,13–14) Sveti Duh nas prek Petra spodbuja, enako kot to počne prek Pavla, naj se podredimo vsaki vodstveni avtoriteti. Ne pozabite, da je bil kralj, o katerem govori, zelo krut in verniki so pod njegovo vladavino trpeli grenko preganjanje. Tako kot Pavel nas je tudi Peter spodbujal, naj prepoznamo Božjo avtoriteto, ki je zaupana človeku, in ne človeka kot takega. Če ne bi razumel in prepoznal Božje avtoritete na položaju kralja, se nikoli ne bi mogel podrediti osebi Heroda Agripe I. Težko se je podrediti pooblaščenim avtoriteti, če se še nismo srečali z Božjo avtoriteto. Če nismo sposobni videti resnične avtoritete, potem bolj ko se trudimo ubogati, težje postaja.

Peter nas je opozarjal, ker je vedel, da nepodrejenost dejansko speljuje vodo na mlin antikrista in protikrščanskih duhov. Ta se bo namreč »uprl in se povzdignil nad vse, kar se imenuje Bog« (Drugo

pismo Tesaloničanom 2,4), vključno z načini, metodami, delovanjem in pooblastili resničnega, živega Boga. Verniki se moramo vprašati: »Ali podpiramo ali omejujemo delovanje nepostavnosti?« Če ga podpiramo, delujemo po načelih satana (upora) in ne Boga.

Peter je nadaljeval: »Vse spoštujte, brate ljubite, Boga se bojte, kralja častite.« (Prvo Petrovo pismo 2,17, EKV) Ni nas samo spodbujal, naj se podredimo, ampak naj častimo avtoritete. Grška beseda za »častite« je *timao*, kar pomeni »častiti, imeti v časti, spoštovati«. To je ista beseda, ki jo je Jezus uporabil, ko je rekel: »Častim svojega Očeta.« (Evangelij po Janezu 8,49)

Websterjev slovar (različica iz leta 1828) opredeljuje besedo *čast* kot »častiti, spoštovati; obravnavati s spoštovanjem in podrejenostjo ter izpolnjevati ustrezne dolžnosti do«. Naj ponovim: kralj, na katerega se je skliceval Peter, je bil tisti, ki je preganjal vernike svojega časa! Ni mogoče, da je govoril o tem kralju kot posamezniku; spodbujal nas je, naj ga častimo kot avtoriteto, pooblaščen od Boga.

SRCE PARAJOČ RAZGOVOR

Pred kratkim sem opravil razgovor v živo v pogovorni radijski oddaji priljubljene krščanske postaje v večjem mestu na jugu ZDA. Z voditeljem sva se pogovarjala o eni od mojih knjig. Deset minut po začetku razgovora si je napovedovalec vzel odmor. V tem času sem potihoma slišal nekaj oglasov in poročil, saj med odmorom dejansko nisem bil v etru.

Mojo pozornost je pritegnilo, ko sem zaslišal poročevalca, ki je poročal o vremenu v celi državi. Občinstvu, ki je lahko štel na sto tisoče ljudi, je povedal, kako je bilo v eni od severnih držav tako hladno, da so ustnice guvernerja te države zmrznile. Imenoval je guvernerja in poročal, da so njegove ustnice tako zamrznjene, da jih ne bo mogel odpreti in reči kaj neumnega, kot običajno.

Bil sem pretresen. Nisem mogel verjeti, kar sem pravkar slišal.

V mislih sem premleval: *Ali je to krščanska postaja? Zagotovo ne.* Potem sem pomislil, *če je to krščanska postaja, je morda ta vremenska napoved sposojena iz vira Associated Press.* Tudi potem ko se je sogovornik vrnil, se nisem mogel otresti besed, ki sem jih slišal.

Ko sva bila spet v etru, je zastavil ohlapno vprašanje, na katerega sem odgovoril z besedami, kako pomembno je imeti Božje srce pri vsem, kar počnemo. Še vedno sem bil vznemirjen zaradi tega, kar sem slišal, in sem nadaljeval: »Dober primer bi bilo to, kar sem slišal med odmorom.« Nato sem vprašal: »Ali je to krščanska postaja?«

Odgovoril je: »Da.«

»No, morda je ravno tisti del prihajal iz posvetnega vira, kajti kdor koli je to povedal, pri tem, kar je bilo rečeno pred nekaj minutami, ni imel Božjega srca.«

Vprašal je: »Kaj mislite s tem?«

Odgovoril sem: »Poročilo, ki omenja zamrznitev guvernerjevih ustnic.«

Sogovornik je ogorčeno odgovoril: »To sem bil jaz.«

Rekel sem: »Sveto pismo pravi, da se moramo bati Boga ter častiti kralja in tiste, ki imajo avtoriteto.«

Odzval se je z nekoliko odločnejšim glasom: »Da, ampak z malo humorja ni nič narobe.«

Hitro sem dodal: »Ne na račun tega, kar nam Bog pravi, naj spoštujemo. Apostol Pavel je rekel: ›Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil.‹« (Apostolska dela 23,5)

Razgovor v živo je zaključil prej, kot je bilo načrtovano, z besedami: »No, z Johnom se ne strinjava glede čisto vsega.«

Prekinil sem s strtim srcem. Ali je to čast in spoštovanje guvernerja? Priznam, da se človek, ki ga je omenil, ni vedno odzival na način, ki bi si zaslužil spoštovanje, vendar opravlja funkcijo guvernerja. Kot kristjani moramo spoštovati ta položaj avtoritete. Na koliko vernikov je vplival ta nespoštljiv humor? Nič čudnega, da smo v družbi na toliko področjih izgubili spoštovanje.

To je daleč od vedénja zgodnje preganjane cerkve. Spoštovali so avtoriteto. Ko se tako obnašamo in govorimo na ta način, povečujemo moč nepostavnosti, ki je na delu dandanes. Sveto pismo pa nam pravi: »Skrivnost nepostavnosti je namreč že na delu; treba je samo, da se umakne on, ki zadržuje.« (Drugo pismo Tesaloničanom 2,7). Takšno vedénje se bojuje proti moči Svetega Duha, ki zadržuje. To je satanovo načelo!

STRAH GOSPODOV PRINAŠA ČAST

Vrnimo se k Petrovim besedam: »Boga se bojte. kralja častite.« Tisti, ki se bojijo Boga, so tisti, ki imajo vedno pred svojimi očmi visočino in vzvišenost Gospoda slave. Srečali so se z njegovo daljnosežno avtoriteto in se pustili prevzeti z njo. Cenijo, kar on ceni, in sovražijo, kar on sovraži. V njihovo življenje sta trdno usidrana spoštljiv strah in spoštovanje do vseh voditeljev, ker jih je Bog pooblastil s svojo avtoriteto.

Ko ne spoštujemo avtoritet, to pričuje o pomanjkanju Duha strahu Gospodovega. Spomnite se Izaijevega opisa Jezusa:

Na njem bo počival duh Gospodov:

duh modrosti in razumnosti, duh svéta in moči,

duh spoznanja in *strahu Gospodovega*.

Strah Gospodov mu je všeč.

Ne sodi po videzu svojih oči,

ne odloča po sluhu svojih ušes. (Izaija 11,2-3; EKU, poudarek dodan)

Strah Gospodov je Jezusu všeč. To mu je pomagalo, da ni sodil po naravnem videzu ali sluhu. Radijski voditelj je s svojim sadom pokazal, da ni bil seznanjen s strahom Gospodovim, kakor se ta nanaša na pooblašene avtoritete. Ker guvernerjevo vedénje ni bilo častno, ga je radijski voditelj presojal po tem, kar so slišala njegova ušesa in videle njegove oči, in ob upoštevanju teh standardov bi

njegovo presojo morda označili kot točno. Če pa bi gledali skozi oči strahu Gospodovega, bi zaznali pooblaščno avtoriteto nad življenjem guvernerja. Blatenje državne oblasti ni nikdar dejanje pobožnosti.

Janez Krstnik je imel opraviti z vedênjem človeka z avtoriteto po imenu Herod, a njegov pristop je bil precej drugačen od pristopa vpraševalca na radiu. Najprej je Janez rekel Herodu: »Ni ti je dovoljeno imeti [šlo je za ženo njegovega brata].« (Evangelij po Mateju 14,4) Spregovoril je neposredno grehu, ni pa govoril nespoštljivo o tem človeku. Drugič, s Herodom se je pogovarjal s svojega položaja avtoritete, bil je Božji prerok. Nazadnje, Janez ni stresal nespodobnih šal o kralju.

Edina pobožna oseba, ki jo boste našli v Svetem pismu, ki se je norčevala na račun oseb na vodstvenem položaju, je Elija (Prva knjiga kraljev 18,27). Norčeval se je na račun Báalovih in Ašerinih prerokov in malikov, ki so jih predstavljali. Ti možje, ki niso imeli nobene resnične avtoritete, temveč ponarejeno, so mnoge Izraelce popeljali v temo. Njihovega položaja ni določil Bog. Niso bili vredni časti ali podrejenosti. Ljudem, ki vodijo okultne organizacije, se ni za podrejati ali jih ubogati. Vendar jih ne smemo jemati zlahka, kajti celo »nadangel Mihael, ko se je pravdal s hudičem in prepiral za Mojzesovo truplo, hudiča ni upal tožiti s preklinjanjem, ampak je rekel: »Gospod naj te kaznuje!« Ti pa preklinjajo tisto, česar ne poznajo, in se pogubljajo v tem, kar kakor brezumne živali znajo po naravi.« (Juda 1,9–10) Božji Duh je bil nad Elijem, da je govoril tako, kot je govoril. V našem primeru pa je najbolj nespametna stvar, da se lahkomiselnost norčujemo iz kakršne koli oblike vodstva, četudi prihaja s področja teme.

Da se vrnemo k pravi avtoriteti; težko je spoštovati in ubogati avtoriteto, če je ne vidimo z očmi, razsvetljenimi s strahom Gospodovim. Toda prisluhnite, kaj pravi Sveto pismo: »... da jih [Bog] kaznuje, zlasti tiste, ki tekajo za mesom v želji po skrunjenju in prezirajo gospodstvo. Ti predrzni svojeglavci niti pred veličastvi ne

trepečejo, ampak jih sramotijo.« (Drugo Petrovo pismo 2,10) Resnično streznjujoče je, da sta Peter in Juda govorila o ljudeh v cerkvenih okoljih (Juda 1,12; Drugo Petrovo pismo 2,13–15).

Na začetku te knjige sem opozoril, da bo vsebino nekaterim težko sprejeti, ker prepogosto gledamo na Božje kraljestvo z demokratično miselnostjo. Zato nam je zapovedano, da se prenavljamo v duhu svojega uma (Pismo Efežanom 4,23). Če bi bila miselnost radijskega voditelja osamljen primer, je verjetno sploh ne bi omenjal, a takšna miselnost je razširjena po cerkvi. To sem odkril v času predsedovanja Billa Clintona.

DVE NAPAKI NIKOLI NE VZPOSTAVITA PRAVICE

Ko je bil leta 1992 izvoljen predsednik Clinton, sem bil tri dni v depresiji, dokler ni Bog opravil z mano. Brez dvoma mi je pokazal, da nihče ne pride na oblast brez njegove vednosti, in tisti, ki imajo avtoriteto, nosijo njegovo pooblastilo. Ko mi je bilo to pokazano, sem se začel osredotočati na avtoriteto tega človeka, ne na njegovo osebno življenje. Ko sem to storil, sem v svojem srcu odkril pristno ljubezen do tega vodje in strastno željo, da bi bil odrešen in zakorakal v resnici.

Verjamem, da je imel Janez Krstnik enako držo do Heroda. Čeprav je govoril strogo, je gotovo na tega pokvarjenega voditelja gledal skozi Božje srce. Zato je Jeremija jokal nad tistimi, ki jih je tako ostro karal. Obstajajo ljudje, ki govorijo legalistično in katerih srca so polna sovraštva, obstajajo pa tudi tisti, ki besede korekcije od Gospoda prinašajo s srcem, polnim gorečega sočutja.

Kar razjezi Gospoda, so tisti, ki »iščejo napake« s samopravično in obsojajočo držo. Temu sem bil priča v številnih cerkvah, ko je bilo govora o predsedniku Clintonu. Preden nadaljujem, naj ponovim, da na nobenih volitvah nisem glasoval za predsednika Clintona in sem pretresen nad tem, kaj je njegovo ravnanje prineslo v to državo.

Med mojimi potovanji leta 1992 so me verniki pogosto

spodbujali, naj na televiziji gledam določenega ultrakonzervativnega človeka. Zdelo se je, da ima veliko povedati o liberalnih voditeljih našega naroda, zlasti o predsedniku in njegovi ženi. S takšnimi pripombami sem se tedensko srečeval v različnih krajih. Ti goreči ljudje so govorili: »Tega človeka moraš slišati. Razkriva, kaj se dogaja v Washingtonu.« Ker sem jim zaupal, sem pomislil, *moram ujeti njegovo oddajo in slišati, kaj ima povedati*. Televizije ne gledam pogosto, tako da je minilo skoraj devet mesecev, preden sem končno naletel na tega človeka.

Ko sem se v Kaliforniji po srečanju vrnil v svojo hotelsko sobo, sem prižgal televizijo in tam je bil. Bil je zelo duhovit in imel je pisano kravato. Nato se je lotil predsednika Clintona. Takrat me je prešinilo: *To je človek, o katerem so mi vsi pripovedovali*. Bil sem navdušen, da bom končno slišal to slavno osebo. Usedel sem se, pripravljen, da si ogledam in slišim, kaj ima povedati.

Dvajset minut sem poslušal, kako je udarjal po predsedniku in iz njega naredil bedaka. Šale so bile smešne, besede duhovite, a ves čas sem imel slab občutek v želodcu. Pomislil sem: *Kaj je narobe? Vse, kar pravi, drži. Zajel je liberalni način razmišljanja našega predsednika*. Nato sem se vprašal: »Gospod, zakaj imam v srcu tako neprijeten občutek?«

Sveti Duh je hipoma odgovoril: »*Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil.*« (Apostolska dela 23,5)

Spomnil sem se še ene svetopisemske vrstice: »*Predvsem te torej prosim: prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi, za kralje in za vse oblastnike, da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho. To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku.*« (Prvo pismo Timoteju 2,1–3) Zadelo me je kot strela z jasnega. Bog nam je naročil, naj spoštujemo, molimo, posredujemo in se zahvaljujemo za tiste, ki imajo avtoriteto. Prav tako nam je zapovedal, naj ne govorimo proti njim. Ni nam naročil, naj udarjamo po njih, jih kritiziramo, se z njimi prepiramo ali se norčujemo iz njih. Čeprav je imel televizijski komentator v večini

stvari vsebinsko prav, dve napaki nikoli ne vzpostavita pravice!

Nisem bil tako jezen na tega človeka, kot sem bil na vernike, ki so bili tako navdušeni nad njegovim sporočilom. Kar se tiče tega komentatorja, sem ga imel za nekoga, ki ne zna bolje. Nisem pa mogel razumeti, kako lahko verniki oznanjajo njegovo sporočilo. Kako so lahko na ta način »častili kralja«? Bog nam je povedal, kaj bi morali početi kot kristjani: moliti, posredovati in se zahvaljevati. Pavel ni govoril samo o smrtni obsodbi, ki bo doletela tiste, ki hodijo v različnih oblikah nepostavnosti in »jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo.« (Pismo Rimljanom 1,32)

PO KATERIH ZAKONIH ŽIVIMO?

O svojem doživetju v tej hotelski sobi sem začel pridigati po vseh Združenih državah Amerike. Mnogi so ugledali luč in se pokesali, drugi so se zelo razjezili name. Trdili so, da se komentator zavzema za pravilno življenje in uporablja svobodo govora, ki jo zagotavlja naša vlada. To je res, vendar imamo zapovedi, ki imajo prednost pred temi stvarmi. Živimo po načelih demokracije ali po zakonih Božjega kraljestva? Ali bi morali, mi verniki, neobzdrano piti alkohol samo zato, ker to naša država dovoljuje?

Imamo višji zakon. Neki nevernik v starem Rimu je o kristjanih, ki so bili del cerkve prvega stoletja, zapisal: »Svoje dni preživijo na zemlji, vendar so državljani nebes. Spoštujejo predpisane zakone, hkrati pa s svojim življenjem te zakone daleč presegajo.« (*Pismo Diognetu*, 5. poglavje)

Kakšna je korist, če poslušamo klevetanje? Kakšen sad rodi? Ne bi bilo učinkoviteje, če bi svoj čas namesto za gledanje in širjenje sporočil takega človeka raje namenili zastopniški molitvi za voditelje naše države? Ali ni Bog rekel, da bo rezultat poslušnega ravnanja, »da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho«?

Poznam služabnika, ki se je srečal s predsednikom Clintonom

in mu rekel: »Vsak, ki z zakoni dovoljuje ubijanje nedolžnih otrok, bo trpel Božjo sodbo in gorel v peklu.« Ta služabnik ni ravnal nič drugače kot Janez Krstnik v situaciji s Herodom. Ta Božji glasnik je govoril iz srca pravične jeze in resnične ljubezni do nerojenih otrok in predsednika. Ob spoštovanju predsednikove avtoritete je ta služabnik govoril resnico. Ta človek se nikoli ne bi norčeval iz predsednika. Ko moški in ženske poslušajo televizijske oddaje, ki udarjajo po avtoritetah, izgubljajo Božje srce. Poslušanje klevetanja ne bo obrodilo večnega sadu.

SRCE, KI SPOŠTUJE AVTORITETO

Naše vedénje mora biti prežeto z držo srca, ki spoštuje avtoriteto, saj spoštujemo Gospodovo pooblastilo. Pavel nas opominja:

Oblastnikov se namreč ni treba bati, kadar delamo dobro, ampak kadar delamo húdo. Hočeš, da ne bi imel strahu pred oblastjo? Delaj dobro, pa boš imel od nje priznanje. Oblast je namreč *Božja služabnica* tebi v dobro. Če pa delaš húdo, se boj! Ne nósi namreč meča zastonj; *Božja služabnica* je, ki se maščuje zavoljo jeze nad tistim, ki počenja húdo. Zato se je treba pokoravati, in sicer ne samo zaradi jeze, marveč tudi zaradi vesti. Saj tudi davke plačujete zato, ker so tisti, ki jih izterjujejo, Božji izvrševalci. Dajte vsem, kar jim gre: davek, komur davek, pristojbino, komur pristojbina, strah, komur strah, čast, komur čast. (Pismo Rimljanom 13,3–7, poudarki dodani)

Bog tiste, ki imajo avtoriteto, imenuje svoje »služabnike«, ki so vredni dolžne časti in spoštovanja. Ta strast gori v mojem srcu vsakič, ko vidim policista, gasilca, župana, svétnika, guvernerja, poslanca, sodnika, ministra ali kakršnega koli predstavnika ene od vej oblasti. Ko grem na občinski, državni ali zvezni urad, me preplavlja spoštovanje. So Božji služabniki, ki služijo njegovemu

ljudstvu. Prejel sem nekaj kazni za prehitro vožnjo in vsakič, ko me je policist oglobil, sem odgovoril: »Gospod, naredil sem napako in rad bi se vam zahvalil za delo, ki ga opravljate, in vaše služenje našemu mestu. Odpustite mi, prosim, moj prekršek.« Morali bi videti njihove obraze. Nekoč se je policistovo vedenje povsem spremenilo. Najprej je bil strog, vendar se je omehčal, ko je videl moje spoštovanje do njegove avtoritete. V enem trenutku sem pomislil, da globe sploh ne bo napisal, čeprav to ni bil moj namen.

Imam prijatelja, ki je pastor v državi, kjer je bil na oblasti guverner, ki ga je omenjal vpraševalec »krščanske« radijske postaje. Prisluhnite njegovemu pričevanju. Nekoč je molil za svoje mesto in spraševal Boga, kako je mogoče narediti resnično razliko. Takrat je bila njegova cerkev sestavljena iz majhne skupine vernikov. Bog mu je položil v srce, naj izkaže čast civilnim oblastem v svojem mestu. Po nadaljnji molitvi je vedel, kaj storiti. Skupaj z drugimi voditelji je raziskal, katere so največje potrebe v njihovem mestu. Ugotovili so, da gasilci potrebujejo maske, ki jim omogočijo, da vidijo ljudi skozi dim, vendar to leto maske v proračunu niso bile predvidene. Vsaka taka maska stane 25.000 dolarjev. To je bilo veliko denarja za cerkev njihove velikosti.

Pastor je svojo vizijo delil s člani cerkve in v eni sami nabirki so zbrali vse, kar so potrebovali. Skupaj z drugimi voditelji cerkve je mestnim oblastem izročil ček. Rekel mi je: »John, presenečen bi bil, kako se je to dotaknilo predstavnikov mesta. Niso mogli verjeti, da bi lahko cerkev naredila tako dejanje dobrote. Navajeni so bili, da se ljudje pritožujejo nad potrošnjo oblasti, ne pa da jim prostovoljno darujejo.«

Od takrat je cerkev skokovito rasla. Posvetitve nove cerkvene stavbe so se udeležili številni predstavniki lokalne oblasti, nekateri pa so del cerkve do danes. Primerjajte sad tega pastora s sadom radijskega voditelja.

Slišal sem, da se številni verniki pritožujejo nad davki, ki jih morajo plačevati. V cerkvah sem srečal ljudi, ki so ugotovili, kako se

izogniti plačevanju davkov. Trdijo, da je to njihova ustavna pravica. Ugovarjam jim: »Naročilo od Boga presega vašo domnevno ustavno pravico. Bog pravi: »Plačujte davke.« Nato jim zastavim naslednja vprašanja: »Kdo plačuje za ceste, po katerih se vozite? Kdo plačuje policiste, gasilce in zakonodajalce, ki vas ščitijo?« Poslušal sem, kako mi računovodje pripovedujejo, kako verniki z iskanjem bližnjic goljufajo pri svojih davkih. To je srce parajoče. Našim računovodjem sem rekel: »Ne želim sivih con, ne želim bližnjic.« Plačevanje davkov je priložnost, da povrnemo oblasti za to, kako nam služi. Ne moremo biti okradeni, če se odločimo dajati! Kdaj se bomo verniki naučili uživati v tej resnici?

Če bi jo cerkev zagrabila, bi bili boljša priča našemu narodu in svetu. Naučiti se moramo častiti – spoštovati, ceniti; obravnavati s spoštovanjem in podrejenostjo ter izpolnjevati ustrezne dolžnosti do tistih, ki so na oblasti. S tem spoštujemo svojega nebeškega Očeta. Ko častimo kralja, s tem izražamo svoje strahospoštovanje do Gospoda.

PODOBNO TUDI NA VSEH PODROČJIH AVTORITETE

Kot sem zapisal v prejšnjem poglavju, velja zapoved o spoštovanju kralja za vse civilne avtoritete in se ta napotek razteza tudi na druga področja pooblaščne avtoritete. Bodite pozorni na sklicevanje na čast v naslednjih vrsticah. Glede družine je Bog rekel: »Spoštuj očeta in mater.« (Pismo Efežanom 6,2) In ponovno zapoveduje: »... žena pa naj spoštuje moža.« (Pismo Efežanom 5,33) Kar zadeva družbene oblasti, beremo: »Vsi, ki so pod jarmom suženjstva, naj imajo svoje gospodarje za vredne vse časti. Tako Božjega imena in nauka ne bodo preklinjali.« (Prvo pismo Timoteju 6,1) In kar zadeva cerkveno oblast, nam je zapovedano: »Starešine, ki dobro vladajo, naj se štejejo za vredne dvojne časti, zlasti tisti, ki delajo v besedi in nauku.« (Prvo pismo Timoteju 5,17)

Kot mladinski pastor sem bil prepogosto priča, kako so mladi nespoštljivo govorili s svojimi starši. Niso imeli nikakršnega

spoštovanja, kaj šele čast. Če jih starši niso, sem jih sam na mestu popravil. Če bi le vedeli, da s tem v resnici škodujejo sebi, si tega ne bi upali. Bog pravi: »Preklet, kdor zaničuje očeta in mater! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.« (Peta Mojzesova knjiga 27,16) Prekletstvo, o katerem smo govorili v začetnih poglavjih, prihaja na tiste, ki zaničujejo svoje starše.

Po drugi strani pa Bog obljublja velike blagoslove tistim, ki spoštujejo svoje starše: »Spoštuj očeta in mater – to je prva zapoved z obljubo: da ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji.« (Pismo Efežanom 6,3–4)

Bog otrokom, ki spoštujejo svoje starše, dejansko obljublja dva različna blagoslova. Prvič, da jim bo dobro. Oseba, ki ne spoštuje svojih staršev, ne more računati, da ji bo v življenju šlo dobro. Je pod prekletstvom. (Svoje pričevanje o tem bom delil v naslednjem poglavju.)

Druga obljuba je dolgo življenje. Kakšen blagoslov za spoštovanje staršev! Morda si mislite: *Čakaj malo. Poznam otroke, ki so spoštovali svoje starše, vendar so umrli mladi.* Prepričan sem, da Božja beseda pravi, da je to prva zapoved z obljubo. A ko dovolimo, da to, kar vidimo okoli sebe, zanika Božje obljube, smo v težavah. Razmislite o tem: naš Oče tistim, ki so njegovi, obljublja popolno svobodo od strahu. Pravi: »Na pravičnosti boš utrjena. Otrsi se tesnobe! Saj se ti ni ničesar bati.« (Izaija 54,14) Pa vendar nekateri dragoceni kristjani živijo v strahu. Če bi obljube delovale samodejno, zakaj jih potem toliko živi v teh mukah? Odgovor na to vprašanje je: sprejeti jih je treba skozi molitev in si jih priboriti z dobrim bojem vere.

Abrahamov sin Izak je dober primer tega. Bog je Abrahamu glede Izaka obljubil: »Sklenil bom z njim svojo zavezo kot večno zavezo za njegove potomce za njim.« (Prva Mojzesova knjiga 17,19) Bog je dal obljubo, vendar se je po poroki izkazalo, da je Rebeka, njegova edina žena, nerodovitna! Da bi še bolj zakompliciral stvari, si je ni izbral Izak sam. Izbral jo je Sveti Duh. Morda se sprašujete:

»Hočeš reči, da je Bog sam zanj izbral nerodovitno ženo?« Da! Obljuba ni bila samodejna; bilo si jo je treba prisvojiti. Prisluhnite, kaj pravi Sveto pismo: »Izak je prosil Gospoda za ženo, ker je bila nerodovitna. Gospod ga je uslišal in žena Rebeka je spočela.« (Prva Mojzesova knjiga 25,21) Izak se je moral boriti, da je osvojil obljubo, tako da je vpil h Gospodu.

Molil je skladno z Božjo voljo in bil uslišan. Sveto pismo nas spodbuja: »In to je zaupnost, ki jo imamo z njim: on nas usliši, kadar ga prosimo po njegovi volji. In če vemo, da nas v vsem posluša, za kar koli ga prosimo, tudi vemo, da že imamo, kar smo ga prosili.« (Prvo Janezovo pismo 5,14–15) Bog je v zavezi jasno razodel svojo voljo. Če imamo njegovo obljubo, vemo, da lahko molimo skladno z njegovo voljo.

Ko spoštujete svoje starše, lahko stojite na dveh Božjih zaveznih obljubah in prejmete dobro, dolgo in rodovitno življenje. Svojo vero utemeljite na Božji zavezi, ne na življenjih drugih.

Morda vas skrbi, ker niste spoštovali svojih staršev. Tu je na vrsti spokorjenje. V molitvi pojdite pred Boga in stopite osebno tudi do svojih staršev, da jih prosite odpuščanja. Začnite jih spoštovati in verjemite, da se bodo Božje zavezne obljube uresničile v vašem življenju.

Enako načelo velja za nadrejene, delodajalce, učitelje in druge. Če jih spoštujemo, nam bo dobro in prejeli bomo svoje plačilo od Gospoda. Pavel je zaposlenim naročil: »Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi, saj veste, da boste v povračilo prejeli dediščino od Gospoda. Služite Gospodu Kristusu. Kajti kdor dela krivico, bo požel, kar je krivičnega storil, in nihče se ne bo oziral na osebo.« (Pismo Kološanom 3,23–25)

V naslednjem poglavju si bomo ogledali daljnosežne koristi, ki smo jih deležni, ko sprejmemo Božje služabnike v cerkvi in jim izkazujemo ustrezno čast. Videli bomo tudi, česa smo prikrajšani, ko ne prepoznamo tistih, ki nam jih Bog pošilja.

DESETO POGLAVJE

DVOJNA ČAST

*Velikokrat nam Bog to, kar potrebujemo,
pošlje v paketu, ki ga ne želimo.*

Dajte vsem, kar jim gre: ... čast, komur čast. (Pismo Rimljanom 13,7) V tem poglavju bomo ugotovili, da je glavni razlog, zakaj nam Bog naroča, naj imamo v časti avtoritete, ki so postavljene nad nami, naše dobro, in ne njihovo. Navdušujoče je vedeti, da spoštovanje te zapovedi iz Božje besede prinaša blagoslov. Primer vidimo v Prvi Samuelovi knjigi.

ŽALITEV, SPREMENJENA V BLAGOSLOV

V dneh, ko so Izraelu vladali sodniki, je živela neplodna ženska Ana. Poročena je bila z moškim po imenu Elkaná, ki si je vzel tudi drugo ženo Peníno. Ana je bila nesrečna, ker jo je njena tekunica zasmehovala zaradi njene neplodnosti. Verjetno je Elkaná vzel drugo ženo ravno zato, ker je bila Ana neplodna. Ana je bila ljubljena in je izpolnjevala srce svojega moža, Penína pa je napolnila njegovo hišo s potomci. Vsako leto je družina potovala v

Šilo, da bi tam častila Boga. Tam je predvsem Penína izzivala Ano, dokler ta ni planila v jok. Ane ni mogel potolažiti nihče, niti njen mož.

Ob nekem obisku v Šilu je bila na tleh. Iz globoke žalosti je Ana jokala pred Gospodom in se zaobljubila: »Če mi daš otroka, ti ga bom vrnila za vse dni njegovega življenja« (avtorjeva parafraza).

Medtem ko je molila, jo je opazoval Eli, glavni duhovnik in sodnik v Izraelu. »Ana je govorila v svojem srcu, samo njene ustnice so se premikale, njenega glasu pa ni bilo slišati, zato jo je Éli imel za pijano. Éli ji je torej rekel: »Doklej boš pijana? Strezni se od svojega vina!« (Prva Samuelova knjiga 1,13–14)

Kako žaljivo! Ne samo, da ni bil občutljiv na njeno bolečino, bil je tako duhovno omrtvičen, da je mislil, da so njene muke znak pijanosti. Zapustila je navzočnost svoje nenehne tekmice, da bi našla tolažbo pred Gospodom, le da bi jo najvišja duhovna avtoriteta v deželi obsodila kot pregrešno. Vsako leto je prihajala v Šilo praznih rok, brez otroka, ki bi ga lahko postavila pred Gospoda. Vsako leto se je morala soočiti s pogledi, strmenjem, šepetanjem in zasmehovanjem ljudi okrog sebe.

Kako bi se odzvali, če bi vas pastor v trenutku vaše najhujše bolečine obtožil hudobije? Morda bi pomislili: *Ali je to glavni pastor? Kako ne ve, da se postim in vpijem k Bogu? Kakšen brezčuten, neduhoven bedak! To je zadnjič, ko sem prišel na bogoslužje!*

Te misli bi zlahka povzročile izbruh: »Praviš, da si Božji mož, in nisi sposoben prepoznati človeka, ki trpi bolečino? Ne prepoznaš človeka, ki je globoko zatopljen v molitev? Kakšen pastor pa si? Kakšna cerkev je to? Dovolj mi je! Poiskal bom drugo cerkev s pastorem, ki je občutljiv zame in za Božje stvari!« Tak odziv v naših današnjih cerkvah ne bi bil nič neobičajnega. Če ljudje tega ne rečejo drzno pastoru v obraz, pa vsaj tako govorijo za njegovim hrbtom drugim članom cerkve.

Toda prisluhnite, kako je ob tako hudi žalitvi odgovorila Ana: »Ne, moj gospod! Žena potrtega duha sem. Vina in opojne pijače

nisem pila, temveč sem izlila svojo dušo pred Gospodom. Nikar ne imej svoje dekle za ničvrednico, kajti iz prevelike žalosti in bridkosti sem doslej govorila.« (vrstici 15–16) Odzvala se je s spoštovanjem in častjo. Čeprav si njegova ravnanje in presoja takega odziva nista zaslužila, je spoštovala položaj avtoritete v njegovem življenju. Šla je tako daleč, da mu je zagotovila, da ni brezbožnica.

V resnici je bil tisti z neustreznimi vedenjskimi vzorci v tistem času Éli in njegova sodba je visela nad njim. A njena pozornost ni bila usmerjena v njegovo ravnanje, ampak v njeno lastno. Ana je bila ženska, ki se je resnično bala Gospoda. Če je bilo z voditeljem kaj narobe, bi Bog opravil s tem. Kako zelo danes potrebujemo takšno resnično podrejenost in ponižnost.

Njegov odziv do Ane se je spremenil:

Éli je odgovoril in rekel: »Pojdi v miru! Bog Izraelov naj ti izpolni željo, ki si jo od njega želela.« Rekla je: »O da bi tvoja služabnica našla milost v tvojih očeh!« In žena je šla svojo pot, jedla je in njen obraz ni bil več potr. (vrstici 17–18)

Ni odstopila od podrejenosti njemu, počastila ga je kot Božjega moža in mu bila hvaležna za njegovo besedo blagoslova.

Oglejte si, kaj se je zgodilo: »Zjutraj so zgodaj vstali, padli pred Gospodom na kolena, potem so se vrnili in prišli v svojo hišo v Ramo. Elkaná je spoznal svojo ženo Ano in Gospod se je je spomnil. Ko so pretekli dnevi, je Ana spočela in rodila sina.« (Prva Samuelova knjiga 1,19-20) Bog je uporabil mesenega, neobčutljivega duhovnika, da je izrekel besede, ki so prinesle spočetje obljube. Neplodna ženska je spočela in iz teme je prišlo življenje. Naslednje leto je ob prsih držala malega Samuela. Mladenič, posvečen pred spočetjem, je pozneje prinesel prebujenje v Izrael.

KDO JE SODNIK?

Iz tega lahko izpeljemo osupljivo načelo: ko Bog položi svojo avtoriteto na človeka, lahko, ne glede na njegovo zasebno življenje ali ravnanje, še vedno sprejemamo, če gledamo onkraj teh stvari in ga spoštujemo kot poslanega od Boga. Jezus je jasno povedal, da bodo mnogi prejeli od pokvarjenih služabnikov, tako kot Ana. Rekel je: »Veliko mi jih bo reklo tisti dan: »Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?« In takrat jim bom naznanil: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnete nepostavno!« (Evangelij po Mateju 7,22-23)

Ko beremo ta odlomek, se prepogosto osredotočamo na *mnoge*, ki so delali čudeže v Jezusovem imenu, vendar so bili zavrženi. To je zelo resno in streznjujoče, toda oglejmo si tudi drugo stran. Bili so tudi tisti, ki so jim ljudje, ki so ravnali nepostavno, prinesli pristno služenje. Prejeli so, ker so prek njih prišli do Boga, kot v Aninem primeru. Tisti, o katerih Jezus tukaj govori, so podobni Éliju, čigar hišo bo Bog sodil na veke! Te knjige ne pišem pokvarjenim služabnikom, ampak ljudem pod avtoriteto. Sveto pismo ne pušča nobenega dvoma, da poleg bogaboječih obstajajo tudi pokvarjene avtoritete. Če tisti, ki so pod avtoriteto, prevzamejo jarem sodbe nase, niso več podrejeni postavljeni avtoriteti, temveč se povzdigujejo kot sodniki nad svojimi voditelji. Njihova srca se v ponosu dvigujejo nad tistimi, ki jih je Bog postavil nad njimi. Povzdignili so se nad Božji red in nasvet. V bistvu nevede rečejo Bogu: »Opustil si svojo sodbo, zato jo bom opravil namesto tebe.«

Ana je priznala avtoriteto nad Élijevim življenjem in ji izkazala čast. On jo je obsojal in žalil, ona pa ga je spoštovala. Če bi živela na podlagi tega, kar so videle njene oči in slišala njena ušesa, bi morda presodila, da je njegovo ravnanje vprašljivo. Vendar pa ni živela z naravnim razmišljanjem, ampak s strahospoštovanjem do Boga in

njegove božanske avtoritete. Zaupala je v Boga, ki je pravični sodnik.

Ana je vedela, kar je tudi Jezus pozneje potrdil: »Resnično, resnično, povem vam: Kdor sprejme tistega, ki ga pošljem, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.« (Evangelij po Janezu 13,20) Spomnite se, da je Jezus poslal Judo, opremljenega z močjo, da dela čudeže in izganja demone. Jezus je vedel, da se bo Juda sčasoma izkazal kot hudoben: »Kaj vas nisem izbral dvanajst, pa je eden izmed vas hudič?« (Evangelij po Janezu 6,70) Prek razločevanja, ki ga najdemo v strahu Gospodovem, je Jezus vedel za njegov greh, še preden je postal očiten. Juda je delal čudeže in se z drugimi veselil, da so mu bili demoni podložni v Jezusovem imenu (Evangelij po Marku 6,7-13; Evangelij po Luku 10,17). Ali so bili ljudje deležni služenja s strani Jude? Prek istih rok, ki so kradle iz zakladnice, namenjene za Jezusovo služenje? Točno tako!

KDAJ ODITI

Naj izpostavim eno pomembno stvar. Če se razkrije, da je avtoriteta v cerkvi podlegla očitni pokvarjenosti ali grehu, ne bi smeli več piti iz tega oskrunjenega vodnjaka. Brez dvoma nam je naročeno, da se umaknemo. Če je voditelj vpleten v prešuštvo, homoseksualnost, izsiljevanje, krajo, krivoverstvo ali kateri drug greh, ki vam je znan – ali je javno razkrit –, in se ne pokesa, izstopite izpod njegove službe. Sveto pismo je na tem področju jasno. S takšnim človekom ne smemo niti jesti (Prvo pismo Korinčanom 5,9-11). V Élijevem primeru ni jasno, ali se je Ana v celoti zavedala pokvarjenega vedenja Élija in njegovih sinov. Ljudje, ki so bili deležni Judovega služenja, se verjetno niso zavedali, da je tat in morebiten izdajalec.

V zvezi z vodstvom v cerkvi je Pavel povedal: »Grehu nekaterih ljudi so že prej očitni in gredo pred njimi v sodbo, pri drugih pa so vidni šele pozneje.« (Prvo pismo Timoteju 5,24)

Bistvo je, da če je voditeljevo življenje pokvarjeno in Božja sodba še ni očitna, bo prišla bodisi v tem življenju bodisi v prihodnjem. Ni vam treba soditi ali izpostavljati nečesa, v kar niste prepričani. Preveč ljudi deluje iz suma, prepogosto pa niso točni v svoji oceni ter povzročijo resno škodo sebi in drugim okrog sebe. Iz njihovih ust prihajajo nepravilne domneve, ki jih utemeljujejo kot duhovno razločevanje. Drugim otežujejo sprejemanje od ustanovljenih voditeljev in mnogi zgrešijo, kar jim je Bog želel dati. Zato Bog svari: »Tožbo zoper starešino sprejemaj samo pred dvema ali tremi pričami.« (Prvo pismo Timoteju 5,19) Priča je nekdo, ki lahko prinese dokaze, ne pa govorice.

Bog sodi vse ob svojem času in če se mu zdi, da je čas ali potreba za razkritje neskesane napake voditelja, boste to zagotovo opazili in takrat bo čas, da se umaknete izpod njegove avtoritete. Pavel je izjavil: »Tiste, ki grešijo, pokaraj pred vsemi, da bodo tudi drugi v strahu.« (Prvo pismo Timoteju 5,20) Opozorilo: ne sodelujte v njihovem grehu in se umaknite izpod njihove avtoritete, razen če so se resnično pokesali.

Nekoč sem služil pod vodstvom človeka, za katerega se je pozneje izkazalo, da je živel v očitnem grehu. Ko se je to zgodilo, me ni bilo tam, saj smo se že preselili v drugo zvezno državo, kjer sem služil kot mladinski pastor. Nekaj let po našem odhodu je vstal pred zborom vernikov in jim povedal, da se ločuje od svoje žene, ker ne želi več živeti z njo. Kmalu zatem je z nami delil svoje načrte za poroko z mlajšo žensko. Njegova žena ni zagrešila nikakršnega spolnega prestopka, zaželel si je pač drugo žensko. V tistem trenutku je na tisoče ljudi zapustilo njegovo skupnost. To so storili z dobrim razlogom. Tisti, ki so ostali, so stopili na nevarno ozemlje, saj sta doktrina in učenje postajala vse bolj sprevržena in prilagojena namenom voditelja in njegove nove žene. Poznam veliko tistih, ki so odšli in uspevali, vse dokler niso začeli govoriti proti temu pastору. Tisti, ki so ga napadli, so trpeli.

David je zgled pravilnega ravnanja. Tudi potem, ko je bil

pregnan iz prisotnosti z demoni mučenega kralja, je vse do njegove smrti Savlu izkazoval čast. David je razumel, da je Savel Gospodov maziljeni služabnik. Do danes si prizadevam izkazovati čast temu človeku, čeprav žalujem zaradi posledic njegovih odločitev. Čeprav ga spoštujem, ne morem šteti, da sta njegov nauk ali služenje varna ali zdrava.

V drugem obdobju sem iz njegovega služenja veliko prejel. Pozneje sem ugotovil, da se je njegovo sporno vedenje na neki način začelo že takrat, ko sem bil podrejen njegovemu učenju. Bilo je nekaj nejasnih namigov, vendar nič ni bilo odprto ali očitno. Bog me je v tem času grajal zaradi kritične drže (to bom delil v naslednjem poglavju); morda je Bog še vedno poskušal rešiti tega človeka. V tistem trenutku to ni bila moja stvar. Bog me je postavil pod njegovo avtoriteto in ni bilo na meni, da presodim, ali je vreden, da ga sprejemem. Tako kot je Ana prejela od Élija, so v tistih časih mnogi prejeli od tega človeka.

RED DUHOVNE AVTORITETE

Vrnimo se k Jezusovim besedam in si jih oglejmo skozi perspektivo bogaboječega voditelja, ne človeka, kot je bil Éli. Oglejte si njegove besede, zapisane v Evangeliju po Mateju:

Kdor sprejme vas, sprejme mene; in kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor sprejme preroka, ker je ta imenovan prerok, bo dobil plačilo preroka; in kdor sprejme pravičnega, ker je ta imenovan pravični, bo dobil plačilo pravičnega. Kdor dá piti samo kozarec hladne vode enemu izmed teh malih, ker je ta imenovan učenec, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila. (Evangelij po Mateju 10,40–42)

V teh vrsticah nam sporoča dve resnici. Najprej in predvsem gre za tok avtoritete, ki se začne pri Očetu. On je tisti, ki je poslal Jezusa in mu dal vso oblast. Po Jezusovih lastnih besedah: »Dana

mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.« (Evangelij po Mateju 28,18) Jezus je glava cerkve in prišel bo dan, ko bo kraljestvo predal svojemu Očetu, potem ko bo vse upornike položil pod njegove noge. (Prvo pismo Korinčanom 15,24–26)

Naslednji v tem vrstnem redu avtoritete je prerok. Preroki so v Svetem pismu sprva upodobljeni kot Gospodovi besedniki (Druga Mojzesova knjiga 4,16; 7,1). To predstavlja enega od petih darov služenja, ki jih je Gospod dal cerkvi, ko je vstal od mrtvih (Pismo Efežanom 4,8–13). (Oni so besedniki Cerkve.) Ko smo deležni nekega daru služenja, prejemamo od Gospoda to, kar nam on sam daje prek služenja te pooblaščne avtoritete.

Nato nadaljuje s pravičnimi in ne izključuje niti otrok. Videl sem, kako so bili neverniki blagoslovljeni, ker so storili nekaj dobrega tudi za najmlajše vernike. Čeprav neverniki niso služili Gospodu, so izrazili spoštovanje njihovemu Gospodarju. Ko sprejmemo in blagoslovljamo svete, s tem v bistvu sprejmemo in blagoslovljamo Očeta. Učenci, vključno z otroki, se podreajo petim službam cerkvene avtoritete pod vodstvom Jezusa, ki izraža Očetovo voljo. Zato pridejo neodrešeni ljudje pod blagoslov tega malega v Kristusu, kajti najmanjši v kraljestvu ima večjo duhovno avtoriteto kot izgubljeni. Iz Jezusovih besed razberemo red uveljavljene avtoritete.

NAGRADA, ČE SPREJMEMO DUHOVNO AVTORITETO

Druga stvar, ki jo sporočajo te vrstice, je sprejemanje teh služabnikov kot poslanih od Boga in ustrezna nagrada. Jezusovo služenje je ponazoritev tega.

Prebivalci nekega mesta so imeli veliko težav, da bi kaj prejeli od Jezusa, čeprav so oznanjali besedo o Mesiji in iz Pisma vedeli, da je čas njegovega prihoda. »Jezus pa jim je govoril: ›Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju, pri svojih sorodnikih in v svoji hiši.‹ In *ni mogel* tam storiti nobenega mogočnega dela, samo na

nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil.« (Evangelij po Marku 6,4-5, poudarek dodan)

Nekoga sprejmemo kot poslanega od Boga, ko spoštujemo njegov položaj ali funkcijo. Bog je ljudstvu po Mojzesu rekel: »Obudil jim bom preroka izmed njihovih bratov, kakor tebe.« (Peta Mojzesova knjiga 18,18) Toda oni Jezusu niso izkazali časti kot Očetovemu besedniku ali Mesiji. Zakaj ga niso sprejeli? Ker ni prišel na način, na katerega so hoteli, da pride. Njihova pričakovanja so bila zelo drugačna od tega, kdo je v resnici bil. V knjigi preroka Izaija so brali:

Kajti dete nam je rojeno, sin nam je dan.

Oblast je na njegovih ramah ...

Oblast se bo širila in miru ne bo konca

na Davidovem prestolu in v njegovem kraljestvu. (9,6-7)

Zato so čakali na prihod kralja osvajalca, ki bi jih osvobodil rimskega zatiranja in ustanovil svoje kraljestvo v Jeruzalemu. Toda namesto tega je prišel kot tesarjev sin v spremstvu ribičev in pobiralcev davkov. Med seboj so govorili: »To ni način, na katerega hočemo ali pričakujemo Mesijo!«

Prav tako upoštevajte, da nam Sveto pismo pravi, da Jezus tam »ni mogel« storiti nobenega čudeža. Ne pravi »ni hotel,« ker bi to bilo povezano z njegovo voljo. Zapisano je, da »ni mogel«, kar pomeni, da ga je nekaj zadrževalo. Razmislite. Božji Sin, ki je bil brez mere napolnjen z Božjim Duhom, je bil omejen! Zakaj? Odgovor je dvojni: ni prišel na način, kot so želeli, zato ga niso sprejeli ali počastili in so bili preveč domači z njim. Prisluhnite njihovim besedam:

Ko je prišla sobota, je začel učiti v shodnici. Mnogi, ki so ga poslušali, so začudeni govorili: *»Od kod njemu to? Kakšna je ta modrost, ki mu je dana? In kakšna mogočna dela se godijo po njegovih rokah! Ali ni to tisti tesar, sin Marije in brat Jakoba, Jozéja, Juda in Simona? Mar njegove sestre niso tu, pri nas?«* In spotikali so se nad njim. Jezus pa jim je

govoril: »Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju, pri svojih sorodnikih in v svoji hiši.« (Evangelij po Marku 6,2–4, poudarek dodan)

Kje je prerok brez časti? Prepogosto v svojem domu in med svojimi lastnimi. David je naletel na to situacijo, ko je prišel domov, da bi blagoslovil svojo hišo. Njegovo zmago so praznovali na ulicah, vendar so jo pod njegovo streho prezirali. Mihála je zgrešila blagoslov, ki ji ga je Bog namenil. David je imel oblast, da je blagoslovil svojo hišo. Koliko bolj je imel Jezus oblast, da bi blagoslovil svoje rojake! Čeprav je imel neomejeno moč blagoslavljanja, zanje ni mogel storiti ničesar. (Oglejte si Drugo Samuelovo knjigo 6.)

Samo tisti, ki so imeli lačna, učljiva in ponižna srca, naravnana na Boga, so lahko videli Božjo roko na Jezusu in sprejemali od njega. Bil je kot meč, ki je razdelil svoje ljudstvo in poiskal srca tistih, ki so resnično iskali Boga, ter jih ločil od tistih, ki so imeli le zunanjo obliko pobožnosti in bili zaslepljeni zaradi neposlušnega srca. Kakor je Simeon rekel Mariji, svoji materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje, in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.« (Evangelij po Luku 2,34–35)

Evangelij po Janezu 1,11–12 opisuje ti dve razdeljeni skupini: »V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli. Vsem pa, kateri so ga sprejeli, je dal pravico, da postanejo božji otroci.« (EKU) To je temeljna resnica za vse nas. *Velikokrat nam Bog to, kar potrebujemo, pošlje v paketu, ki ga ne želimo.* Prav ta predstavitev bo pokazala resnično stanje našega srca in razkrila, ali smo podrejeni Božji avtoriteti ali se ji upiramo. Jezus je rekel: »Ne poznate ne mene ne mojega Očeta. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta.« (Evangelij po Janezu 8,19) Tisti, ki poznajo Očeta, prepoznajo njegovo avtoriteto, razodeto v tistih, ki jih pošilja! Ni je treba pojasnjevati, učiti ali dokazovati.

To pojasnjuje, zakaj lahko Božji služabnik gre v Afriko in vidi,

kako se slepim odpirajo oči, hromi hodijo in slepi slišijo, nato pa pride v Ameriko in vidi le nekaj ozdravljenj glavobolov in manjših težav s hrbtom. Lahko bi navedel nešteto primerov. V Afriki tega moškega ali žensko sprejememo kot poslano od Boga, ne glede na videz ali »embalažo«. Ker je ta človek sprejet in spoštovan na ta način, so dragoceni Afričani blagoslovljeni z Božjo močjo in prisotnostjo. V Ameriki je tako, da če embalaža ni ravno prava, se čast zadrži. Gre za sorazmerje. Mera, do katere sprejmete in spoštujete glasnika, kot ga je poslal Bog, je mera, do katere boste prejeli od Boga prek te osebe. Če ne izkažete časti, bo vaše sprejemanje temu ustrezalo. Izkažite veliko čast in čast bo vaš delež.

BI LAHKO BIL MOJ PRIJATELJ?

Ko sem bil mladinski pastor, sem imel zanimivo izkušnjo s petnajstletnim Timom. Preden sem se pridružil temu služenju, je bil Tim del skupine prejšnjega mladinskega pastora. Pastor je skupino zgradil z raznoraznimi dejavnostmi, izleti in športi. Težave med mladimi so vključevale nepodrejenost, najstniške nosečnosti in druge težave na moralnem področju. Sčasoma je moral glavni pastor zamenjati tega človeka in tako sem prišel jaz. Prejšnji mladinski pastor se je preselil nekaj kilometrov stran in s peščico mladih ustanovil svojo cerkev. Tim je bil eden tistih, ki niso šli z njim.

Čeprav je večina mladih ostala, sem moral postaviti nove temelje. Gospod mi je naročil, naj prvih šest mesecev posvetim samo pridiganju, molitvi in čaščenju. V teh mesecih nisem načrtoval nobenih družabnih dejavnosti. Ni treba posebej poudarjati, da sem bil kot paket, ki ga mnogi niso pričakovali. Posledično je šel skozi Gospodov meč. Nekateri so odšli, drugi so ostali iz radovednosti, spet drugi so se odzvali z navdušenjem in mnogi od teh danes služijo Bogu.

Na ta način smo preživeli prve štiri mesece, ko sem en večer po srečanju govoril s Timom. Iskreno je vprašal: »Pastor John, bi lahko bil moj prijatelj? Moj prejšnji mladinski pastor je bil moj prijatelj.« Nisem ustrezal embalaži, ki jo je želel.

Njegovega vprašanja nisem mogel jemati zlahka in zamislil sem se, da bi ugotovil, kako naj se pravilno odzovem. Odgovor je prišel hitro in v obliki vprašanja: »Tim, Jezus je rekel: ›Kdor sprejme preroka, ker je ta imenovan prerok, bo dobil plačilo preroka‹ (Evangelij po Mateju 10,41). No, to velja tudi za mladinskega pastora. Če sprejmeš pastora v imenu pastora, boš dobil plačilo pastora.«

Nadaljeval sem: »Tim, saj imaš veliko prijateljev, kajne?«

Odgovoril je: »Da.«

»Imaš pa samo enega mladinskega pastora, kajne?« Spet je odgovoril: »Da.«

Nato sem ga vprašal: »Kaj želiš: plačilo prijatelja ali plačilo mladinskega pastora? Kajti način, na katerega me sprejmeš, določa, kaj boš prejel od Boga.«

Bilo je, kot bi se mu posvetilo. V njegovih očeh sem videl, da je dobil razodetje, in hitro je odgovoril: »Želim plačilo mladinskega pastora. Razumem, o čem govoriš.« Od tega trenutka naprej je uspeval. Nekaj let zatem se je preselil, vendar je tudi pozneje prišel do mene vsakič, ko sem obiskal njegov kraj.

MOJA LASTNA IZKUŠNJA

Na to temo bi lahko napisal celo knjigo. Srce se mi para, ko vidim, kako ljudje ne prejemajo od Boga, ker ne izkazujejo časti njegovim služabnikom s tem, da jih sprejmejo. Pri služenju sem nešteto krat bil priča naslednjemu: najtežje dosegljivi so tisti, ki jemljejo Božje služabnike za nekaj samoumevnega. Takšne ljudi sem pogosto srečeval v cerkvah in bibličnih šolah v Združenih državah Amerike. Do stanja dremavosti so nasičeni z nenehno ponudbo

obiskujočih služabnikov in jaz sem le eden od mnogih na dolgem meniju, ki jim je na voljo.

Po drugi strani je verjetno najlažje pridigati ljudem v vojski, ki imajo dobro razumevanje avtoritete. Naslednji na seznamu so zaporniki ali prebivalci držav v razvoju, ker so obupani in lačni. Bog je v podobnem smislu spregovoril Ezekielu:

Saj nisi poslan k ljudstvu nerazumljivega govora in težkega jezika, temveč k Izraelovi hiši ... zares, če bi te poslal k njim, bi te poslušali. Izraelova hiša pa te ne bo hotela poslušati; saj tudi mene nočejo poslušati. Vsa Izraelova hiša je namreč predrznega čela in trmastega srca. (Ezekiel 3,5-7)

Za Izraela je bil Ezekiel še en prerok in bil je strožji od drugih, ki so oznanjali, kar je ljudstvo želelo slišati, zato ga niso sprejeli.

Nekega dne me je Bog zmedel z naslednjo izjavo: *Poslal te bom na kraje, kjer te ne bodo sprejeli.*

Vprašal se: »Čakaj malo. Poslal me boš na kraje, o katerih že vnaprej veš, da ne bodo sprejeli mojih besed. Zakaj?«

Gospod je odgovoril: *Nikoli ne bodo mogli reči, da jim nisem dal priložnosti.*

Šel sem na takšna mesta in ko sem bil tam, sem pomislil: *Zakaj so me sploh povabili? Obnašajo se, kot da me nočejo tukaj.* Drugič sem šel na kraje, kjer sem se – od trenutka, ko so me pobrali na letališču, in dokler me niso odložili na njem – srečeval le z navdušenjem ter bil obravnavan s prijaznostjo in častjo, tako pred svojim služenjem kot po njem. V hotelski sobi me je pričakala košara sadja in prigrizkov, ob tem pa so me nenehno spraševali: »Ali kaj potrebujete?« Pogosto sem se počutil kot pokvarjena plošča, ko sem ves čas ponavljal: »V redu sem. V redu sem.« Če pogledam nazaj, vidim, da največja pričevanja o spremenjenih življenjih in cerkvah prihajajo ravno iz takšnih krajev. Sprva mi je bilo neprijetno, ko so me tako lepo obravnavali ali ploskali, ko so me na začetku predstavili. Pomislil sem, *isti sem kot vsi drugi tukaj. Ne počnite tega.*

Toda kmalu sem ugotovil, da ne gre zame.

Bog mi je malo po malo pokazal: *Dovoli, da ti izkazujejo čast, to ni zaradi tebe, ampak zaradi njih.* Postal je lažje, ko sem spoznal, da ne izkazujejo časti meni, ampak Božjemu daru v mojem življenju. Njihov pozitiven odziv je odprl njihova srca, da so od Jezusa prejeli, kar jim je želel dati skozi mene kot posodo. Namesto ponosa sem v sebi občutil čedalje globlji občutek ponižnosti in odvisnosti. Vedel sem, da je to njegova odločitev, ne moja sposobnost.

Njihovo čast sem usmeril na Boga in vedno takoj poudaril svojo odvisnost od njega. Tisti, ki so izkazovali čast, so jo zlahka prejeli; tiste, ki je niso, je bilo težje doseči.

DVOJNA ČAST

Pavel je naročil: »Starešine, ki so dobri predstojniki, naj bodo deležni dvojne časti, posebno tisti, ki si prizadevajo za oznanjevanje besede in za poučevanje.« (Prvo pismo Timoteju 5,17) Pavel je govoril o »dvojni časti«, z drugimi besedami, to je dvakrat večja čast, kot bi jo dali ljudem s posvetno avtoriteto.

Če ta odlomek beremo v širšem kontekstu, je dejansko vključeno tudi to, kako finančno počastimo Božje služabnike. Nadaljuje namreč: »Delavec je vreden svojega plačila.« (18. vrstica) Angleški prevod Svetega Pisma Amplified Bible ne pušča nobenega dvoma o pomenu te vrstice: »Starešine, ki opravljajo svoje dolžnosti, naj se štejejo za vredne dvojne časti [in ustrezne finančne podpore], zlasti tisti, ki zvesto pridigajo in poučujejo. Pismo namreč pravi ... Delavec je vreden svojega plačila.« (Prvo pismo Timoteju 5,17-18)

To načelo drži. Če člani cerkve skrbijo za svoje pastore in voditelje, ki jim služijo, poslovneži in drugi člani uspevajo in so blagoslovljeni. Uživajo v nebeški ekonomiji. Če pa so stiskaški, opažam, da se posledično pritožujejo zaradi kraje ali pomanjkanja

ali slabih pogojev trenutne svetovne ekonomije.

Zavedam se, da je bila ta resnica zlorabljen, zlasti s strani služabnikov v Ameriki. Žalosti me, ko služabniki nenehno govorijo o denarju in materialnih stvareh. Imajo resnico, vendar so izgubili srce služenja in se podali po poti najemnikov. Tako so živeli farizeji. Zaradi njih so se mnogi umaknili od spoštovanja načel, ki jih je Bog namenil zanje, saj so bili priča zlorabi. To prizadene ljudi pod njihovo oskrbo, ki potrebujejo resnico, predstavljeno na zdrav način.

S to škodo sem se srečal že prvo leto, ko sem potoval. Bil sem v majhni cerkvi z nekaj več kot sto člani. Srečanja so potekala dobro in ljudje so bili čudoviti. Ostali smo pri pastoru in njegovi ženi in opazili, da komaj shajata. Delala je s polnim delovnim časom kot stevardesa in ni mogla služiti ljudem, kot bi želela. Ni hotela odnehati in črpati plače, za katero je menila, da bi preveč obremenila cerkev. Razumel sem, zakaj tako razmišljata. S pastorem sva bila pred tem zaposlena v cerkvi, ki sem jo prej omenil. Tamkajšnji pastor je pretiraval z učenjem o financah in nabirkah. Oba sva bila previdna, saj nisva želela storiti enake napake, a ne da bi se tega zavedala, sva zašla v drugo skrajnost. Vendar me je Bog učil, da nobena skrajnost ni dobra. Želel je pravo ravnovesje. Srečanja so se začela v nedeljo zjutraj in se nadaljevala do srede zvečer. Prva tri srečanja so bila dobra, vendar se je zdelo, da to cerkev nekaj zadržuje. V torek je Gospod ves dan naslavljal moje srce glede tega človeka in načina ravnanja s financami v tej cerkvi. Tega občutka se nisem mogel otresti, vendar sem se spraševal, kaj bi sploh lahko storil.

Tik pred bogoslužjem mi je pastor povedal, da želi, da bi se tisto noč zbirali prispevki za naše služenje. Njegove točne besede, ko mi je predal vodenje srečanja, so bile: »Dajem ti svobodo, kar zadeva nabirko.«

Bil sem navdušen. Spoznal sem, da je Bog odprl ta vrata, da sem lahko storil, kar mi je prej kazal. Tistega večera sem učil o tem,

o čemer sem ravno pisal. Brali smo vrstice iz Prvega pisma Timoteju in nato sem cerkvi povedal, da za pastora in njegovo ženo ni ustrezno finančno poskrbljeno. Cerkev sem jasno povedal, da je prišel čas, ko bi bilo narobe, da pastoreva žena vsake tri ali štiri dni leti, da finančno podpira svojo družino. Razkril sem, da mi je pastor dal svobodo pri nabirki, toda te nabirke ne želimo nameniti za naše služenje. Želeli smo, da gre daritev namesto tega pastoru in njegovi ženi. Ljudje so postali resnično navdušeni nad priložnostjo, da blagoslovijo svojega pastora, in se odzvali. Daritev tistega večera je bila trikrat višja kot najvišji znesek, ki so ga kadar koli zbrali. Pastoreva žena je bila v solzah, on pa je bil osupel. Presenečeni bi bili, če bi zapisal vse preboje, ki so se zgodili v naslednjih štiriindvajsetih urah. En par je naslednji dan prejel ček za deset tisoč dolarjev, drugi pa je v vratih našel kuverto s čekom za tisoč petsto dolarjev. A to je bil šele začetek. Do naslednje nedelje zjutraj je bilo pričevanj toliko in bila so tako neverjetna, da pastor sploh ni pridigal. Skupnost je bila polna ljudi, ki so pričevali o tem, kaj je Bog storil v financah njihovih podjetij ali njihovih osebnih financah. Pastor mi je pozneje poslal posnetek tega bogoslužja, polnega nenačrtovanih pričevanj.

Cerkev se je v naslednjih dveh letih skokovito povečala. Kupili so novo stavbo in zrasli na petsto članov. Več let pred tem so se gibalili okoli stotine članov. Iz tega in številnih drugih primerov sem se naučil, da Bog želi, da izkazujemo čast tistim med nami, ki delajo v našo korist.

Bil sem v državah v razvoju in skoraj sem jokal, ko sem videl, kako so cerkve ravnale z mano. Z denarnega vidika je bilo po ameriških standardih morda malo, saj sem v nekaterih ravnodušnih ameriških cerkvah prejel veliko večje darove. A najbolj se me je dotaknila ljubezen, ki je bila v ozadju darov teh hvaležnih ljudi. Nič drugače ni bilo z vdovo, o kateri je Jezus rekel, da je dala več od vseh drugih, čeprav je bil znesek, ki ga je dala, najmanjši. S svojim darom je počastila Boga. Ti dragoceni sveti

izkazujejo čast in cenijo služabnike, ki jim jih Bog pošilja. Naj to prežame vaša srca. Prizadevajte si spoštovati moške in ženske, ki delajo med vami za Božjo besedo.

TISTI, KI JIH USTANOVIJO VODITELJI

Ponovno si oglejmo Jezusove besede: »Resnično, resnično, povem vam: Kdor sprejme tistega, ki ga pošljem, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.« (Evangelij po Janezu 13,20) V Evangeliju po Mateju Jezus pravzaprav opisuje verigo reda: Oče je poslal Jezusa, Jezus pa pošilja služabnike petih služb. Če sprejmemo njegove pooblaščen služabnike, sprejemamo njega in s tem, ko sprejmemo njega, sprejemamo Očeta. A veriga reda se ne ustavi pri petih službah. Nadaljuje se s tistimi, ki jih ustanovijo ti služabniki. Nikoli ne bom pozabil, kaj je prišlo iz mojih ust, medtem ko sem pridigal na jugu. Cerkev je imela dobrega pastora. Hodil je v avtoriteti, da bi zaščitil ljudi, in ljudje so ga spoštovali. Preostali člani osebja in služabniki pa niso bili več deležni enakega spoštovanja. Opazoval sem posameznike, ki niso spoštovali oseb, ki jih je pooblastil, kot so bili redarji, tajnice, sprejemno osebje pri vratih in pomožni pastori.

Na srečanju sem služil v preroškem duhu. Ko pridigam na ta način, velikokrat slišim, kako iz mojih ust pridejo določene besede. Pokazal sem na enega od zaposlenih cerkve in strogo izjavil: »Način, kako ravnate z njim, je način, kako ravnate s pastorm. Način, kako ravnate z njim, je način, kako se dejansko odzivate v odnosu do Jezusa.«

Morali bi videti oči nekaterih članov cerkve. Luč razodetja se je prižgala in razkrila njihove drže. Bila je zdrava cerkev in ljudje so z veseljem sprejeli besede korekcije. Besede so dejansko koristile tudi meni. Ko služim v cerkvi ali obiskujem svojo domačo cerkev, izkazujem čast tistim, ki jih pastor pooblasti, vključno z zaposlenimi, osebjem, tajnicami, pomožnimi pastori in redarji na

parkiriščih. Postavil jih je pastor, ki ga je postavil Jezus, ki je postavljen od Očeta. Gre za to, da v ljudeh, ki jih srečujemo, prepoznamo Božjo avtoriteto.

Odličen svetopisemski primer je zgodba o Naamánu, poveljniku sirske vojske. Bil je gobav in ni imel nobenega upanja, da bi lahko kdaj ozdravel. Njegova hebrejska služabnica mu je povedala, da je v Izraelu prerok, ki ga lahko ozdravi z močjo Gospoda, Izraelovega Boga.

Sirski kralj mu je dal dovoljenje in ga poslal k izraelskemu kralju, ki ga je napotil v Elizejevo hišo: »Prišel je torej Naamán s svojimi konji in z vozovi in se ustavil pri vratih Elizejeve hiše. Elizej je poslal k njemu sla z naročilom: »Pojdi in se sedemkrat umij v Jordanu, pa se ti meso povrne in boš čist.« (Druga knjiga kraljev 5,9–10)

Ko je to slišal, se je Naamán razjezil. Rekel je: »Glej, rekel sem si, da bo gotovo prišel ven, se ustopil in klical ime Gospoda, svojega Boga, mahal z roko nad bolnim mestom in tako ozdravil gobavost.« (11. vrstica)

Njegovo napačno pričakovanje ga je skoraj odvrnilo od tega, kar mu je Bog želel podariti. Z veseljem bi sprejel Elizeja, če bi prišel ven, vendar se ni želel zadovoljiti zgolj z njegovim služabnikom ali zaposlenim, navsezadnje je bil Naamán pomemben človek. Užalilo ga je pomanjkanje neposrednega stika z Elizejem. Vendar bi kot poveljnik moral razumeti prenesena pooblastila. Dobra novica je, da ga je njegov služabnik uspel prepričati in je vendarle šel ter se sedemkrat umil v reki Jordan in bil popolnoma ozdravljen. Zgodilo se je točno tako, kot je rekel služabnik. Navsezadnje je bil pod avtoriteto tega človeka.

Žalosten postanem, ko slišim, da udeležba na bogoslužjih pade vsakič, ko je pastor odsoten. S tem ljudje kažejo svoje pomanjkanje razumevanja resnične avtoritete. Če bi imeli pravo držo srca, bi enako učinkovito sprejemali od sodelavca ali potujočega pridigarja, saj sta pooblaščenca od pastora. Pastor pa nastopa v

Jezusovem imenu. Če razumemo avtoriteto kraljestva, se zavedamo, da ne gre za tekmovalno osebnost, temveč za avtoriteto, podeljeno človeku, ki sega vse do Jezusa.

Kot verniki bi morali spoštovati civilne voditelje, delodajalce, učitelje in druge, ki so pooblaščen. Spoštovati bi morali starše, žene pa svoje može, in ko to počnemo, nam je obljubljena nagrada. Nazadnje pa bi morali izkazovati dvojno čast tistim, ki služijo pri oznanjevanju, zlasti tistim, ki se posvečajo poučevanju in služenju z Božjo besedo.

POSLUŠNOST IN PODREJENOST

Lahko ubogamo, kljub temu pa nismo podrejeni.

Podrejenost je tema, ki zelo verjetno povzroča največ nesporazumov med verniki. Težka vprašanja bomo obravnavali v naslednjih treh poglavjih. V zadnjih desetih letih, ko sem poučeval o tem, kako biti pod kritjem, sem večkrat slišal vprašanja, kot so:

- Ali je poslušnost brezpogojna?
- Kaj, če se ne strinjam z odločitvami svojega voditelja?
- Kaj, če avtoriteta sprejema slabe odločitve?
- Kaj, če mi avtoriteta naroči nekaj, kar ni prav?
- Kje naj potegnem črto?

To so odlična vprašanja, na katera je treba odgovoriti, če se želimo dosledno podrediti avtoriteti. Za začetek si oglejmo Pismo Hebrejcem:

»Poslušajte svoje voditelje in jih ubogajte. Oni namreč bedijo nad vašimi dušami kot tisti, ki bodo dajali odgovor. Tako bodo mogli to delati z veseljem in ne bodo vzdihovali, saj vam to ne bi nič koristilo.« (Pismo Hebrejcem 13,17)

Pisec teh besed nas izrecno opominja, naj storimo dve stvari: 1) poslušni naj bomo svojim voditeljem in 2) jih ubogamo. To sta dva različna napotka in pri tem se mnogi zmedejo. Lahko ubogamo, kljub temu pa nismo podrejeni. Dovolite mi, da razložim z osebnim primerom.

POMANJKANJE HRANE

Kot sem omenil v prejšnjem poglavju, sem po kratki karieri na področju inženirstva začel delati za veliko cerkev v južnem delu Združenih držav Amerike. Tam sem služil štiri leta in pol kot osebni asistent pastora. To je bil čudovit položaj za učenje in prvo leto sem bil pogosto osupel, da mi je Bog dovolil služiti v kraljestvu na tak način. Spomnim se, da sem razmišljal, da bi moral *pastorju plačati, ker mi je to omogočil*. Ta faza medenih tednov je trajala približno eno leto. Potem je vse začelo bledeti, sprva neopazno, sledil pa je hiter upad mojega navdušenja.

Bolj ko sem pastora spoznaval, več napak sem videl. Kamuflačni učinek novega izziva in vznemirjenja je popustil. Imel sem težave, da bi stvari, ki sem jim bil priča, odgnal iz svojih misli. Kmalu so me te zadeve začele preganjati. Pogosteje kot ne se nisem strinjal s tem, kako so stvari potekale, kako so se lotevali reševanja težav in sprejemanja odločitev.

Slišal sem pripombe, ki se niso zdele nič drugačne od ostrih pripomb, ki sem jih slišal v ameriških poslovnih vodah. Če se je govorilo o zaposlenih, sem vedel, da je le vprašanje časa, kdaj bodo odpuščeni ali prisiljeni sami oditi. Prepogosto so jih zamenjali tisti, o katerih sem menil, da samo govoričijo, v resnici pa so dvolični ljudje. Zdelo se je, da večina novincev hitro spleza na vodstvene ali druge ključne položaje. Zdelo se je, da moj pastor bolj uživa v družbi teh oseb kot v družbi resnično bogaboječih posameznikov. Smejal se je in se hihital ob njihovih opolzkih pripombah, v družbi iskrenih vernikov pa je deloval nezainteresirano in raztreseno. Bil

sem zmeden zaradi njegovega vedenja in kmalu postal kritičen.

Bile so še druge pomanjkljivosti in vsem sem začel posvečati pozornost. Šlo je za mednarodno služenje, ki je bilo v Združenih državah Amerike zelo prepoznavno. Vsi programi so zahtevali veliko delovne sile in denarja, da so stvari tekle naprej. Imeli smo več kot 250 zaposlenih in najsodobnejšo opremo. Prihajali so svetovalci, da bi pomagali zbrati več denarja za obstoječe programe in prihodnje zamisli. Odgovoren sem bil, da sem njihov gostitelj. Ko sem bil sam z njimi, sem poslušal pogovore o njihovih srečanjih z mojim pastorjem. Samega sebe sem spraševal, ali *gre tukaj za mega podjetje ali služenje*. Več ko sem slišal, bolj sem razmišljal: *To je zavajajoče. Jim je res mar za ljudi ali to počnejo samo zaradi denarja? Zakaj se je moj pastor obkrožil s temi ljudmi?*

Ves čas so bili okrog mene prijatelji, ki so bili enako kritični, kot sem bil sam. Zelo dobro se spomnim večerje pri enem paru. Oba moža sva bila neposredno odgovorna pastору in njegovi ženi. Pogovarjali smo se, kako iz njihovega služenja ne prejemo več. Spomnim se, da sem rekel: »Zadnjih šest mesecev nisem iz njegovih pridig prejel prav ničesar.« Vsi smo se strinjali, razen moje žene, ki je molčala.

Večkrat se je ponovila izjava: »Enostavno ne dobivamo več hrane.« Strinjali smo se, da se naš čas služenja v okviru te službe izteka. Glede celotnega vprašanja smo se počutili zelo duhovno in bili smo prepričani, da se Bog pripravlja, da nas sprost v služenje, za katero nas je pripravil. Med nami je vladalo prepričanje, da se naši dnevi na teh delovnih mestih končujejo in da nas čaka napredovanje.

TEŽAVA JE BILA PRI MENI

Nekaj dni pozneje me je Bog med molitvijo v svojem usmiljenju spomnil na stvari, o katerih smo se pogovarjali v hiši tega para. Izraz »pomanjkanje hrane« ni bil le stvar tega večera, ampak je še

naprej intenzivno zaposloval moje misli, tudi ko sem na bogoslužjih poslušal pridige svojega pastora. Ko sem premišljeval o svoji trenutni lakoti in *kako ne dobivam dovolj hrane*, me je Sveti Duh odločno obvestil: *Težava ni v tvojem pastoru. Težava je tebi!*

Bil sem osupel in skoraj nejeverno pomislil: Bi mi Bog lahko rekel kaj takega? Ko sem v preteklosti izkusil tovrstno korekcijo, sem pogosto okleval in izpodbijal točnost tega, kar sem slišal. V umu sem se spraševal: *Ali si prepričan, da govoriš pravi osebi?* (Ko dozorevamo, bi se s tem vprašanjem morali spopadati vse redkeje, saj se začnemo zavedati, kako malo v resnici vemo.)

Na glas sem se vprašal: »Zakaj je težava v meni?«

Gospod je odgovoril: *Nenehno omenjaš pomanjkanje hrane. V knjigi Izaija piše: »Če me boste radi poslušali, boste uživali dobrine dežele. Če pa nočete in se upirate, vas meč požre, kajti Gospodova usta so govorila.« (Izaija 1,19–20)*

Ta svetopisemski odlomek sem dobro poznal in bil prepričan, *da sem zelo poslušen*. Toda Sveti Duh je nadaljeval: *Ubogaš vse, kar ti rečejo v tej službi, vendar nisem rekel: »Če boste poslušali, boste uživali dobrine dežele.« Rekel sem: »Če me boste radi poslušali ...« Gre za voljno držo poslušnosti. In tvoja drža je zanič!*

Potem me je spomnil, da je bila v času srednje šole, preden sem se na novo rodil, moja najljubša televizijska oddaja v sredo zvečer *Baretta*. Dan za odvoz smeti je bil četrtek in tovornjak je prihajal zelo zgodaj. Smeti je bilo treba odnesti večer prej in to je bila moja naloga. Zdelo se je, da je mama vsak teden prišla tik pred vrhuncem oddaje in vprašala: »Sin, si že odnesel smeti?«

Moj odgovor je vedno bil: »Ne še.«

Mama pa je odgovorila: »Želim, da vstaneš in jih odneseš ven prav zdaj.«

Odgovoril sem, »v redu,« in ubogal.

Če bi se kdo osredotočil na moje vedenje, bi morda pohvalil mojo poslušnost in se ne bi motil. Vendar sem se v sebi grdo pritoževal: »Ne morem verjeti, da mi vedno reče, naj to storim,

prav sredi moje najljubše oddaje. Zakaj ne more počakati deset minut, da se oddaja konča?»

Sveti Duh je rekel: *Bil si poslušen, a ne volján. Tvoja drža do mame ni bila pravilna. Razlog, da v tej cerkvi ne dobivaš hrane (ne uživaš dobrin mojega kraljestva), je ta, da čeprav si poslušen, nisi volján!*

Razumel sem, kako me je moja drža do mojega pastora pripeljala do te točke, ko nisem prejemal od Boga, in me vodila na nevarno območje. Pismo Hebrejcem 13,17 se zaključí z naslednjimi besedami: »Saj vam to ne bi nič koristilo.«

Oči so se mi odprle. Takoj sem se pokesal. Naslednjo nedeljo sem odšel v isto cerkev, sedel na istem sedežu in poslušal istega pastora, ki je poučeval isto serijo pridig. Toda tisto jutro je bilo vse drugače. Nebesa so se odprla in osupnil sem nad razodetjem, ki mi ga je Bog dal prek učenja mojega pastora. Sedel sem skoraj v solzah in premišljeval, kaj vse sem zamudil v preteklih šestih mesecih zaradi slabe drže do avtoritete, pod katero me je Bog postavil.

Ko nismo podrejeni pooblaščenim avtoritetam, se upiramo Božji avtoriteti, ker je on tisti, ki je te avtoritete postavil! Bog želi, da bi lahko uživali in imeli koristi od bogato obložene mize, ki nam jo pripravlja prek tistih, ki jih pošlje v naše življenje.

Poslušnost je povezana z odzivom na avtoriteto v obliki naših dejanj. Podrejenost pa je povezana z našo držo do avtoritete. Pri tem večina izmed nas odpove. Bog gleda na naša zunanja dejanja in tudi na skrito držo naših src. David je svojemu sinu Salomonu ob predaji prestola izrekel naslednje besede: »Ti pa, moj sin Salomon, spoznaj Boga svojega očeta in mu služi z vsem srcem in z voljno dušo! Kajti Gospod preiskuje vsa srca in pozna vse misli in namene.« (Prva Kroniška knjiga 28,9; poudarka dodana)

Zato nas pisec Pisma Hebrejcem spodbuja, naj ne bomo samo poslušni tistim, ki so nad nami, ampak naj bomo tudi podrejeni. Ko je Pavel rekel: »Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim,« govori o poslušnosti v povezavi z voljno držo.

PODREJENOST BREZ POSLUŠNOSTI

Oglejmo si besede pisca Pisma Hebrejcem iz drugega prevoda: »Ubogajte svoje voditelje in se podrejte njihovi avtoriteti.« (13,17, prosti prevod po zgledu angleškega prevoda Svetega pisma New International Version) Ponazoril sem, kako smo lahko poslušni, ne da bi bili tudi podrejeni. Obstaja pa tudi obratna možnost. Lahko imamo držo podrejenosti, pa nismo poslušni. Dober primer je Jezusova prilika o dveh sinovih, o kateri smo govorili v tretjem poglavju.

En sin je bil voljan: »Da, gospod, šel bom in delal v tvojem vinogradu.« Vendar ni ubogal. Jezus je jasno povedal, da ni izpolnil očetove volje, čeprav se je z njo miselno strinjal.

To se danes pogosto dogaja v cerkvah. Imamo odlične namene, prikimavamo, se nasmihamo in soglašamo z avtoritetami, ki so nad nami, rekoč: »To bom storil!« Potem pa tega ne naredimo, ker nam preprosto ni pomembno. Temu rad rečem *lepo upornišтво*. Ne pustite se zavesti: lepo upornišтво je enako smrtonosno kot očitno upornišтво brez olike. Niti eno v Božjem kraljestvu ni deležno časti.

Jezusove besede cerkvam v knjigi Razodetja to potrjujejo. Cerkve pozdravi z besedami: »Vem za tvoja dela.« (Razodetje 2-3) Cerkve so imele dobre namene in ena cerkev je sebe imenovala *živa*, vendar je Jezus rekel, da so zaradi svoje neposlušnosti in del *mrtvi*. Ne pozabite, da je On tisti, ki bo »vsakemu povrniti po njegovih delih« (Pismo Rimljanom 2,6). Dobri nameni na Božji sodbi ne bodo obstali. Ostala bo samo prava vera, ki je izkazana z ustreznimi deli poslušnosti.

KJE POTEGNEMO ČRTO

Božja zapoved se torej glasi: »Poslušajte svoje voditelje in jih ubogajte.« Kot sem že omenil, me ljudje pogosto iskreno sprašujejo: »Kje naj potegnemo črto? Ali Bog pričakuje, da bomo

ubogali avtoritete, ne glede na to, kaj nam naročijo? Kaj pa, če mi naročijo, naj storim nekaj, kar je greh?» Sveto pismo nam naroča brezpogojno podrejenost avtoritetam, vendar ne naroča brezpogojne poslušnosti. Ne pozabite, da je podrejenost povezana z držo, poslušnost pa z izpolnjevanjem tega, kar nam je naročeno.

Edini primer – in želim poudariti, da gre za *edino* izjemo, ko ne bi smeli ubogati avtoritete – je, ko nam naroči, naj storimo nekaj, kar je v neposrednem nasprotju s tem, kar je Bog povedal v svoji Besedi. Z drugimi besedami, poslušnosti smo oproščeni samo takrat, ko nam voditelji naročijo, naj grešimo. Vendar pa moramo tudi v teh primerih ohraniti ponižno in podrejeno držo.

Babilonski kralj Nebukadnezar je bil krut, ubil je veliko Izraelcev in uničil njihovo domovino. Vendar ga je Bog imenoval za svojega služabnika (Jeremija 25,9; 27,5–7), kar ponovno potrjuje, da je Bog tisti, ki človeku daje avtoriteto. Ta kralj je preostanek Božjega ljudstva odpeljal v Babilon. Med njimi so bili Daniel, Šadráh, Mešáh in Abed-Nego.

Ta kralj je izdal odlok, s katerim je vsem ljudem zapovedal, naj se ob zvoku inštrumentov priklonijo in častijo zlato podobo. Odlok je predpisoval kazen za tiste, ki ne bodo ubogali: vrženi bodo v ognjeno peč. Hebrejci so se bali Boga bolj kot peči in se niso držali tega odloka, saj je neposredno kršil drugo Božjo zapoved, ki jo je Bog dal po Mojzesu in je bila zapisana v Tori. Prekršili so človeški ukaz, da bi se držali Božjega.

Samo vprašanje časa je bilo, kdaj bo kralj Nebukadnezar izvedel za njihovo neposlušnost. Zelo se je razjezil na Šadráha, Mešáha in Abed-Nega in jih je pripeljal predse, da bi jih zaslišal. Prisluhnite njihovim besedam: »Ne zdi se nam potrebno, da bi se tebi zaradi tega opravičevali. Če nas naš Bog, ki ga častimo, more osvoboditi, nas bo rešil tudi iz goreče, ognjene peči in iz tvoje roke, o kralj. Pa čeprav ne, vedi, o kralj, da ne bomo častili tvojih bogov in ne bomo molili zlate podobe, ki si jo postavil.« (Daniel 3,16–18)

Bili so neomajni v poslušnosti Božji zapovedi, vendar so kralju

odgovorili s spoštovanjem. Naslavljali so ga z besedami »o kralj«; niso rekli: »Bedak, nikoli ne bomo storili tega, kar praviš!« Takšno nespoštljivo govorjenje bi bilo uporniško. Podrediti se moramo avtoriteti, tudi če ne moremo ubogati njenega ukaza.

To je razvidno iz Petrovih navodil ženam: »Prav tako bodite, žene, podrejene svojim možem. Tako bodo tisti, ki niso pokorni besedi, pridobljeni že po vedenju svojih žena, brez besede, ker bodo opazovali vaše *strahospoštljivo*, čisto življenje.« (Prvo Petrovo pismo 3,1-2, poudarek dodan) Žena mora ubogati (Pismo Titu 2,5) in spoštovati svojega moža z držo ponižnosti. Peter je znova potegnil vzporednico med vedenjem in podrejenostjo. Ti dve lastnosti sta nato združeni z življenjskim slogom čistosti in strahospoštovanja. Žena je opomnjena, naj ohranja *spoštljiv* odnos do moževega položaja avtoritete, čeprav ta ni vernik. Ne bi ji bilo treba brezpogojno ubogati, če bi ji naročil, naj greši, vendar je poklicana k brezpogojni podrejenosti in spoštovanju njegovega položaja avtoritete.

Možen primer bi bila verna žena, ki se javi na telefon, vendar njen mož ne želi govoriti s klicateljem in ji naroči: »Povej mu, da me ni tukaj.«

Ustrezen odgovor bi bil: »Dragi, ne bom lagala. Bi rad, da mu povem, da nisi na voljo?« S tem ohrani spoštovanje do njegovega položaja avtoritete, vendar ne uboga njegove prošnje, naj laže.

Peter nadaljuje:

Vaš okras naj ne bo zunanji, v spletanju las, v navešanju zlatega nakita in oblačil, ampak naj bo to rajši skriti človek srca v nepropadljivosti krotkega in tihega duha, ki je dragocen v Božjih očeh. Tako so se namreč nekoč krasile tudi svete žene, ki so upale v Boga in so bile podrejene svojim možem. Tako je bila Sara poslušna Abrahamu in ga je imela za gospodarja. Postale ste njeni otroci, če delate dobro in se ne pustite prestrašiti nobeni groznji. (Prvo Petrovo pismo 3,3-6)

Sarino strahospoštovanje je bilo razvidno iz načina, kako je spoštovala Abrahama kot svojega gospodarja in ga ubogala. Izraz *gospodar* ponazarja njeno držo podrejenosti, poslušnost pa je razvidna iz tega, da se ni vdala strahu. Strah je grozen gospodar. Strah zbada z besedami: »Ne morem zaupati Bogu, da bi se podredila svojemu možu ali kateri koli drugi avtoriteti. Zaščititi se moram!« Ne pozabimo, da je Bog, ne neki oblastihlepen človek, tisti, ki je rekel, naj se podredimo. Ko ga ubogamo, smo deležni njegove zaščite.

SPREVRAČANJE ZAPOVEDI

Razžalostilo me je, ko sem slišal zgodbe žensk, ki so sprejele načelo brezpogojne podrejenosti in ga uporabile tudi za brezpogojno poslušnost. Slišal sem sprevržene primere, ko so verni možje od svojih žena zahtevali, da z njimi gledajo opolzke videoposnetke za odrasle z namenom spolnega vznemirjenja, žene pa so to sprejele, ker so menile, da s svetopisemskega vidika nimajo druge možnosti. Poznam može, ki so zahtevali, da se njihove žene poslužujejo nepoštenih praks v njihovo korist, in to so storile. Slišal sem za može, ki so svojim ženam prepovedali obiskovanje cerkvenih bogoslužij, in žene so se srečanj nehale udeleževati. Takšnih navodil ni za ubogati, ker kršijo Sveto pismo.

Pojdimo še malo dlje. Poznam primere, ko možje pretepajo svoje otroke ali žene, žene pa to zlorabo prikrivajo. V drugih primerih so bili otroci spolno zlorabljeni, žene pa niso storile ničesar. To je kršitev vseh predpostav, na katerih temelji Božja avtoriteta, in ženske v teh situacijah morajo razumeti, da Bog nikoli ne bi želel, da nedejavno opazujejo in ne storijo ničesar. Če je mož vpleten v življenje ogrožajoče vedenje, naj žena loči sebe in otroke od njega in se ne vrne, dokler ni prepričana, da je prišlo do popolnega spokorjenja.

Celo David, bojevnik in močan mož, se ni še naprej sprehajal po

palači, ko je Savel metal kopja. Odšel je in živel v puščavi, vendar nikoli ni izgubil svojega spoštljivega odnosa do Savlove avtoritete. Davidova podrejenost Savlovi avtoriteti ni prenehala, čeprav je pobegnil pred Savlovo prisotnostjo in čakal bodisi na resnično spokorjenje bodisi na pravično Božjo sodbo.

BOG BLAGOSLOVI TISTE, KI NE UBOGAJO UKAZOV, DA BI GREŠILI

Obstajajo tudi drugi primeri neupoštevanja avtoritete. Faraon je ukazal hebrejskima babicama, naj ubijeta dečke, ki se rodijo hebrejskim ženskam. Vendar pa Sveto pismo navaja: »Toda babici sta se bali Boga in nista storili, kakor jima je naročil egiptovski kralj, ampak sta pustili dečke živeti.« (Druga Mojzesova knjiga 1,17) Bog je bil tako zadovoljen z njunim vedenjem, da Sveto pismo pravi: »Ker sta se babici bali Boga, jima je naredil hiši.« (21. vrstica) Gospod ju je nagradil za neupoštevanje ukaza, da grešita.

Sanhedrín je učencema zapovedal, »da nikakor ne smeta več govoriti in učiti v Jezusovem imenu. Peter in Janez pa sta odgovorila: »Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga? Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala.« (Apostolska dela 4,18–20) Kako bi lahko bila poslušna tem voditeljem, ko jima je Jezus pred tem zapovedal: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!« (Evangelij po Marku 16,15) Nista mogla! Sanhedrín je učencema zapovedal, naj storita nekaj, kar je bilo v nasprotju z Jezusovo zapovedjo, zato sta spoštljivo zavrnila. Prisluhnite, kaj pravi Sveto pismo, da je bil rezultat te njune odločitve: »Apostoli so z veliko močjo pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa in velika milost je bila nad vsemi.« (Apostolska dela 4,33) Strah Božji v njunem življenju je prinesel izjemen blagoslov in moč.

Tudi v Pavlovem odgovoru istemu Sanhedrínu vidimo enako držo spoštovanja oziroma podrejenosti, kot sta jo imela učenca. Ko so ga pripeljali pred veliki zbor, so bile prve besede, ki jih je izrekel

v svoj zagovor: »Bratje! Vse do današnjega dne sem živel pred Bogom s čisto vestjo.« (Apostolska dela 23,1) Ko je veliki duhovnik Hananija slišal te besede, je naročil tistim, ki so stali blizu Pavla, naj ga udarijo po ustih. Pavel je nato rekel: »Tebe bo Bog udaril, ti pobeljeni zid!« V nadaljevanju beremo: »Tisti, ki so stali okrog njega, so mu rekli: ›Vélikega duhovnika Božjega zasramuješ?‹ Pavel je odvrnil: ›Nisem vedel, bratje, da je véliki duhovnik. Zakaj pisano je: Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil.‹« (Apostolska dela 23,4-5)

Ko je Pavel izvedel, da je Hananija človek z avtoriteto, se je pokesal svoje drže in besed. Učenci niso ubogali ukazov, ki so nasprotovale pismom, vendar so ohranili držo podrejenosti, saj so vedeli: »Obstoječe oblasti so postavljene od Boga.«

DANIELOVA ODLOČITEV SPOŠTOVATI VIŠJI ZAKON

V Danielovih dneh je bil sprejet zakon, da bo vsakdo, ki bi molil h kateremu koli bogu ali človeku razen kralju, vržen v jamo z levi. Zavistni uradniki so spodbudili uvedbo tega zakona z namenom uničiti Daniela. Pokvarjeni voditelji so prevarali kralja Dareja, da je podpisal zakon. Daniel ni niti pomislil, da bi se podredil temu ukazu, odločil se je ubogati Boga. Držal se je psalmistovega načrta: »Zvečer, zjutraj in opoldne bom tožil in stokal. Slišal bo moj glas.« (Psalm 55,16)

Oglejmo si, kako je Daniel ravnal: »Ko je Daniel izvedel, da je bil odlok podpisan, je šel v svojo hišo. V gornji izbi je imel odprta okna proti Jeruzalemu. Trikrat na dan je pokleknil na svoja kolena, molil in slavil svojega Boga, kakor je delal že prej.« (Daniel 6,11)

Danielova neposlušnost je bila sporočena kralju, ki je bil prisiljen Daniela odpeljati v jamo z levi. Vendar se Danielova podrejena drža ni omajala, tudi ko se je soočal s krivico. Bog ga je rešil in zaprl usta lačnih levov, da je Daniel spal nepoškodovan. Ko je kralj videl, kaj se je zgodilo, je dal tiste, ki so spletkarili proti Danielu, vreči k požrešnim levom, ki so jih požrli.

IZID NI VEDNO PRIJETEN

Bog je v teh situacijah svoje svete rešil, vendar ni vedno tako. V Pismu Hebrejcem beremo:

Drugi pa so bili mučeni in niso sprejeli oprostitev, da bi dosegli boljše vstajenje. Drugi so izkusili zasmehovanje in bičanje pa še verige in ječo. Kamnali so jih, žagali, umirali so pobiti od meča, okrog so hodili v ovčjih kožuhih in kozjih kožah, trpeli so pomanjkanje, stiske in zatiranje. Tisti, ki jih svet ni bil vreden, so se potikali po puščavah, po gorah, po votlinah in podzemeljskih jamah. (11,35–38)

Ti moški in ženske so bili deležni ostre in nepravične obravnave s strani voditeljev.

Tertulijan, ki je bil učitelj v zgodnji cerkvi in je živel med letoma 140 in 230 po Kr., je rimske voditelje in državljane opomnil, da je njihovo preganjanje samo še okrepilo krščanstvo. Napisal je: »Bolj ko nas sekate, več nas je. Kri kristjanov je seme.« (Apologija, poglavje 50)

Dovolite mi, da ponovim besede tega neznanega Rimljana, ki je opisal preganjane vernike.

V svojih državah prebivajo samo kot popotniki. So v mesu, vendar ne živijo po mesu. Svoje dni preživijo na zemlji, vendar so državljani nebes. Spoštujejo predpisane zakone, hkrati pa s svojim življenjem te zakone daleč presegajo. Tisti, ki jih sovražijo, ne morejo podati nobenega razloga za svoje sovraštvo. (Pismo Diognetu, 5. poglavje)

Ubogali so in se podrejali, vendar so s svojim spoštljivim ali podrejenim vedenjem poslušnost zdaleč presegali. Tako kot smo videli v Petrovem opominjanju, je vedenjski odziv teh vernikov do nepravičnih voditeljev te voditelje presenetil in povzročil, da so nekateri od njih bili pridobljeni za Gospoda.

BREZ SIVIH OBMOČIJ

Ne glede na to, ali gre za avtoriteto v državi, družini, cerkvi ali družbi, nas Bog opominja, naj imamo podrejeno držo in ubogamo tudi z dejanji, razen če nam avtoriteta naroči nekaj, kar je v Svetem pismu *jasno* označeno kot greh. Naj poudarim besedo *jasno*. V omenjenih primerih verniki niso ubogali, ko jim je bilo zapovedano, naj zanikajo Kristusa, morijo, častijo druge bogove ali neposredno kršijo Jezusov ukaz. To niso bila siva območja ali področja, na katerih je dopuščena lastna presoja.

Tukaj je primer sive cone, ki sem jo slišal od zaposlenih nekega služenja: »Pastor mi je rekel, naj ne svetujem in molim za ljudi med delovnim časom, vendar to ni Božja ljubezen, in ne hoditi v ljubezni je greh, zato bom to vseeno počel.« V resnici gre za obsojajočo držo s strani osebe pod avtoriteto. Gre za njeno lastno razlago. Pastor ji ni naročil, naj krši Božjo besedo. Poleg tega je ta oseba plačana za tipkanje, arhiviranje, obdelavo podatkov ali drugo obliko dela, ne pa za molitev.

V bistvu bo zaradi nepodrejenosti na koncu zagrešila krajo. Če ima oseba na srcu molitev za druge, bi morala prositi pastora za dovoljenje, da se tistim, ki potrebujejo pomoč, posveti v prostem času ali po službi. Če pastor še vedno ni zadovoljen s to idejo, morda meni, da zaposleni ni ustrezno usposobljen za svetovanje ljudem, ki prosijo to služenje za pomoč. Če je pastor s to politiko sprejel slabo odločitev, bo za to odgovarjal Bogu, vendar to ni poziv vsem pod njegovo avtoriteto, naj ga obsojajo. To je le en od stotin primerov, vendar bistvo ostaja nespremenjeno: avtoriteti bi morali biti neposlušni le, če bi poslušnost pomenila jasno kršitev Božje besede.

Morda se še vedno sprašujete: »Kaj pa, če mi avtoriteta naroči, naj v svojem življenju naredim nekaj, s čimer se ne strinjam? Ali če mi avtoriteta naroči nekaj, kar je očitno nes pametno? Ali če mi avtoriteta naroči, naj storim nasprotno od tega, kar mi je bilo

razodeto v molitvi?« Svetopisemske odgovore na ta vprašanja bom podal v naslednjem poglavju.

KAJ, ČE MI AVTORITETA NAROČI ...?

Kar nas zanima, je razodetje avtoritete, ki je razodetje Boga samega, saj sta on in njegova avtoriteta neločljiva.

Vsi smo se srečali z ljudmi, ki so nezadovoljni z voditelji nad njimi. Pritožujejo se nad neučinkovitimi tehnikami ali nespametnimi odločitvami in kako negativno vplivajo na njihovo življenje. Pritožujejo se, da so jim voditelji obljubili določene stvari, vendar še vedno čakajo, da se te stvari zgodijo. Pravzaprav se zdi, da se stvari še slabšajo. Prepričani so, da je pastoru spodletelo, in zato menijo, da je njegova avtoriteta ločena od Božje. To sklepanje odpira vrata pritoževanju, ki se sčasoma izrazi kot neposlušnost. Samo vprašanje časa je, preden se začnejo spogledovati s prevaro in se pustijo zvabiti stran od avtoritete, ki jim jo je Bog dal za njihovo rast in zaščito.

BOLJE NAM JE BILO BREZ TEBE!

Točno temu vzorcu so sledili tudi Izraelovi sinovi. Bili so časi, ko so Mojzesovo vodstvo šteli za neučinkovito in celo škodljivo zanje. Vendar se ni začelo tako. Ko je Mojzes po svoji izkušnji v puščavi ponovno prišel na prizorišče, se je še pred prvim srečanjem s faraonom sestal z izraelskimi voditelji. Razkril jim je, kako ga je Gospod poslal, da jih osvobodi in jih popelje »iz te dežele v lepo in

širno deželo, v deželo, v kateri se cedita mleko in med« (Druga Mojzesova knjiga 3,8). Ko so slišali to čudovito novico, so verjeli Mojzesu in častili Boga. Ko so zrl v obljubljenega Božjega voditelja, ki jih bo izpeljal iz suženjstva, jih je preplavila silna radost.

Mojzes je zapustil zborovanje, šel k faraonu in mu posredoval sporočilo, ki mu ga je Bog dal na gori: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: ›Odpusti moje ljudstvo!‹« (Druga Mojzesova knjiga 5,1)

Faraon je rekel: »»Kdo je Gospod, da bi moral poslušati njegov glas in odpustiti Izraela? Ne poznam Gospoda in tudi ne odpustim Izraela ... Zakaj odvrčata ljudstvo od dela?‹ Še istega dne je faraon povečal njihovo stisko. Jezno je naročil svojima nadzornikoma: ›Naložita jim dodatno delo. Naj se potijo!‹« (vrstice 2-9, v drugem delu prirejeno po zgledu angleškega prevoda New Living Translation)

Niso več dobivali slame, ki je bila potrebna za proizvodnjo velike količine opek, ki so jih morali Izraelci vsak dan proizvajati. Ponoči so morali paberkovati in podnevi delati. Skupno število opek pa se ni zmanjšalo, čeprav slama ni bila več zagotovljena.

Izraelci so se razkropili po deželi in iskali slamo. Priganjači sužnjev so bili kruti. Z biči v rokah so osorno ukazali: »Izpolnite svojo dnevno kvoto opek, tako kot prej!«

Pretepli so izraelska nadzornika, ki sta bila zadolžena za svoje ekipe. »Zakaj niste ne včeraj in ne danes izpolnili svojih kvot?« so poizvedovali. Tako sta izraelska nadzornika odšla k faraonu in se zavzela za ljudi. »Prosim, ne ravnaj z nami tako,« sta rotila. »Ne dajejo nam slame, vendar še vedno zahtevajo, naj naredimo enako število opek kot prej. Pretepajo naju zaradi nečesa, kar ni najina krivda! Krivi so tvoji priganjači, ker postavljajo tako nerazumne zahteve.«

Faraon pa je odgovoril: »Samo leni ste! Očitno nimate dovolj dela. Če bi bili zaposleni, ne bi govorili: ›Odpusti nas, da darujemo Gospodu.‹ Zdaj pa se vrnite na delo! Slame ne boste dobivali,

vendar morate kljub temu dostaviti običajno količino opek.« Ker faraon ni popustil njunim zahtevam, sta izraelska nadzornika dojela, da sta v resnih težavah. Ko sta odhajala s faraonovega dvora, sta srečala Mojzesa in Arona, ki sta ju čakala zunaj.

»*Naj vama Gospod sodi*, da sta nas spravila na tako slab glas pred faraonom in njegovimi služabniki. Dala sta jim pretvezo, da nas ubijejo!« (Druga Mojzesova knjiga 5,13–21, prirejeno po zgledu angleškega prevoda New Living Translations)

Zdaj je bilo Izraelovo ljudstvo razburjeno zaradi Mojzesovega vodstva. Njegovi pridiganje in usmeritve so jim prinesli stisko in nadloge. Začeli so ločevati njegovo avtoriteto od Božje avtoritete, kar je razvidno iz tega, da so nanj klicali božansko sodbo.

Vsega je bil kriv Mojzes. Če bi jih pustil pri miru, jih faraon ne bi obravnaval s tako strogostjo. Niso se zavedali, da je potek dogodkov usmerjal Bog sam in ne hudič ali kakšen zmeden voditelj. Nič se ni zgodilo zunaj njegovega velikega načrta in daljnovidnosti. Gospod je zapovedal Mojzesu, naj spregovori faraonu. Bog je bil tisti, ki je zakrknil faraonovo srce, in ne hudič ali celo Mojzes sam. To je jasno, ker to potrjuje več odlomkov: »Gospod pa je zakrknil faraonovo srce, in ni pustil Izraelovih sinov iz svoje dežele.« (Druga Mojzesova knjiga 11,10; oglejte si tudi Drugo Mojzesovo knjigo 9,12; 10,1 in 20 ter 27) Bolj ko je bilo faraonovo srce zakrknjeno, težje je bilo življenje Abrahamovih potomcev.

Po mnogih stiskah so bili Izraelci izpuščeni iz Egipta, le da bi taval po ogromni puščavi. Brez vode in s pojemajočimi zalogami hrane so se ponovno začeli spraševati: Ali jim ni Mojzes obljubil svobode in obilja? »Lepo in širno deželo, deželo, v kateri se cedita mleko in med.« Bila je širna, vendar ne tako dobra, kot bi si lahko mislili, predvsem pa na vidiku ni bilo ne mleka ne medu! Je bil to njegov koncept svobode in obilja? Ga je res poslal Bog?

Po treh dneh pomanjkanja jih je Mojzes popeljal v kraj, imenovan Mara, kjer so našli vodo. Verjetno so pomislili, v *redu*,

morda se bodo stvari začele spreminjati. Kmalu pa so odkrili, da vode ne morejo piti, ker je slabe kakovosti. Niso mogli verjeti in med ljudstvom so se vneli nemiri nevere. Medtem ko so se drug drugemu pritoževali nad Mojzesom, so njihove kritike postajale vse ostrejšje. Nezadovoljstvo se je nenadzorovano širilo kot rak, ki je okužil celotno skupnost. Morda je Mojzes vedel dovolj, da je ljudstvo izpeljal iz stare dežele, vendar ne dovolj, da bi jih popeljal v novo deželo.

Izraelovi sinovi so rekli Mojzesu in Aronu: »O da bi umrli po Gospodovi roki v egiptovski deželi, ko smo sedeli pri loncih mesa, ko smo jedli kruha do sitega! Odpeljala sta nas namreč v to puščavo, da z lakoto pomorita vse to občestvo!« (Druga Mojzesova knjiga 16,3)

Imeli so dovolj. Mojzesove vodstvene sposobnosti so se v marsičem izkazale za jalove. Ali ni bilo življenje za njih boljše, preden je prevzel vodstvo? Vse, kar so poznali, sta bila izjemen stres in stiska zaradi njegovega pridiganja v Egiptu. Se bo to kdaj končalo? Ušli so eni stiski, le da bi zašli v naslednjo. Njihov voditelj jim je obljubil deželo, v kateri se cedita mleko in med, vendar so v puščavi videli le sušno zemljo, kače in škorpijone. Njihov voditelj je moral nekje vmes skreniti s poti ali je bil morda celo zloben. Pod faraonovo oblastjo so vsaj imeli hrano. Videti je bilo, da jih Mojzes vodi v smeri muk in lakote. Življenje v Egiptu je bilo boljše! Njihovo pritoževanje se je stopnjevalo do te mere, da so rekli drug drugemu: »Postavimo si poglavarja in vrnimo se v Egipt!« (Četrta Mojzesova knjiga 14,4)

Toda prisluhnite besedam, ki jih je Mojzes namenil tistim, ki so se naveličali tega od Boga postavljenega voditelja: »... je Gospod slišal vaše godrnjanje, s katerim godrnjate čezenj. A kaj sva midva? Ni čez naju vaše godrnjanje, ampak čez Gospoda.« (Druga Mojzesova knjiga 16,8)

Ti moški in ženske so mislili, da je njihova nepodrejenost usmerjena proti Mojzesu in nikakor ni povezana z Bogom. Mislili

so, da so ta dva uspešno ločili. Živel so na podlagi svojega razuma in ne po načelu poslušnosti. Tisti, ki živijo na podlagi svojega omejenega razuma in okoliščin, se znajdejo na poti norosti. Ne bodo izpolnili svojega namena, tisti pa, ki priznavajo in ubogajo avtoriteto, bodo zavzeli obljube enako kot Jozue in Kaleb.

KAJ, ČE ZNAM RAZLOČITI ...?

Morda se imate za modrejše od Izraelovih sinov, ki so presojali po očitnih in trenutnih učinkih odločitev svojega voditelja. Morda si domišljate, da ste bolj duhovni, kot Jozue. Ugotovili bi, da je imel Mojzes prav, in se nikoli ne bi odzvali tako, kot so se odzvali Izraelovi sinovi, bili bi skupaj z Jozuetom.

To je morda res, vendar moramo biti pri takšnih predpostavkah previdni. Farizeji so vztrajno trdili: »Če bi mi živeli v dneh naših očetov, ne bi sodelovali z njimi« (Evangelij po Mateju 23,30), vendar je Jezus izjavil, da imajo istega duha kot njihovi očetje. Enostavno je razlikovati med pravilnim in napačnim, ko je vse že mimo in so bile knjige že napisane. Tisto, kar je Jozueta ločilo od njegovih vrstnikov, ni bilo njegovo razločevanje, temveč njegova sposobnost, da prepozna resnično avtoriteto in se ji podredi. Iz tega je izviralo pravo razločevanje.

Slišim neodobravajoče tone v glasovih mnogih, ki trdijo, da znajo razločevati, vendar imajo nepodrejena srca. Tudi med pisanjem te knjige sem v zadnjih štiriindvajsetih urah pravkar prejel pismo, v katerem sem se moral soočiti z držo »predan bom, dokler se bom strinjal« v kombinaciji s »sposobnostjo razločevanja«. Tisti, ki tako razmišljajo, zmotno verjamejo, da imajo varen izhod iz resnične podrejenosti.

KDO GA JE POSTAVIL NA TA POLOŽAJ?

Morda se sprašujete: »Kaj, če ugotovim, da moj voditelj res ne dela dobrih odločitev? Ali naj ga še vedno ubogam, čeprav vem, da ga

čaka tragedija?» Ko se ozrem nazaj na svoja leta služenja, se večkrat spomnim tega občutka frustracije: »Sprejemajo slabo odločitve! Zgrešili so Božji namen! So pod negativnim vplivom. Temu se preprosto ne morem podrediti!« Toda pogostejše kot ne so bili to kriki mojega neskrusnega srca in neodvisnosti.

Eno leto sem služil kot administrativni pomočnik pastora in naletel na številne odločitve, ki so v meni puščale veliko vprašanj. Videl sem njegove smernice, ko so prečkale mojo mizo, še preden so jih razdelili vodjem oddelkov. Neštetokrat sem mislil, da so njegove odločitve nespametne, in v svojem srcu godrnjal proti njim. Nekega dne mi je Duh spregovoril: *Rad bi te nekaj vprašal.*

Izkušnje so me naučile, da ko me Bog nekaj vpraša, s tem želi razkriti mojo pomanjkljivo modrost.

Odgovoril sem: »Da, Gospod?«

Sem na položaj pastora postavil tebe ali sem na ta položaj postavil njega?

Rekel sem: »Na ta položaj si postavil njega.«

Gospod je hitro rekel: *Res je. Zato mu kažem stvari, ki mi jih ni treba kazati tebi, in velikokrat modrost v ozadju neke njegove odločitve namenoma ostaja skrita pred tabo, da preverim, ali mu boš sledil tako, kot on sledi meni.*

Nekaj mesecev pozneje se je praviloma izkazalo, da je bila pastorjeva odločitev modra. Ko sem se tega zavedal, sem ponovno dojel, kako me je moj razum zavedel, ker sem ga povzdignil višje od načela poslušnosti. Prav to povzroča razkol v cerkvah, domovih in podjetjih. Bog naše podrejenosti avtoritetam ni omejil na obdobja, ko razumemo njihovo modrost, se z njimi strinjamo ali nam je všeč, kar govorijo. Rekel je samo: »Ubogajte!«

Pozneje je Gospod spregovoril mojemu srcu: *John, če bi nameraval, da vsak vernik vse informacije, modrost in vodstvo dobi le v molitvi in v skupnosti z mano, potem nikoli ne bi vzpostavil avtoritete v cerkvi. V cerkvi sem postavil avtoritete povsem namenoma, kajti moji otroci ne bodo mogli dobiti vsega, kar potrebujejo, samo iz svojega*

molitvenega življenja. Naučiti se bodo morali prepoznati in slišati moj glas tudi prek svojih voditeljev.

Naša odgovornost ni, da vodstvo pozivamo k določenim odločitvam ali celo za nazaj presoјamo rezultate. To je naloga tistega, ki je to osebo postavil na položaj avtoritete. Če bi Izraelcem dovolili, da sodijo Mojzesove odločitve, bi ta potegnil kratko in bi se vrnili v Egipt.

Voditelji bodo sojeni in tudi mi bomo sojeni. Voditelji bodo sojeni za svoje odločitve in njihova sodba bo strožja od naše. Zato nas je Jezus posvaril: »Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur so veliko zaupali, bodo od njega toliko več terjali.« (Evangelij po Luku 12,48) Tudi Jakob nas v svojem pismu svari: »Moji bratje, med vami naj ne bo veliko učiteljev, ker veste, da bomo strožje sojeni.« (3,1)

Po drugi strani pa bo naša sodba sorazmerna z našo podrejenostjo, kajti avtoriteta je od Boga. Upirati se pooblaščeni avtoriteti pomeni upirati se Božji avtoriteti. Ne bi smeli prevzemati pritiska nase, da vnaprej ugotovimo, ali imajo voditelji prav ali ne. Prav tako ne smemo soditi za nazaj. To ni naše breme, ampak Božje. Samo on pozna in lahko spremeni srca, kakor On želi.

VODITELJEVO SRCE JE V BOŽJIH ROKAH

Če se vrnem k pričevanju, ki sem ga delil v drugem poglavju, ko je moj pastor napovedal preklic hišnih skupin v cerkvi, ne samo da sem bil prepričan, da se moti, verjel sem tudi, da so ga v to odločitev prepričali drugi in je bila usmerjena proti meni. Pomembno je bilo tudi dogajanje, ki ga nisem omenil in ki je zadevalo mojega nadrejenega, vodjo oddelka, v katerem sem delal. Ni me maral in si je prizadeval, da me odpustijo.

Da bi to dosegel, je postavil zid ločitve med mano in višjim pastorm, tako da je vsakemu od naju dajal negativna poročila o drugem. Večina njegovih trditev ni bila resnična. Poleg tega je

sprožil nekakšno kampanjo med vsemi zaposlenimi, ki je bila usmerjena konkretno proti meni. Zaposleni so moji ženi, ki je prav tako delala tam, namigovali: »Zakaj ne pripiše tudi imena tvojega moža?« Vedel sem, kaj počne, vendar so bile moje roke zvezane.

Ko je višji pastor odpovedal hišne skupine, sem to dojemal kot še en napad name zaradi laži in suma, ki jih je sejal ta voditelj. Prepričan sem bil, da je moje »razločevanje« točno. Čutil sem se toliko bolj upravičenega, da se ne podredim avtoriteti glavnega pastora. Nenazadnje je bil zaveden in je posledično sprejel slabo odločitev, sem sklepal. Kako bi Bog lahko želel, da osem mesecev trdega dela in potencial mnogih odrešitev pride v nič? To so bili razlogi, da sem na sestanku tako nepopustljivo dvajset minut ključoval glavnemu pastoru. Ob odhodu sem čutil, da je pravica na moji strani, a me je kmalu po prihodu domov Sveti Duh pograjal. V tem trenutku sem se globoko zavedel: nisem imel opravka s človeško avtoriteto, ampak z Božjo.

Kmalu zatem je Gospod v moje srce vtisnil naslednje besede iz Svetega pisma. Prinesle so jasnost v podobne situacije in usmeritev sredi težav:

Kraljevo srce je v Gospodovi roki kakor vodni prekopi,
usmerja ga, kamor mu je ljubo. (Pregovori 21,1)

Kralj predstavlja tistega, ki ima avtoriteto nad vami. Ne glede na to, ali je bogaboječ ali krut, njegovo srce je še vedno v Gospodovi roki. Vrstica ne pravi: »Srce dobrega kralja je v Gospodovi roki.« Ni pomembno, pod čigavim vplivom je; njegovo srce ostaja v Gospodovi roki. Ni namreč zapisano: »Dokler kralj ni pod napačnim vplivom, Gospod usmerja njegovo srce, kakor mu je ljubo.«

KAJ, ČE VEMO, DA JE TO SLABA ODLOČITEV?

Kaj, če ne gre samo za razločevanje, vendar smo povsem prepričani, da avtoriteta sprejema slabo odločitev? Kaj, če imamo

konkretne dokaze, da je voditelj pod vplivom zlohotnega poročila? Ali ni nikakršnega izhoda? Obstaja kaj, kar lahko storimo, da bi pomagali našemu voditelju? Odgovor je pritrdilen.

Odličen primer takšne situacije je Estera. Abrahamovi potomci so bili v ujetništvu pod vladavino Perzijcev. Hudobni Hamán je skoval zlohoten načrt, s katerim je vplival na perzijskega kralja Ahasvérja, da je podpisal odlok o pobijanju vseh Judov. Kralj sam je določil dan.

Kraljica Estera je bila Abrahamova potomka, vendar na zahtevo svojega strica Mordohaja tega ni nikomur razkrila. Tako je Mordohaj odšel k Esteri in jo prosil, naj v imenu svojega ljudstva stopi pred kralja. Razumel je, da bi to zanj lahko pomenilo smrt. Izgubila bi lahko vse, vendar ni imela nič za pridobiti, bila je kraljica in njena skrivnost je bila na varnem.

Estera se je odločila, da se bo pritožila kralju. Po treh dneh posta je stopila v notranji dvor hiše kralja Ahasvérja in Bog ji je dal kraljevo naklonjenost. Vprašal jo je, kaj želi, in povabila ga je na gostijo, ki jo je nameravala pripraviti zanj in za Hamána. Privolil je in tako sta se ji oba pridružila pri mizi.

Pozneje tistega večera kralj ni mogel spati. Ukazal je svojim služabnikom, naj mu berejo knjigo spominov. Med branjem se je zavedal, da mu je Jud Mardohaj rešil življenje, a za svoje dejanje ni bil nikoli nagrajen. Kralj je razmišljal o načinu, kako bi ga lahko počastil, in za nasvet prosil Hamána. Hamán si je zmotno predstavljал, da namerava kralj nagraditi njega, in si je zamislil dovršen način, kako počastiti tega neznanega človeka. Kralj je nato razkril, da je ta človek Mordohaj, in je izvedbo načrta za njegovo počastitev na Hamánovo veliko nezadovoljstvo zaupal prav njemu. Bog je že pripravljал srce tega kralja na besede, ki jih je Estera nameravala izreči na gostiji.

Ko se je Estera srečala s kraljem in Hamánom na že drugi gostiji, jo je kralj ponovno vprašal, kaj želi.

»Kraljica Estera je odgovorila in rekla: »Če sem našla milost v tvojih očeh, o kralj, in če je kralju všeč, naj mi bo podarjeno moje življenje na mojo željo in moje ljudstvo na mojo prošnjo. Kajti prodani smo, jaz in moje ljudstvo za pokončanje, morijo in pogubo. Ko bi bili prodani za sužnje in dekle, bi molčala, kajti ta stiska ne bi veljala kot oškodovanje kralja.« (Estera 7,3–4)

Treba je izpostaviti nekaj stvari. Prvič, kralj je očitno sprejel grozno in neobveščeno odločitev, vendar je še vedno govorila z njim s spoštovanjem in ohranjala podrejeno srce. Drugič, svojo modrost je posredovala z izjemno ponižnostjo in z mislijo na njegovo korist, ne le svojo. Prosila ga je, vendar mu je dovolila, da sprejme končno odločitev. Ni rekla: »Ti nespametni mož, poslušal si morilca. Ali ne razumeš, da si zaradi ukaza, ki si ga izdal, sam v izgubi?« Računala je na eno stvar: da bo Bog usmeril njegovo srce. Gospod je usmeril njegov sklep in kralj je hudobnega moža Hamána dal obesiti. Judje so bili rešeni pokola.

Estera je imela konkretne dokaze, da njen voditelj ni imel pravih dejstev, ni ravnala samo na podlagi svojega razločevanja. Odšla je k njemu v ponižnosti in kralju zadevo predstavila tako, da je lahko sprejel odločitev. Ni ga omalovaževala, silila ali manipulirala z njim. Zaupala je v moč Svetega Duha, da usmeri srce njenega gospoda.

NEPOZNAVANJE VSEH DEJSTEV

V Svetem pismu vidimo poleg primerov, ko je bil voditelj pod napačnim vlivom, tudi situacije, ko se je voditelj odločil, preden se je pozanimal o vseh dejstvih ali slišal celotno zgodbo. Tak primer vidimo pri Davidu in kralju Savlu. Filistejski velikan je štirideset dni ustrahoval Božje bojne vrste. Izzval je Izraela, naj pošlje prvaka v boj, da bi se zadeva lahko rešila z enim dvobojem. David je opazil, da so vsi vojaki prestrašeni in si ne upajo odzvati se na

velikanove grožnje. Bog pa mu je položil na srce željo, da se bori. Toda kralj Savel ga je pogledal in rekel: »Nikakor. Ti si samo otrok in če izgubiš, bomo vsi morali služiti tej vojski!« (avtorjeva priredba)

Ko je David to slišal, se ni prepiral, temveč ga je prosil:

»Tvoj hlapec je pasel drobnico svojega očeta. Če je prišel lev ali medved in odnesel jagnje iz črede, sem tekel za njim, ga udaril in rešil jagnje iz njegovega žrela. Če pa se je vzdignil nadme, sem ga zgrabil za grivo, ga udaril in usmrtil. Tvoj služabnik je pobil tako leva kot medveda in ta neobrezani Filistejec bo kakor eden izmed njiju, ker je zasmehoval bojne vrste živega Boga! ... Gospod, ki me je rešil iz levjih šap in iz medvedjih šap, on me bo rešil iz roke tega Filistejca.« (Prva Samuelova knjiga 17,34–37)

Ko je informacije predstavljaval avtoriteti, je v njegovem pristopu čutil spoštovanje. Predstavil je tiste podatke, o katerih je vedel, da so kralju manjkali pri njegovi prvotni odločitvi. Po tem je David zaupal v Božjo sposobnost, da usmeri srce njegovega voditelja. Verjel je, da se bo to, kar mu je Bog položil v srce, uresničilo prek kraljeve odločitve. S tem, ko je ostal ponižen in podrejen, je aktivno vključil Boga. Savel je rekel Davidu: »Pojdi in Gospod bodi s teboj!« (Prva Samuelova knjiga 17,34–37)

RESNIČNA PRIPROŠNJA

Še en svetopisemski primer, kako prositi voditelja, potem ko se je že odločil, najdemo pri Abigájili. Poročena je bila s krutim in hudobnim bogatašem po imenu Nabál. David je potreboval hrano, ker je Savel kar naprej ogrožal njegovo življenje. David je Nabálu poslal prošnjo za zaloge; vedel je, da je čas praznikov in da imajo hrane v izobilju. David je pred tem ščitil Nabálove služabnike in nikoli ni ničesar vzel od njih.

Ne samo da je Nabál zavrnil Davidovo prošnjo, tudi žalil ga je. Nabálovo ravnanje je Davida razjezilo in zbral je štiristo svojih mož, da bi se maščeval. Nameraval je uničiti Nabála in vse njegove može.

Beseda je prišla do Nabálove žene Abigájile, ki je hitro pripravila daritev kruha, vina, mesa, žita, rozin in fig. Nato je odjahala proti Davidu, da bi prestregla njega in njegove može. Ko jih je zagledala, je sestopila in padla na obraz pred Davidom. Nato je izrekla naslednjo priprošnjo:

»Na meni, moj gospod, naj bo krivda! Naj sme, prosim, tvoja dekla govoriti na tvoja ušesa! Poslušaj besede svoje dekle! Nikar naj se moj gospod ne ozira na tega ničvredneža, na Nabála! Zares, kakor mu je ime, takšen je. Nabál mu je ime in norost je z njim. Jaz pa, tvoja dekla, nisem videla mladeničev mojega gospoda, ki si jih poslal. In zdaj, moj gospod, kakor živi Gospod in kakor živi tvoja duša, Gospod te je zadržal, da ne bi prišel v krvno krivdo in si pomagal s svojo roko. In zdaj naj se tvojim sovražnikom in tistim, ki želijo húdo mojemu gospodu, zgodi kakor Nabálu! Ta blagoslov pa, ki ga je tvoja služabnica prinesla mojemu gospodu, naj se dá mladeničem, ki hodijo za stopinjami mojega gospoda. Odpusti, prosim, pregreho svoji dekli! Zares, Gospod bo mojemu gospodu zagotovo naredil trajno hišo, kajti moj gospod bje Gospodove boje in vse tvoje dni se v tebi ne bo našlo hudega ... Ko bo Gospod storil dobro mojemu gospodu, se spomni svoje dekle!« (Prva Samuelova knjiga 25,24–31)

Dovolite mi, da točko za točko izpostavim vse, kar je ta ženska storila za svojega moža, za svojo družino in za Davida:

1. Davida je nagovorila z velikim spoštovanjem in se večkrat predstavila kot njegova služabnica.
2. Davidu in njegovim možem je prinesla velikodušno darilo, kar odraža njeno skrb za njih in za njihovo dobrobit.

3. Posredovala je za svoje gospodinjstvo tako, da je prevzela odgovornost, kot bi bila ona kriva. Pravzaprav je dejanje imenovala svojo »pregreho«.
4. S strahom in trepetom je opozorila Davida, da bi bil greh, če bi povzročil takšno prelivanje krvi.
5. Davida je spomnila, da ga je Bog maščeval in izpolnil obljube, ki mu jih je dal.
6. Davida je prosila, naj se je spomni, ko bo napredoval.

Morda se sprašujete: »Kako je ta ženska počastila svojega moža?« Rešila ga je pred pokolom. Njen mož je grešil proti tem možem in Gospodovemu maziljencu. Če bi opravičevala njegovo vedenje, bi Davidu dala še več razlogov za maščevanje. Prilivala bi olje na njegov ogenj in pospešila njegovo pogubo. Kaj pomaga površinsko spoštovanje, ki vodi v smrt vašega moža?

Če bi resnično želela osramotiti Nabála, bi morala reči: »Odhajam od tod, moj mož pa naj dobi, kar si zasluži, ker je bedak.« Ali pa bi lahko šla k Davidu in mu rekla: »Poslušaj, nič nimam s tem. Jaz bi ti dala vse, kar potrebuješ. Ko sem slišala, kaj je storil moj nespametni mož, sem prišla z nekaj hrane zate in za tvoje može, vi pa kar nadaljujte s svojimi načrti, da ga ubijete, ker je bedak in podlež. Zasluži si vse, kar mu nameravaš storiti.« S takšnim ravnanjem bi onečastila svojega moža.

Priprošnja v imenu nekoga ne pomeni, da ignoriramo pregreho, ampak jo priznavamo. Pomeni, da se postavimo med tega človeka in grozečo sodbo. V bistvu rečemo: »Vem, da si zasluži sodbo, vendar prosim za usmiljenje. Vse bom prevzel nase in stopil na njegovo mesto.«

Točno to je naredila tudi Abigajila. David je prišel, da prinese sodbo, Abigajila pa je prišla, da prosi za milost. Prisluhnimo njenim besedam: »Odpusti, prosim, pregreho svoji dekli!«

Tako je govorila, da bi preprečila Davidu, da greši in se

maščuje na svojo roko. Božja beseda zapoveduje: »Ne maščuj se in ne bodi zamerljiv do sinov svojega ljudstva.« (Tretja Mojzesova knjiga 19,18) Medtem ko je stala v vrzeli, je iskala milost in pravičnost za Davida.

Abigajila ni opravičljivo govorila sosedom ali prijateljem: »Veste, da sem poročena z lopovom. Je največja zguba, kar jih poznam.« Prav tako ni govorila z Davidom o svojem možu iz sovraštva, jeze, ogorčenja, nespoštovanja ali maščevanja. Govorila je, da bi rešila življenja. Prisluhnite, kaj je dosegla s svojo priprošnjo:

David je rekel Abigájili: »Hvaljen bodi Gospod, Bog Izraelov, ki te je ta dan poslal meni naproti! Blagoslovljena bodi tvoja razumnost in blagoslovljena bodi ti sama, ki si me danes zadržala, da nisem prišel v krvno krivdo in si pomagal s svojo roko! Toda kakor živi Gospod, Izraelov Bog, ki mi je zabranil, da bi ti storil húdo, zares, ko mi ne bi bila hitro prišla naproti, zares, Nabálu do jutranjega svita ne bi preostalo nič moškega.« In David je vzel iz njene roke, kar mu je prinesla, njej pa je rekel: »Pojdi v miru v svojo hišo! Glej, uslišal sem tvoj glas in se ozrl nate.« (Prva Samuelova knjiga 25,32-35)

Ko se je Abigájila vrnila domov, je njen mož priredil gostijo zase. Ni imel pojma, kaj bi se skoraj zgodilo. Tistega večera se je odločila, da mu ne bo nič povedala. Naslednje jutro mu je povedala, kako mu je rešila življenje. Ko je slišal, mu je srce omrtvelo kakor kamen. Deset dni pozneje je Gospod udaril Nabála, da je umrl. Hudobnemu človeku se ni maščeval David ali Abigájila, bila je Božja roka, ki je prinesla maščevanje nadenj.

ZAVOLJO TISTEGA, KI IMA AVTORITETO

Mojzes se je znašel v položaju, ko je bil primoran spraševati se o odločitvi avtoritete – Boga! To se je zgodilo večkrat. Oglejmo si prvi primer. Izraelci so grešili, ker so zgradili zlato tele in ga nato čistili. Bog je bil tako jezen, da je rekel Mojzesu, da jih bo pobil in iz Mojzesa naredil narod. Prisluhnite Mojzesovi prošnji:

Mojzes pa je blažil obličje Gospoda, svojega Boga, in je rekel: »Zakaj, Gospod, se vnema tvoja jeza proti tvojemu ljudstvu, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele z veliko močjo in z močno roko? Zakaj naj bi Egipčani govorili in rekli: ›S hudobnim namenom jih je izpeljal, da jih pomori v gorah in iztrebi s površja zemlje.‹ Odrvni se od svoje togotne jeze in naj ti bo žal zaradi hudega, ki si ga namenil svojemu ljudstvu! Spomni se svojih služabnikov Abrahama, Izaka in Izraela, ki si jim prisegel pri sebi in jim govoril: ›Namnožil bom vaše potomstvo, da jih bo, kolikor je zvezd na nebu, in vso to deželo, ki sem jo obljubil, bom dal vašim potomcem, da jo prejmejo v večno posest.‹« (Druga Mojzesova knjiga 32,11-13)

Izpostaviti je treba več stvari. Prvič, Mojzes je govoril v popolni podrejenosti ter s strahom in trepetom. Drugič, Mojzes je strastno prosil oziroma rotil Boga, nikoli ni zapovedal. Tretjič, govoril je predvsem v Božjo korist, ne v korist ljudstva. V bistvu je Mojzes rekel: »Kaj pa tvoj ugled, za katerega si si prizadeval štiristo let, da bi ga vzpostavil? Tvoje ime je zdaj znano po vsej zemlji, vendar ga boš omadeževal, če ne boš uspel dokončati tega, kar si začel.« Ker je Mojzes to storil predvsem zaradi Gospoda, je lahko izzval Božjo odločitev. Njegov motiv ni bil sebičen, usmerjen je bil na druge.

Preden se na voditelja obrnemo s priprošnjo, se moramo vprašati: »V čigavo korist predvsem govorim te besede?« Tudi ko je Mojzes spomnil Boga na njegovo obljubo Abrahamu, je bilo to še vedno predvsem zaradi Gospoda. Spomnil je Boga, kako pomembna je njegova beseda. Mojzes je bil osredotočen na prave reči, ker je imel pravilno držo srca. Bil je Božji služabnik, zato je najprej pomislil na Boga, preden je pomislil nase ali na Izraelove sinove. Božji odgovor se je glasil: »Tedaj je bilo Gospodu žal zaradi hudega, o katerem je govoril, da bi ga storil svojemu ljudstvu.« (Druga Mojzesova knjiga 32,14)

Bog si je premislil! Odločitev je bila razveljavljena. Rad bi izpostavil še eno pomembno točko. Mojzes je lahko tako neposredno govoril z Bogom, ker mu je vedno znova dokazoval svojo zvestobo. To načelo lahko prenesem v naš čas z naslednjim

primerom. Z Liso imava zaposlene, ki so nama v preteklih letih vedno znova dokazali svojo zvestobo. Uživajo večjo naklonjenost in nas lahko prej za nekaj prosijo kot drugi, ki so pravkar začeli delati za nas. Pravico, da govorite v življenje voditelja, si morate prislužiti. To dosežete s pripadnostjo, integriteto in zvestobo. Ne more vsak govoriti v življenje voditelja na ta način.

Druga pomembna točka je, da Mojzes o Božji odločitvi ni govoril drugim, ampak je o njegovi odločitvi govoril z Bogom. Izraelovi sinovi so večkrat razjezili Gospoda, ker so nenehno godrnjali in izražali svoje nestrinjanje z njegovimi potmi. Temu se reče tudi pritoževanje in Bog to sovraži! To vedenje je zelo nevarno in se mu je treba za vsako ceno izogibati. Ko godrnjamo in se pritožujemo nad odločitvami avtoritet, sejemo razdor in spodbujamo upor. V poznejšem poglavju bomo videli, da takšno ravnanje prinaša določeno sodbo.

Z ljudmi, ki delajo zame, imam poseben dogovor. Če sprejem odločitev, za katero menijo, da je neobveščena, me lahko enkrat opozorijo, če pa se pojavijo nova dejstva, ki bi lahko vplivala na odločitev, me lahko ponovno opozorijo. Ko me opozarjajo, je pomembno, da skrbno premislijo in svojo stvar predstavijo tako, da razumem, kaj želijo povedati. Pogosto sem spremenil odločitev, ko sem se seznanil z dodatnimi informacijami. Če pa me opozorijo in kljub temu ostajam pri prvotni odločitvi, potem gremo v strinjanju naprej. Če gremo naprej v enotnosti in sem se zmotil, nas Bog še vedno varuje. Varoval bo mene in tiste, ki so mi podrejeni, če bomo ravnali z integriteto. David je rekel: »Popolnost in iskrenost naj me varujeta, saj upam vate.« (Psalm 25,21)

KAJ, ČE JE TO V NASPROTJU S TEM, KAR MI JE BOG POKAZAL?

Morda se še vedno sprašujete: »Kaj, če mi avtoriteta naroči nekaj, kar je v nasprotju s tem, kar sem čutil v molitvi?« To je dobro vprašanje in ga je treba obravnavati. Naj se vrnem k primeru, ki

sem ga navedel v drugem poglavju. Preden sem začel s programom »zabav« za mlade, sem v molitvi iskreno iskal Gospoda in bil sem prepričan, da mi je te stvari naročil. Do današnjega dne sem prepričan, da mi je naročil, naj začnem s hišnimi skupinami, ker se je celotna situacija izkazala za preizkus, ali bom ubogal avtoriteto, pod katero me je postavil.

Sveto pismo je polno primerov, kako je Bog preizkušal svoje ljudstvo. Ko je Bog rekel Abrahamu, naj daruje Izaka kot žgalno daritev, Sveto pismo izrecno pravi, da »je Bog preizkušal Abrahama« (Prva Mojzesova knjiga 22,1). Gospod ni nikoli nameraval, da bi Abraham ubil svojega sina, vendar je dovolil, da je Abraham tri dni hodil proti gori in ga ni ustavil, dokler ni dvignil noža. Bog je iz Abrahamovih dejanj poslušnosti razbral njegovo neomajno zvestobo. Ali vidi enako tudi v nas danes?

Apostol Pavel je korintski cerkvi v svojem prvem pismu naročil nekaj, kar je v drugem pismu nekoliko spremenil. Ko je spremenil svoja navodila cerkvi, je podal naslednjo znamenito izjavo:

»Saj sem vam prav zato tudi pisal, da bi spoznal vašo preizkušnost, če ste res v vsem poslušni.« (Drugo pismo Korinčanom 2,9)

Pavel jim je dal navodila z enim samim namenom: da vidi, ali se bodo podredili njegovi avtoriteti. Imam zelo modrega prijatelja, ki že veliko let služi kot pastor. Povedal mi je, da nepodrejenost v svoji ekipi odkrije tako, da poda neko navodilo, ki je videti nesmiselno. Rekel je: »John, kmalu zatem slišim tarnanje in pritoževanje uporniških posameznikov. Te stvari obravnavam, nato pa navodilo razveljavim.«

Pavel je dal ukaz, da bi preveril, ali bodo v *vsem* upoštevali njegova navodila. Ključna beseda je v *vsem*. Njegov ukaz je bil zahteven, kar je imelo svoj namen. Namen je bil naslednji: če bodo upoštevali to navodilo, bodo sledili tudi vsem drugim napotkom.

Točno to je Bog storil z Abrahamom. Izbral je tisto, kar je bilo

za Abrahama najtežje: odpovedati se je moral tistemu, kar je bilo v njegovem življenju najpomembnejše, obljubi, na katero je čakal petindvajset let. To ni bilo nekaj Abrahamovega, šlo je za tisto, kar mu je Bog obljubil v molitvi. Abrahamu bi bilo lažje, če bi moral na oltar položiti samega sebe, a Bog je želel najpomembnejšo stvar. Če bo Abraham poslušen v tej zadevi, bo poslušen tudi v vseh drugih stvareh!

Glavni pastor mi je rekel, naj se odpovem tistemu, kar se mi je zdelo najpomembnejše. S tem sem se ukvarjal mesece in vsi so to vedeli. Zdelo se mi je, da ta projekt obljublja odrešenje številnih duš za kraljestvo. To je bil moj ključ za uspešno služenje mladim. Moj ugled je bil ogrožen, ker sem vsem povedal, da je to Božja volja. V molitvi sem čutil, da moram začeti ta projekt. Nisem vedel, da gre za preizkus, in pogosto Božjih preizkusov ne prepoznamo, dokler ni vsega konec, vedno pa razkrijejo stanje našega srca.

Moje zabave za mlade bi morda pripeljale številne duše v kraljestvo, toda Boga bolj skrbi, da v naših srcih zavlada njegova avtoriteta, kot pa da njegovo delo opravimo z našimi lastnimi metodami. On je Bog; ima še veliko drugih svežih idej, kako priti do izgubljenih duš. Česar ni mogoče zaobiti, je načelo podrejenosti v človekovem srcu, ker brez tega človek ne more vstopiti v kraljestvo, in za nepodrejeno srce ni druge izbire.

V svojih srcih moramo vzpostaviti kritično in zahtevno načelo. Ko Bog enkrat prenese svojo avtoriteto na ljudi, je ne razveljavi. Edina izjema je, ko voditelj neposredno krši zapisano besedo ali Božje zakone. Niti Bog sam ne bo izpodrinil prenesene avtoritete, ki jo je vzpostavil. Ne moremo ignorirati prenesene avtoritete in razglášati, da se podrejamo samo Bogu. Mojzes je to načelo razlagal poglavarjem Izraelovih rodov:

»Tole je zapovedal Gospod: ... »Kadar pa se ženska, ko je še mlada v hiši svojega očeta, zaobljubi Gospodu ali se zaveže, da se bo česa držala, in njen oče sliši o njeni zaobljubi ali o obvezi, h kateri se je zavezala, in ji

oče to pusti, tedaj veljajo vse njene zaobljube in obveze, h katerim se je zavezala. *Če pa ji oče na dan, ko o tem sliši, to prepove, tedaj ne velja nobena od njenih zaobljub, nobena obveza, h kateri se je zavezala. Gospod ji bo odpustil, kajti oče ji je prepovedal.*» (Četrta Mojzesova knjiga 30,1-5, poudarek dodan)

Mojzes je še dodatno utrdil to načelo s tem, da ga je uporabil tudi za odnos med možem in ženo. Bog, najvišja oziroma neposredna avtoriteta, podpira tisto, kar pooblaščen avtoriteta odobri. Prav tako razveljavi, kar pooblaščen avtoriteta prekliče. Gospod spoštuje svojo pooblaščen avtoriteto. Dokler je mlada ženska pod očetovo avtoriteto ali žena pod moževo avtoriteto, bo Bog opravil z očetom ali možem, žensko pa odvezal odgovornosti.

To načelo je splošno prisotno v naukih Svetega pisma in se ne nanaša le na družino, temveč tudi na druga področja pooblaščen avtoritete. Še enkrat bi rad poudaril, da obstajajo izjeme, in sicer ko nam avtoriteta naroči nekaj, kar je v neposrednem nasprotju z Božjimi zapovedmi. Žal mi je, ko sem priča, da ljudje v služenju izjavijo: »Moj pastor mi je sicer rekel, naj tega ne počnem, vendar ne sliši Boga, zato bom to še vedno ovinkoma storil.« Ni pomembno, kaj verjamete, da ste v molitvi slišali; če je to v nasprotju z navodili vaše avtoritete, se s tem upirate tudi Božji avtoriteti!

Primerov, ki bi jih lahko navedel, je nešteto. Odkril sem, da ko v našem srcu zagori razodetje, dobimo tudi odgovor na mnoga vprašanja in rešitev številnih težav. To ne more biti izčrpna knjiga primerov in razlag. Kar nas zanima, je razodetje avtoritete, ki je razodetje Boga samega, saj sta on in njegova avtoriteta neločljiva. Kot sem vas spodbujal na začetku, vpijte k Bogu in ga prosite, naj med branjem te knjige vžge načelo bogaboječe podrejenosti v vaša srca, sicer boste na koncu imeli več vprašanj kot na začetku.

V naslednjem poglavju bomo odkrili, kako obravnavati nepravično ravnanje in kako se odzvati na osorne avtoritete. Videli bomo, da ima Bog v takšnih situacijah za nas veličasten načrt.

TRINAJSTO POGLAVJE

NEPRAVIČNA OBRAVNAVA

*Biti zlomljen ne pomeni biti oslavljen. Nanaša se na
podrejenost avtoriteti.*

Bog, naš Oče, ima določen cilj, ki ga želi doseči v vsakem od nas. Naj vas opozorim, da se morda ne bo zdel prijeten, priljubljen ali brez bolečin, vendar je najboljši za nas. Njegova želja je, da nas zlomi. Sveto pismo to jasno pove:

Zakaj nad klavno daritvijo nimaš veselja,
če bi ti namenil žgalno daritev, bi je ne maral.
Moja daritev Bogu je potr t duh,
potrtega in pobitega srca, o Bog, ne preziraš. (Psalm 51,18-19)

Blizu je Gospod tistim, ki so skrušenega srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje. (Psalm 34,19)

Predpogoj za intimnost z Gospodom je skrušeno srce. Čeprav proces ni prijeten, bližina njegove prisotnosti daleč odtehta povezane tegobe. David se je tega naučil že kot mladenič. V svojih psalmih nam razgrinja svoje skrušeno srce. Do njega ne pridemo z življenjem žrtev in požrtvovanja, temveč s poslušnostjo.

ZLOMLJENOST JE POVEZANA Z AVTORITETO

Dovolite mi, da ponazorim. Vojaški konj ni primeren za služenje, dokler se njegova volja ne zlomi. Čeprav je morda močnejši, hitrejši in bolj nadarjen od vseh drugih konj v hlevu, ne more služiti, dokler ni zlomljen. Ostal bo v hlevu, medtem ko bodo manj nadarjeni konji šli v bitko. Biti zlomljen ne pomeni biti oslavljen. Nanaša se na podrejenost avtoriteti.

V primeru konja je jezdec njegov gospodar. Če je konj uspešno zlomljen in streniran, mu gre zaupati v vseh okoliščinah. V vročini bitke, ko okrog njega letijo krogle ali puščice, ne bo trzil. Kljub vihtenju mečev in sekir se ne bo umaknil. Ko se dvigajo pištole in streljajo topovi, ne bo odstopil od želja svojega gospodarja. Ostal bo trdno podrejen svojemu gospodarju, ne glede na to, kdo sedi na njem. Odpovedal se bo vsem poskusom reševanje sebe, da bi le izpolnil ukaze svojega jezdec.

Ta proces lomljenja edinstveno poteka v vsakem posamezniku skladno z navodili Gospoda samega. On je edini, ki ve, kdaj je proces resnično končan in ste vi pripravljeni služiti na način, na katerega vas on želi uporabiti. Vsaka nova raven prinaša še en krog lomljenja.

Dobro se spominjam preteklih procesov, ki sem jih prestal. Vse prepogosto sem bil prepričan, da sem pripravljen in usposobljen za naslednjo raven služenja veliko prej, kot sem dejansko bil. Samozavestno sem izjavil: »V celoti sem podrejen tvoji avtoriteti. Vem, da sem pripravljen na služenje, za katero si me poklical.« Toda zreli verniki okrog mene so vedeli, da še zdaleč nisem zlomljen. In tako je sledil še en krog brcanja, zvijanja in borbe za moje pravice.

KAJPA OSORNI VODITELJ?

Tako kot pri konjih je tudi v našem življenju proces lomljenja povezan z našim odzivom na avtoriteto. Bog po meri prikroji

proces za vsakega od nas in to vedno vključuje neko obliko vodenja. Zato je Peter zapisal:

»Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi ... Služabniki, z vsem strahom se podrejte svojim gospodarjem, pa ne le dobrim in prijaznim, ampak tudi osornim.« (Prvo Petrovo pismo 2,13 in 18)

Prevedimo te besede v sodobni jezik. Služabnike bi lahko opredelili kot zaposlene, študente, člane cerkve ali občane. Gospodarji so lahko delodajalci, učitelji, cerkveni voditelji ali predstavniki državne oblasti. Večina od nas je imela dobre in prijazne voditelje in smo jih imeli radi. Enostavno se jim je bilo podrejati. Vendar pa nam Bog zapoveduje, naj bomo podrejeni ne le dobrim in prijaznim, ampak tudi osornim!

Grška beseda za »osorne« je *skolios*. Thayerjev grški slovar to besedo opredeljuje kot »pokvarjen, perverzen, hudoben, nepravičen in napadalen.« Vineov slovar opredeljuje besedo kot povezano s »tiranskimi ali nepravičnimi gospodarji«. Ali nam Gospod naroča, naj se podredimo takim voditeljem?

Oglejmo si še nekaj drugih prevodov. Angleški prevod New Century Version pravi: »Ne le tistim, ki so dobri in prijazni, ampak tudi tistim, ki so nepošteni.« Prevod Contemporary English Version pravi: »Tako ravnajte, ne samo s tistimi, ki so prijazni in obzirni, ampak tudi s tistim, ki so kruti.« Besedilo New American Standard Bible pravi: »Ne le tiste, ki so dobri in prijazni, ampak tudi tiste, ki ravnajo nerazumno.« Te zapovedi ne moremo spregledati, zato iščimo Božjo modrost v njej.

A v resnici Petrove besede postanejo še neprijetnejše, preden postanejo lažje. Nadaljeval je: »Kajti to, da kdo *po krivici* trpi, a bridkosti prenaša, ker se zaveda Boga, je hvalevredno.« (Prvo Petrovo pismo 2,19, poudarek dodan)

Spomnim se dogodka, ki se je zgodil z mojo ženo in enim od mojih starejših sinov. Čutil je, da je njegov brat dobil več kot on in

da je bil deležen nepravične obravnave. Protestiral je: »Mama, to ni pravično!«

Moja žena je mirno odgovorila: »Sin, življenje ni pravično!«

Pogledal jo je, kot bi hotel reči: »Kako lahko to rečeš? Si moja mama.«

Lisa ga je vprašala: »Ali je bilo pravično, da je Jezus sprejel našo kazen in umrl na križu, ko ni storil nič slabega?«

Oči mojega sina so zaznale modrost in je utihnil.

KRISTUSOV PRIMER

Peter nadaljuje: »*Saj ste bili vendar za to poklicani.*« Vsakič, ko pridigam iz tega odlomka Svetega pisma, praviloma povabim ljudi, naj dvignejo pogled od svetopisemskega besedila in z navdušenjem rečem: »Vsi izgovorite te besede: ›To je moj klic!‹« Ves čas govorimo o svojem življenjskem klicu. No, ta je eden izmed njih. Poslušajte, kaj pravi Peter: »Saj ste bili vendar za to poklicani [to je neločljivo od vašega klica]. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah.« (Prvo Petrovo pismo 2,21, dodano po zgledu angleškega prevoda Amplified Bible)

Kako je trpel? Peter je to pojasnil v prejšnji vrstici: nepravično obravnavanje s strani pooblaščne avtoritete. Včasih nas Bog postavi v situacije, ko smo deležni nerazumne obravnave s strani avtoritete, tako je bilo na primer pri Davidu, Jožefu, Danielu, apostolu Pavlu in drugih. Poklicani smo, da ravnamo pravilno, Jezus pa nam je zapustil svoj osebni zgled, kako.

Morda se zdaj sprašujete: »Kaj dobrega prinaša trpljenje zaradi krutega ravnanja voditeljev?« Ta koncept je v nasprotju z našim naravnim umom, saj se njegova logika zdi absurdna. Vendar pa Božja modrost skozi takšno obravnavo v nas oblikuje podrejeno srce na tri načine. Prvič, daje prostor Božji pravični sodbi. Drugič, v nas razvija Kristusov značaj. Tretjič, naša podrejenost ob takšni

obravnavi poveljuje Boga.

Pavel v uvodu svoje razprave o podrejanju oblastem pravi: »Ne maščujte se na svojo roko, ljubi, ampak dajte prostor Božji jezi, saj je pisano: Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, pravi Gospod.« (Pismo Rimljanom 12,19) Ogramba, korekcija, opravičevanje ali drugi ustrezni odzivi morajo prihajati iz Božje roke, ne človeške. Posamezniku, ki samega sebe poskuša braniti in opravičevati, primanjkuje Kristusove ponižnosti.

Nihče na svetu nima več avtoritete kot Jezus, vendar se pred avtoritetami nikoli ni branil. Oglejmo si situacijo, na katero se sklicuje Peter, in sicer Jezusovo sojenje: »Vélíki duhovniki so ga obtoževali veliko reči, [on pa ni nič odgovoril].« (Evangelij po Marku 15,3, dodano po zgledu angleškega izvirnika) Predstavljajte si sodišče, na katerem bo vse, kar bo priča povedala, uradno uporabljeno proti Jezusu. Moški, ki so pričali, so bili verski in politični voditelji svojega naroda. Bili so vplivni ljudje, katerih besede so imele veliko težo, vendar v tem, kar so povedali, ni bilo niti kančka resnice. Govorili so popolne laži, vendar je Jezus pred svojimi tožniki molčal in se ni branil! »Pilát ga je znova vprašal: ›Nič ne odgovarjaš? Poglej, koliko reči te obtožujejo.‹ Jezus pa ni nič več odgovoril, tako da se je Pilát čúdil.« (Evangelij po Marku 15,4–5)

Pilát je kot sodnik sedel na najvišjem položaju v deželi. Neštetokrat je bil priča ljudem, ki so jim sodili, in jih gledal, kako se besno branijo, da ubežijo sodbi. Če so bili obsojeni, so pristali v ječi, bili izgnani ali usmrčeni. Višjega pritožbenega sodišča ni bilo. Nikoli še ni videl obtoženega, ki bi molčal. Pilát je vedel, da so voditelji izročili Jezusa iz zavisti in hkrati želeli najstrožjo kazen, smrt s križanjem. Vedel je tudi, da Jezus ni takšen, kot so ga prikazali. Vendar se Jezus ni hotel braniti. Njegovo vedenje je povzročilo, da se je guverner čúdil njegovi umirjenosti.

Zakaj se ni branil? Razlog: ostati je želel pod Očetovo sodbo in s tem pod njegovo zaščito. Peter pravi: »Ko so ga sramotili, ni vračal

sramotenja, ko je trpel, ni grozil, ampak je vse prepušchal njemu, ki sodi pravično.« (Prvo Petrovo pismo 2,23)

Ko se ne branimo, smo skriti pod roko Božje milosti in sodbe. Ni varnejšega kraja: »Kdo bo obtoževal Božje izvoljence? Bog opravičuje!« (Pismo Rimljanom 8,33)

Nasprotno pa tisti, ki se branijo, preidejo pod pristojnost obtoževalcev in njihove sodbe in tako izgubijo možnost Božjega posega. Spomnim se situacije, ko sem se branil v odnosu do avtoritete, ki je bila nad mano. Bog mi je nato v srcu pokazal kratko videnje. Videl sem Gospoda, ki je stal ob meni z rokami za hrbtom. Ni mi mogel pomagati tako, kot sem potreboval. Ko sem se nehal braniti in opravičevati, je lahko deloval v moj prid.

Jezus nikoli ni izgubil izpred oči svojega končnega sodnika, tudi ko je stal pred pooblaščenno avtoriteto. Ne pozabite, da je srce kralja v Gospodovi roki. Ker se je vzdržal samoobrambe, je ves čas ostal deležen Božje obrambe. V trenutku, ko se izgovarjate in se branite, se prepustite obtoževalcu kot sodniku. Izgubljate svojo duhovno pravico do zaščite, ker ko odgovarjate na njegovo kritiko, se na duhovnem področju dvigne nad vami. S svojo samoobrambo povečujete njegov vpliv. V poskusih dokazati svojo nedolžnost ste prepuščeni na milost in nemilost obtoževalcu. Zato nas je Jezus opominjal:

Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti, da te nasprotnik ne izroči sodniku, sodnik pa pazniku in te ne vržejo v ječo. Resnično, povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega novčiča. (Evangelij po Mateju 5,25-26)

Skladno s to priliko boste morali plačati, kar vaš tožnik zahteva kot povračilo. Več ko mu dolgujete, manj usmiljenja izkazuje. Zahteval bo vsak cent vašega dolga, ne glede na to, ali je pravičen ali ne.

VERA OTROKA

Ko je bil najin najstarejši sin Addison v tretjem razredu, je z Liso in mano delil težavo, s katero se je soočal v šoli. Čutil je, da ga ima eden od njegovih učiteljev na piki. Addison je čutil, da ga učitelj ne mara in za vsako klepetanje ali motenje pouka krivi njega. To je trajalo nekaj časa, nakar nama je učitelj poslal obvestilo, da bo sinu dal pisno opozorilo. Addison je izjemno vesten, zato misli na takšno opozorilo ni mogel prenesti. Ko je z nama delil svoje razočaranje in strahove, se je zlomil v solzah.

Zagotovila sva mu, da mu zaupava, in ga prosila, naj situacijo podrobneje razloži. Vzdihoval je: »Za vsako stvar krivi mene. Tudi če je vpletenih več oseb, še vedno naprti vso krivdo meni. Krivi me za stvari, ki jih nisem naredil. Na primer danes sta se dva fanta poleg mene smejala in hihitala, jaz pa sem bil tiho. Učitelj se je obrnil in začel vpiti name.« Ob krivici se mu je tresla ustnica. Za devetletnika je bila to brezizhodna kriza.

Addisonovi drugi učitelji so poročali, da je njegovo vedenje odlično, zato smo vedeli, da gre za osamljen primer. Medtem ko ga je Lisa poskušala potolažiti, sem pomislil: »Kako si se odzval, ko te je danes opomnil?«

Addison je odgovoril: »Rekel sem mu: »Nisem jaz klepetal. Bila sta tista dva fanta!««

Vprašal sem: »Ali se običajno tako odzoveš, ko te opomni?«

Addison je odgovoril: »Da, če vem, da nisem storil nič napačnega.«

Pogledal sem ga: »No, sin, ravno v tem je težava. Opravičuješ se pred svojo avtoriteto in ko se zagovarjaš, te Bog ne more braniti.«

Pokazal sem mu svetopisemske odlomke, o katerih govorim v tem poglavju. Da bi mu pomagal razumeti, sem mu povedal naslednjo preizkušnjo, ki me je doletela z voditeljem iz prejšnjega poglavja.

ŠEF, KI JE SKLENIL, DA MI BO ŠKODOVAL

Ta človek je imel sina v naši mladinski skupini. Oznanjal sem močno sporočilo o svetosti, molitvi in gospostvu Jezusa Kristusa. Veliko mladih je doživelo preobrazbo. V nekem trenutku je sin tega človeka v solzah pristopil do moje žene in jo vprašal, kako je mogoče živeti čisto in sveto življenje, ko se doma dogaja toliko brezbožnih stvari. Nato je z njo delil podrobnosti, ki so mi pomagale razumeti, zakaj je njegov oče tako zelo proti meni.

Nekaj mesecev pozneje so mi štirje različni mladi povedali, kako žalostni so, da bom odpuščen. Te informacije je bilo mogoče izslediti nazaj do sina, on pa je povedal, da jih je slišal od očeta.

Šel sem k njegovemu očetu in on je to priznal, vendar je krivil glavnega pastora, ki naj bi me sam od sebe želel odpustiti. Tedni so minevali in napetost se je stopnjevala. Moja družina je bila pod nenehnim stresom, saj nismo vedeli, ali bom ostal ali me bodo odpustili. Kupila sva hišo, moja žena je bila noseča, bila sva brez denarja in nisva imela kam iti. Nisem želel pošiljati življenjepisov naokrog. Verjel sem, da me je Bog pripeljal in nisem imel nikakršnega nadomestnega načrta. Žena je bila živčna in zaskrbljena ter me je spodbujala, naj nekaj ukrenem: »Dragi, vem, da te bodo odpustili. Vsi mi pravijo, da bo tako.«

Imela je prav. Glavni pastor se je končno strinjal, da me bo odpustil. V nedeljo zjutraj je napovedal, da bo v mladinski skupini prišlo do pomembnih sprememb. Še vedno nisem govoril z njim. Naslednji dan sem bil povabljen na sestanek s pastorm in omenjenim voditeljem. Bog mi je rekel, naj se ne branim.

Ko sem naslednji dan stopil v pastorojevo pisarno, je bil sam. Rekel je: »John, Bog te je poslal k nam. Ne bom te odpustil.« Premislil si je. Oddahnil sem si, Bog me je v zadnjem trenutku obvaroval. Pastor je nato vprašal: »Zakaj ta voditelj želi, da te odpustim?« Odgovoril sem, da nisem prepričan, in se na njegovo zahtevo strinjal, da bom storil vse, kar bo v mojih močeh, za

obnovitev miru.

Kmalu po sestanku sem prejel pisne dokaze o odločitvi tega nadrejenega, ki so razkrivali njegove motive. Pripravljen sem bil, da dokaze odnesem h glavnemu pastору. Želel sem, da vidi, kaj se dogaja za njegovim hrbtom. Hodil sem gor in dol po hodniku in petinštirideset minut molil, da bi se znebil neprijetnega občutka, ki sem ga imel. Neprestano sem govoril: »Bog, ta človek je ravnal nepošteno. Treba ga je razkrinkati. V tem služenju deluje uničevalno. Glavnemu pastору moram povedati, kakšen je v resnici!« Svoje namere, da ga razkrinkam, sem nadalje upravičeval misleč: »Vse, o čemer poročam, so dejstva, povrhu pa so dokazana. Ni samo čustveni odziv. Če ga nihče ne ustavi, se bo njegovo pokvarjeno vedenje infiltriralo v celotno cerkev.«

Končno sem frustrirano izbruhnil: »Bog, ti nočeš, da ga izpostavim, kajne?« Ko sem to rekel, je Božji mir preplaval moje srce. Zmajal sem z glavo od začudenja. Vedel sem, da Bog noče, da bi kar koli ukrenil, zato sem dokaze zavrzel. Pozneje, ko sem lahko objektivneje pogledal na celotno situacijo, sem ugotovil, da sem pravzaprav želel braniti in maščevati sebe, ne pa zaščiti kogar koli drugega. Prepričeval sem samega sebe, da so moji motivi nesebični. Moji podatki so bili točni, vendar so bili moji motivi v resnici napačni.

Čas je mineval in enega dne sem pred začetkom delovnega časa molil zunaj cerkvene stavbe, ko se je mimo pripeljal ta človek. Bog mi je rekel, naj grem in se ponižam pred njim. Takoj sem se začel braniti: »Ne, Gospod, on bi moral priti k meni. On je tisti, ki mi je povzročil vse te težave.« Nadaljeval sem v molitvi, toda Bog je molčal. Po dvajsetih minutah mi je Gospod ponovil, naj grem takoj k njemu in se ponižam pred njim. Vedel sem, da je to Božji glas. Poklical sem tega človeka in se odpravil v njegovo pisarno. Vendar so bile moje besede in ton glasu zelo drugačni od tega, kar bi rekel, če Bog pred tem ne bi opravil z mano. Z vso iskrenostjo sem ga prosil odpuščanja. Povedal sem mu, da sem bil kritičen in

ga obsojal. Omehčal se je in nekaj časa sva se pogovarjala. Od tistega dne so se njegovi napadi zoper mene ustavili.

Šest mesecev pozneje, ko me ni bilo v mestu, so bile vse stvari, ki jih je storil, razkrite glavnemu pastoru. V resnici so bile stvari, ki jih je počel, veliko hujše od tega, za kar sem vedel. Takoj je bil odpuščen. Sodba je prišla, a ne po moji roki. Zgodilo se mu je točno to, kar je hotel narediti meni. A ko se je to zgodilo, se tega nisem veselil. Žaloval sem zaradi njega in njegove družine. Razumel sem njegovo bolečino; sam sem po njegovi krivdi šel skozi podobno situacijo. A ker sem mu pred šestimi meseci odpustil, sem ga vzljubil in mu nisem privoščil teh okoliščin.

V to cerkev sem hodil še enajst let in pogosto so me prosili, naj služim. Sramota, s katero je hotel umazati moje ime, je bila oprana in nadomeščena s častjo. Ko se oziram nazaj, ugotavljam, kako zelo sem v času teh stisk zrasel, pozneje pa me je Bog povišal ravno vpričo tistih, ki so slišali toliko lažnih poročil o meni. Tako kot je Oče nadvse povzdignil Jezusa zaradi njegove poslušnosti in pripravljenosti odpovedati se pravici do obrambe, tako počasti tudi svoje otroke, ki sledijo Jezusovemu zgledu.

ŠTUDENT LETA

Ko sem z Addisonom delil svetopisemske odlomke in svojo prigodo, sem rekel: »Sin, imaš izbiro. Lahko se še naprej zavzemaš zase in ostaneš podvržen obsojanju svojega učitelja, ali pa priznaš, da se na njegove obtožbe nisi odzval na pobožen način. V tem primeru lahko greš k učitelju, se ponižaš in opravičiš, ker si bil nespoštljiv in se upiral njegovi avtoriteti, in Bog bo začel delovati.«

Addison pa je vprašal: »Kaj naj naredim, ko me okrivijo za nekaj, česar nisem storil?«

»Naj te Bog brani. Je pomagalo, če si se poskušal sam braniti?«

Addison je odgovoril: »Ne, želim, da me Bog brani.«

Naslednji dan je odšel k učitelju in se ponižal. Prosil je učitelja,

naj mu odpusti, ker je ugovarjal njegovemu opominjanju.

Učitelj mu je oprostil in naslednji teden je bil Addison počaščen kot učenec tedna v tem razredu. Nikoli več ni imel težav. Leto je zaključil tako, da je na podelitvi od učitelja prejel najvišje priznanje.

Če se devetletnik lahko poniža in izkusi delovanje Božje besede v krizi, koliko bolj bi morali tudi mi storiti enako? Mislim, da je to odlična ponazoritev, zakaj je Jezus rekel: »Kdor se torej poniža kot ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu.« (Evangelij po Mateju 18,4)

DAVIDOVO SREČANJE Z NERAZUMNO AVTORITETO

Addison se je naučil enako lekcijo kot David, Jesejev sin. Bog je pravičen sodnik in če pustimo svojo nepravilno obravnavo s strani avtoritete v njegovih rokah, bo njegova sodba vedno pravična. Ko govorimo o Davidu, se moramo spomniti, da je bil Bog, ne hudič, tisti, ki je postavil Davida pod nerazumnega in naposled tudi krutega voditelja po imenu Savel.

Začelo se je, še preden sta se srečala, ko je Samuel, starejši prerok v Izraelu, mazilil Davida za naslednjega kralja nad Božjim ljudstvom. David je bil gotovo navdušen in je mislil: *To je človek, ki je mazilil sedanjega kralja. Postal bom kralj!*

Savel ni bil poslušen Bogu in ga je mučil zli duh. Njegovo edino olajšanje je prišlo, ko je nekdo igral na citre. Njegovi spremljevalci so začeli iskati mladeniča, ki bi lahko sedel pred njim in mu služil. Eden izmed kraljevih služabnikov je predlagal Davida, Jesejevega sina. Kralj Savel je poklical Davida in ga prosil, naj pride v palačo in mu služi. David si je gotovo mislil, da *Bog že uresničuje svojo obljubo, ki mu jo je dal po preroku*. Rekel si je: *To bo gotovo moj začetni položaj.*

Čas je mineval in prosili so ga, naj nese nekaj hrane svojim starejšim bratom, ki so se bojevali v vojni s Filistejci. Ko je prispel

do bojnih vrst, je zagledal filistejskega prvaka Goljata, ki je zasmehoval Božjo vojsko, in izvedel, da njegovo zasmehovanje traja že štirideset dni. Slišal je, da kralj ponuja roko svoje hčere tistemu, ki bo velikana premagal. David je šel pred kralja in ga prosil za dovoljenje za boj. Ubil je Goljata in osvojil Savlovo hčer. Pridobil si je Savlovo naklonjenost. Zaročil se je in postal kraljev zet. Jonatan, Savlov najstarejši sin, je z Davidom sklenil zavezo večnega prijateljstva.

V vsem, kar je Savel zaupal Davidu, je bila Božja roka na njem in vse je uspevalo. Kralj je zahteval, da jé za mizo z njegovimi sinovi. Vse je šlo gladko in David je bil navdušen. Živel je v palači, jedel za kraljevo mizo, se poročil s kraljevo hčerjo, bil Jonatanov prijatelj in bil uspešen v vseh svojih podvigih. Dobil je celo naklonjenost ljudstva. Videl je, kako se preroštvo izpolnjuje pred njegovimi očmi. Savel je dal prednost Davidu pred vsemi svojimi drugimi služabniki in ga izbral za svojega oprodo. Savel je postal Davidu kot oče in David je bil prepričan, da ga bo Savel učil in usposabljal ter ga nekega dne častno ustoličil. David se je veselil Božje dobrote in zvestobe.

NENADNA SPREMEMBA

Toda v enem dnevu se je vse spremenilo. Ko sta se Savel in David vračala iz boja, so prihajale žene iz vseh Izraelovih mest in pele: »Savel jih je pobil na tisoče, David pa na deset tisoče.« To je Savla razjezilo in od tistega dne naprej je začel Davida prezirati. Savel je začel metati sulico v Davida in ga sklenil ubiti. Sveto pismo pravi, da je Savel zasovražil Davida, ker je vedel, da je Bog z njim. Zavedal se je, da se je Bog umaknil od njega. David je bil prisiljen bežati za svoje življenje. Ker ni imel kam iti, je zbežal v puščavo. »Kaj se dogaja,« je razmišljal David, »vse je kazalo, da se obljuba uresničuje, a zdaj je vse uničeno. Človek, ki naj bi bil moj mentor in voditelj, me poskuša ubiti. Kaj naj storim? Savel je Božji maziljeni

služabnik. Če se on postavi proti meni, kakšne možnosti sploh še imam? On je kralj, Božji služabnik, postavljen, da vlada Božjemu ljudstvu. Zakaj Bog to dopušča?»

Savel je preganjal Davida iz puščave v puščavo in iz votline v votlino, spremljalo ga je tri tisoč najboljših Izraelovih bojevnikov, in to z enim samim namenom – ubiti Davida. Od obljube je ostala le še senca, David pa je bežal, da reši svoje življenje. Ni več živel v palači ali jedel za kraljevo mizo. Prebival je v vlažnih jamah in jedel ostanke divjih živali. Ni več jezdil ob kraljevi strani, namesto tega so ga lovili možje, ki so se nekoč borili ob njegovi strani. Ni bilo tople postelje ali služabnikov, ki bi ga spremljali, končale so se pohvale na kraljevem dvoru. Njegova nevesta je bila podarjena drugemu.

Kako je lahko voditelj, pod katerega ga je Bog postavil, počel kaj takega?

David se je najverjetneje boril z mislimi jeze, razočaranja in ogorčenja. *Zakaj Bog ne poseže? Ali mu je sploh mar zame? Kaj pa njegove obljube? Zakaj bi položil roko na tako krutega človeka, da vodi skupnost njegovega ljudstva zaveze?*

Savel je bil tako zavzet, da bo za vsako ceno ubil tega mladeniča, da je njegova norost naraščala. Duhovniki v Nobu so Davidu priskrbeli zavetje in hrano ter mu izročili Goljatov meč. Niso vedeli, da beži pred Savlom. Mislili so, da je na kraljevi misiji. Spraševali so Gospoda zanj in ga odslovili na pot. Ko je Savel to izvedel, se je razjezil. Usmrtil je petinosemdeset nedolžnih Gospodovih duhovnikov in ubil vse prebivalce mesta Nob – vsakega moškega, žensko, otroka, dojenčka in vsako žival. Z njimi, ki so bili nedolžni, je opravil tako, kot bi mogel opraviti z Amalečani. Skoraj nemogoče je bilo razumno utemeljiti, zakaj bi Bog tega človeka izbral za voditelja. Savel je bil morilec. Kako je Bog lahko kdaj položil svojega Duha na takega človeka?

Mnogi pravijo, da je bil Savel izbira ljudstva, David pa Božja izbira. To zavajajočo izjavo učijo ljudje, ki si ne morejo

predstavljati, da je Bog postavil krutega človeka na vodstveni položaj. Res je, da so ljudje želeli kralja, vendar je Bog izbral tako Savla kot Davida. Bog je rekel: »Savla sem postavil za kralja.« (Prva Samuelova knjiga 15,11)

Tedaj je Savel izvedel, da je David v puščavi En Gedi, in ga zasledoval s tri tisoč bojniki. Med potovanjem so se ustavili, da bi počivali v votlini, v kateri se je skrival David. Potem ko so se Savel in njegovi vojaki slekli, da bi se okopali, nam Sveto pismo pravi, da so Davida njegovi možje nagovarjali: »Glej, to je dan, o katerem ti je govoril Gospod: ›Glej, dajem ti tvojega sovražnika v tvojo roko, da mu storiš, kakor je dobro v tvojih očeh.‹«

David je vstal in na skrivaj odrezal konec Savlovega plašča. Potem pa je Davidu bilo srce, ker je odrezal konec Savlovega plašča. Rekel je svojim možem: »Gospod me obvaruj, da bi storil kaj takega svojemu gospodu, maziljencu Gospodovemu, da bi iztegnil svojo roko po njem! Saj je Gospodov maziljenec!« S temi besedami je zavrnil svoje može in jim ni pustil, da bi se vzdignili proti Savlu. Ko pa je Savel vstal iz votline in šel na pot ...« (Prva Samuelova knjiga 24,4-7) Kar zadeva njegovo vest, angleški prevod kralja Jakoba pravi: »Davidovo srce ga je udarjalo.« Še vedno je ohranil občutljivo srce v odnosu do voditelja, ki je v njegovo življenje prinesel toliko težav. Očitno je, da se je upiral in si podvrgel misli jeze, strahu in razočaranja.

A ker je že vzel konec kraljevega plašča, se je odločil, da ga bo uporabil, da Savlu dokaže svojo nedolžnost. Od daleč se je David priklonil do tal in zavpil k Savlu: »*Glej vendar, moj oče*, glej konec svojega plašča v moji roki! ... Sprevidi, da v moji roki *ni hudobije in upora* in da se nisem pregrešil proti tebi. Ti pa prežiš na moje življenje, da ga vzameš!« (Prva Samuelova knjiga 24,12, poudarek dodan)

Davida je skrbelo, ker je Savel verjel, da je upornik in hudobnež. David je preiskoval svoje srce in se spraševal: »Kje sem zgrešil? Kako se je lahko Savlovo srce tako hitro obrnilo proti

meni?« Zato je zavpil: »Rekli so mi, naj te ubijem ... Zares, po tem, da sem odrezal konec tvojega plašča, pa te vendarle nisem ubil, spoznaj in sprevidi, da v moji roki ni hudobije in upora in da se nisem pregrešil proti tebi.« Ni mogel verjeti, da bi Savel sam tako mislil. Nekdo je moral zastrupiti njegovo srce in ga nagovoriti proti Davidu, zato je Savlu želel dokazati svojo zvestobo. Misлил je, da če bi mu uspelo, bi mu Savel vrnil svojo naklonjenost in preroštvo bi se izpolnilo.

Tisti, ki so doživeli zavrnitev s strani očeta ali voditelja, so nagnjeni k temu, da prevzamejo vso krivdno nase. Ujeti so v mučne misli: »*Kaj sem storil narobe?*« ali »*Je bilo v mojem srcu kaj nečistega?*« Nenehno poskušajo svojim voditeljem dokazati svojo nedolžnost. Verjamejo, da bi bili sprejeti, če bi le lahko dokazali svojo zvestobo in vrednost. A bolj ko se trudijo, bolj se počutijo zavrnjene.

Savel je prepoznal Davidovo dobroto, ko je spoznal, da bi ga ta lahko ubil, pa ga ni, zato so on in možje odšli. David je gotovo pomislil: *Zdaj mi bo kralj vrnil moj položaj. Zdaj se bo preroštvo uresničilo. Zagotovo vidi moje srce in bo sedaj bolje ravnal z mano. Postal bo dober in prijazen voditelj.* O, kako daleč od resničnosti so bile te misli.

SKLENIL ME JE UNIČITI

Kmalu zatem so možje sporočili Savlu, da je David na griču Hahíla. Savel se je ponovno odpravil za njim s tri tisoč vojaki. Savel si je ponovno prizadeval za Davidovo uničenje. Prepričan sem, da je Savlovo nepopustljivo preganjanje Davida povsem uničilo. Spoznal je, da ne gre za nesporazum, temveč da mu je Savel namerno in brez vsakršnega povoda stregel po življenju.

Savel je spoznal njegovo srce, a ga je kljub temu preganjal. David se je moral sprijazniti s tem, za kar je ves čas upal, da ni res: opraviiti ima s hudobnim voditeljem. Kako lahko Bog položi svoje maziljenje na takega človeka?

David se je skupaj z Abišajem, krvoločnim mladeničem in

Joábovim mlajšim bratom, skrivoma pritihotapil v Savlov tabor. Gospod je storil, da so vsi globoko spali. Moža sta se mimo celotne vojske pritihotapila do Savlovega ležišča. Tedaj je Abišáj rekel Davidu: »Danes ti je Bog izročil tvojega sovražnika v roko. Dovôli zdaj, da ga enkrat s sulico pribijem k zemlji – drugič ga ne bo treba!« (Prva Samuelova knjiga 26,8)

Abišáj je imel veliko dobrih razlogov, zakaj bi mu moral David ukazati, naj Savla pokonča. Prvič, Savel je hladnokrvno pobil petinosemdeset nedolžnih duhovnikov, njihove žene in otroke. Narod je bil pod vodstvom takšnega norca v nevarnosti. Danes se mnogi odzovejo na podoben način, zlasti s cerkvenimi voditelji. Le da ti voditelji še zdaleč niso storili tako hudobnih dejanj.

Drugič, Bog je po Samuelovi besedi mazilil Davida za naslednjega kralja Izraela. Čas je bil, da David prevzame svojo dediščino! Ali naj tvega, da izgubi življenje in preroštvo ne bo izpolnjeno? Ta odziv sem iz ust razočaranih članov cerkvenega osebja slišal že večkrat.

Tretjič, ali ni Savel zbral tri tisoč vojakov, da bi ubil Davida in njegove može? Čas je bil, da izberejo med ubijanjem in lastno smrtjo. Zagotovo bi šlo za samoobrambo. Abišáj je vedel, da bi vsako sodišče in vsak pravni sistem opravičil takšno ravnanje. Takšnemu razmišljanju v današnjem času seveda nihče ne bi ugovarjal. Brez pomisleka bi ga sprejeli.

Četrtrič, ali ni bil Bog tisti, ki je spravil vojsko v tako globok spanec, da so se lahko pritihotapili naravnost do Savla ter izpolnili njegovo voljo in rešili narod tako hudobnega voditelja? To je bila priložnost, ki se morda nikoli ne bo ponovila. Čas je bil, da zgrabijo priložnost za izpolnitev preroštva! Koliko cerkvenih odborov je razmišljalo na ta način, ko je njihov voditelj padel? Mislijo, da *ga je Bog postavil na mesto, kjer ga lahko zdaj odstranijo z vodenja*. Takšno razmišljanje le odraža njihovo nepodrejeno držo srca.

Vsi ti razlogi so bili slišati dobro. Bili so smiselni in Davida je

spodbujal eden od njegovih zvestih bratov. Če bi torej David v svojem srcu gojil vsaj malo upora, bi pomočniku pritrdil in mu dovolil, da z mečem ubije Savla, pri tem pa čutil, da je bil upravičen do tega. A poglejte Davidov odgovor: »Nikar ga ne ubij! Kajti kdo bi mogel iztegniti svojo roko zoper Gospodovega maziljenca in ostati nekaznovan?« (Prva Samuelova knjiga 26,9) Povedano z današnjimi besedami: »Ne dotikaj se ga z besedami ali dejanji, kajti kdo lahko napade svojega voditelja in ostane brez krivde?«

David ga ni hotel ubiti, čeprav je Savel ubil nedolžne ljudi in ga želel umoriti. David se ni hotel maščevati, ampak je maščevanje pustil v Božjih rokah. Seveda bi bilo lažje zaključiti zadevo prav tam – enostavneje bi bilo za Davida in za izraelski narod. David je vedel, da je narod kot čreda brez pravega pastirja. Vedel je, da jih hudoben človek zlorablja zaradi lastnih sebičnih želja. Težko mu je bilo, da ni branil sebe, vendar je bila morda še težja odločitev pustiti tega norega kralja, da vlada ljudstvu, ki ga je David ljubil.

David je to odločitev sprejel, čeprav je vedel, da je Savlova edina tolažba misel na njegovo uničenje. Čistost svojega srca je že dokazal s tem, ko je Savlu prvič prizanesel. Kljub temu se ga še vedno ni bil pripravljen dotakniti. Savel je bil Gospodov maziljenec. Bil je Božji služabnik in David je pustil Savlovo sodbo v Božjih rokah.

David je bil moder, ko se je odločil, da bo maščevanje Savlu prepustil Bogu. Lahko se sprašujete: »Koga je Bog uporabil, da sodi njegovemu služabniku Savlu?« Odgovor je: Filistejce. Gospod bo velikokrat uporabil neodrešene ljudi ali institucije sveta, da bo sodil voditeljem v svoji cerkvi. Savel je padel v boju skupaj s svojimi sinovi. Ko je novica prišla do Davida, se je ta ni razveselil. Žaloval je.

Pravzaprav je David usmrtil človeka, ki je rekel, da je ubil Savla, čeprav tega sploh ni storil. Človek je upal, da bo z novico pridobil Davidovo naklonjenost, vendar je bil učinek ravno

nasproten. David pa mu je rekel: »Kako da se nisi bal iztegniti svoje roke in ubiti Gospodovega maziljenca?« David pa mu je rekel: »Tvoja kri na tvojo glavo!

Kajti tvoja usta so pričala proti tebi, ko si rekel: »Usmrtil sem Gospodovega maziljenca.« (Druga Samuelova knjiga 1,16)

Nato je David zložil žalostinko v spomin na Savla in njegovega sina Jonatana, ki naj bi jo peli Judovi sinovi. Ljudstvu je zapovedal, naj tega ne razglašajo po ulicah filistejskih mest, da se sovražnik ne bi veselil. Na kraju, kjer je bil Savel ubit, naj ne bo dežja ne pridelka. Povabil je vse Izraelce, naj jokajo nad Savlom. To ni bilo srce človeka, ki bi iskal maščevanje in nehal spoštovati svojega voditelja. Ne, tak človek bi rekel: »Dobil je, kar si je zaslužil!«

A David je šel še dlje. Ni ubil preostalih dedičev Savlove hiše, temveč jim je izkazal posebno naklonjenost. Dal jim je zemljo in hrano ter potomcu podelil sedež za kraljevo mizo. Ali to zveni kot človek, ki se je razveselil sodbe nad svojim voditeljem? Tisti, ki so uporniškega srca, se veselijo padca svojih duhovnih voditeljev. *Mislijo, da so dobili, kar so si zaslužili.* Praviloma pomagajo bodisi z obrekovanjem bodisi z žaljivimi komentarji, da jih potisnejo še globlje v kazen. Nimajo srca, kot ga je imel David. Nimajo srca po Božjem srcu.

POLOŽAJ BLAGOSLOVA

Vedno moramo imeti pred očmi, da je Božji končni namen, zakaj nas podvrže nepravični obravnavi s strani avtoritete, naše dobro. Te situacije uporablja, da nas pripravi na blagoslov. Peter nadaljuje svoje opominjanje: »Ne vračajte hudega za húdo in ne sramotite tistega, ki vas sramoti. Nasprotno, blagoslavlajte, *ker ste bili poklicani v to, da bi bili deležni blagoslova.*« (Prvo Petrovo pismo 3,9, poudarek dodan)

Blagoslova morda ne predstavljajo le fizične stvari, čeprav velikokrat lahko; namesto tega prihaja na pomembnejših področjih, kot je Kristusov značaj, napredovanje kraljestva ali

večne nagrade. Ko se podredimo Božji avtoriteti, nič ne more škodovati našemu duhovnemu zdravju. Peter to pojasnjuje z vprašanjem: »Le kdo vam bo škodil, če boste vneti za dobro?« (Prvo Petrovo pismo 3,13) Kontekst te izjave je slediti Jezusovemu osebnemu zgledu.

V zvezi s Kristusovim značajem nas Peter opominja: »Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične ... Ker je Kristus trpel v mesu, se tudi vi oborožite z istim mišljenjem: kdor v mesu trpi, neha z grehom.« (Prvo Petrovo pismo 3,18; 4,1)

Peter nam je naročil, naj se oborožimo za podobno trpljenje, ki ga je bil deležen Kristus, kar je v kontekstu njegovega pisma nepravilno obravnavanje s strani avtoritete. Si lahko predstavljate vojake, ki gredo v boj brez orožja? Kako trapasto. Pa vendar mnogi verniki niso oboroženi, da bi trpeli zaradi nepravilne obravnave. Ko so napadeni, se znajdejo v stanju šoka, zmede ali začudenja. *Odzovejo se* na podlagi svojega razuma, namesto da bi *sledili* načelom avtoritete.

Naj navedem še en primer človeka, ki je oborožen. Ključni del usposabljanja letalskih pilotov je uporaba simulatorjev letenja. V teh simulatorjih se piloti soočijo s skoraj vsako možno obliko nevarnosti med letom. V varnem okolju simulatorja urijo svoje veščine odzivanja na te situacije, dokler jih ne znajo uspešno obvladati. Na ta način se oborožijo za nujne primere. Če se med dejanskim letom kaj zgodi, piloti ne paničarijo – odzovejo se na podlagi obsežnega usposabljanja. Čeprav se potniki lahko ustrašijo ter jih preplavita šok in histerija, ostanejo piloti mirni in ohranijo popoln nadzor. Preiskovalci, ki pregledujejo posnetke iz črnih skrinjic, velikokrat obnemijo nad umirjenostjo pilotov. V njihovem glasu praviloma ni čutiti panike vse do trenutka nesreče. Bili so oboroženi!

Ta knjiga bi lahko služila kot priročnik za letalsko usposabljanje. Božja beseda na njenih straneh vas lahko oboroži in

pripravi na ovinke, skozi katere vas življenje popelje v odnosu do avtoritete. Če se pravilno odzovete, boste izkusili blagoslov. Peter pravi, da tisti, ki sledijo Kristusovemu zgledu trpljenja, nehajo z grehom. Kakšna izjava! Z drugimi besedami, tisti, ki pravilno ravna ob nepravični obravnavi s strani avtoritete, pridejo na mesto duhovne zrelosti.

Obstaja pa še večja obljuba. Pavel zatrjuje:

Zanesljiva je tale beseda: Če smo z njim umrli,
bomo z njim tudi zaživel. Če z njim vztrajamo,
bomo z njim tudi zakraljevali.

(Drugo pismo Timoteju 2,11-12)

Tistim, ki trpijo kot Kristus, je obljubljena duhovna avtoriteta. Večje ko so težave, ki jih prestaneš, večjo avtoriteto ti bo Bog zaupal. Spet lahko vidimo, da vas ob soočenju z nerazumnimi avtoritetami Bog pripravlja na blagoslov. Toda ali se boste pravilno odzvali in prejeli blagoslov ali boste postali užaljeni in zagrenjeni? Odločitev je vaša. Izberite zmagovalno pot, ki je življenje!

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE

SAMOIZZVANA SODBA

*Tisti, ki spoštujejo avtoriteto, hodijo v veliki
avtoriteti in spoštovanje jim sledi.*

V odnosu do vodstva se ne odzivajo vsi tako kot David. Prepogosto uživamo v tem, da vidimo napake pri naših avtoritetah, nakar se čutimo upravičene, da si damo duška. Toda naš odziv na grehe drugih, zlasti voditeljev, je eden najboljših pokazateljev naše duhovne zrelosti. V tem primeru Bog pogosto uporablja pomanjkljivosti in napake avtoritet v našem življenju, da razkrije resnično stanje našega srca. To lahko vidimo pri enem od Noetovih sinov.

PRAVILNO, A KLJUB TEMU NAPAČNO

Po potopu je Noe začel obdelovati zemljo in zasadil je vinograd. Nekega dne, ko je preveč popil, se je umaknil v svoj šotor, se v opitem stanju slekel in gol zaspal.

Ham, najmlajši od njegovih sinov, je vstopil v šotor, kjer je ležal Noe, videl njegovo goloto, šel ven in to povedal svojima bratoma, Semu in Jafetu. Povedal je samo »družini«. Morda je rekel: »Fanta, oče je pijan kot žolna in povrhu še gol!« Morda pa še huje, brata je povabil, da vidita svojega duhovnega voditelja golega. Sem in Jafet

pa sta vzela plašč, si ga dala na ramena, vstopila zadenjsko in pokrila nagoto svojega očeta. Obrnjena sta bila torej proč, tako da nista videla njegove nagote. Ko se je Noe prebudil iz vinske omame in izvedel, kaj mu je storil njegov mlajši sin, je rekel:

»Preklet bodi Kánaan; bodi hlapec hlapcev svojih bratov!« Potem je rekel: »Blagoslovljen Gospod, Semov Bog; Kánaan mu bodi za hlapca! Naj Bog razširi Jafetov prostor, naj ga naseli v Semovih šotorih in Kánaan mu bodi za hlapca!« (Prva Mojzesova knjiga 9,25–27)

V prejšnjih poglavjih te knjige smo govorili o posledicah neposlušnosti Božji avtoriteti. Tisti, ki se namerno upirajo, so pod prekletstvom. Ham je to resnico spoznal na težji način. Osramotil je avtoriteto in tako pokazal prezir do Božje pooblaščne avtoritete nad Noetom, kar je prineslo prekletstvo nad njegove potomce. Zanimivo je, da je Hamov prestopok prinesel hude posledice zanj, medtem ko Noetovo pijančevanje ni imelo nobenih zabeleženih posledic.

Noetov moralni spodrsrljaj je postal preizkušnja za njegove tri sinove in razkril srce vsakega od njih. Eden od njih je bil upornik in nespametnež, dva pa sta bila častna in usmiljena. Noe s svojim pijančevanjem ni bil najboljši zgled, vendar je z njegovim vedenjem moral opraviť Bog, ne tisti pod njegovo avtoriteto. Dva sinova sta to razumela in ga še naprej spoštovala. Eden je vzel stvari v svoje roke ter onečastil in osramotil svojega očeta ter si s tem nakopal prekletstvo, za katerega je mislil, da je namenjeno njegovemu očetu. Sem in Jafet nista želela niti pogledati očetovega padca. Nista želela gledati ali dovoliti drugim (ženam in otrokom), da bi videli njegovo stanje, zato sta ga pokrila. Ker sta ohranila spoštovanje do očetovega položaja, sta zaščitila njegov položaj in svoji srci. Ham pa je zasmehoval in diskreditiral svojega očeta v morebitnem poskusu, da diskreditira njegovo sposobnost vladanja. To je Hamu dalo izgovor, da ni ubogal očeta, ko je to želel. To velja

za vsakogar, v čigar srcu prebiva nepodrejenost. Z neupoštevanjem avtoritete se počuti oproščenega podrejenosti. V srcu se odreče zadržkom.

V »Božji dvorani slavnih« (Pismo Hebrejcem 11) se Bog ponaša z Noetovo vero in poslušnostjo, Hama pa na seznamu ne najdemo. Ali ni imel Ham prav? Ali ni bil Noe pijan in gol? Da, Hamovo poročilo je bilo popolnoma pravilno, vendar je bilo njegovo dejanje v načelu napačno. Razumsko bi njegova dejanja lahko upravičili; ponavljal je le tisto, kar je videl, bil je le »verodostojen«. Kljub temu načela poslušnosti in spoštovanja pravijo drugače. Sem in Jafet sta počastila očeta in bila blagoslovljena.

Mnogi, kot je Ham, so v svojih poročilih o voditeljih točni, kljub temu pa v Božjih očeh ne ravnaajo pravilno. Drugega so onečastili in izgubili blagoslov. Živijo v nespametnosti lastnega razumevanja in sklepanja. Nimajo srca, kot so ga imeli David, Sem in Jafet. Ko je Savel dokončno padel, je David žaloval in razglašal:

*Ne povejte tega v Gatu,
ne razglašajte po ulicah v Aškelónu,
da se ne razveselijo filistejske hčere,
da ne zavriskajo hčere neobrezancev! ...
Savel in Jonatan, ljubljena in prijetna,
se nista ločila ne v življenju ne v smrti.
Hitrejša sta bila od orlov, močnejša od levov.
Hčere izraelske, jokajte za Savlom,
ki vas je razkošno oblačil s škrlatom,
z zlatim lišpom vam je krasil obleko.
(Druga Samuelova knjiga 1,20, 23–24, poudarki dodani)*

David je zaradi tega voditelja trpel hude stiske. Naravno razumevanje in meseno razmišljanje bi vodilo k temu, da se veseli in razglašja zmago. David pa je ponovno dokazal, da živi po načelih

avtoritete, in njegov zgled je bil jasno sporočilo tudi za može pod njegovo avtoriteto. Posledično je postal pomemben voditelj kraljestva.

Tisti, ki spoštujejo avtoriteto, hodijo v veliki avtoriteti in spoštovanje jim sledi. Na ta način privlačijo Božji blagoslov. Tisti, ki sramotijo ali premalo cenijo avtoriteto, sejejo za žetev nespoštovanja in si nakopljejo sodbo.

SAMOIZZVANA SODBA

Še enkrat si oglejmo naš temeljni odlomek za pooblaščen avtoriteto:

Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga. Kdor se torej upira oblasti, se upira Božjemu redu. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo. (Pismo Rimljanom 13,1-2)

Tiste, ki se upirajo avtoriteti, doleti sodba. Če se dotaknete avtoritete, ste se dotaknili Boga samega. Preden sem kot pionir šel na svoje, sem delal za dve mednarodni krščanski služnji. Bil sem priča, kako je ob uporabi avtoritete dosledno prihajala sodba. Prihajala je v različnih oblikah, vendar nikoli ni ostala neizvršena. Posebej vidno je bilo to v situacijah, ko so bili zaposleni odpuščeni. Ne glede na to, kako nerazumen je bil voditelj ali okoliščine, če so ga kritizirali ali žalili in če so se hranili z grenkobo, so sčasoma pristali v še večjih težavah. Pri nekaterih so bile to njihove finance, pri drugih delovna mesta, spet pri drugih zdravstvene težave, težave z otroki ali v zakonu. Seznam je dolg, pa vendar je skozi življenje vsakogar, ki ni spoštoval tistih, ki so duhovno bedeli nad njimi, tekla nit nenavadnih stisk. Videl sem tudi veliko ljudi, ki so bili po krivem odpuščeni, vendar so ohranili ljubeznivega duha. Niso želeli govoriti proti svojim nekdanim delodajalcem ali

poslušati drugih, ki so to počeli; namesto tega so jih blagoslavljali in jim izkazali čast, kadar koli je kdo omenil to temo. Vedeli so, da je njihov izvir Bog, ki bo poskrbel in skrbel za njih ter jih povišal. Gledal sem, kako so prišli na položaje, ki so bili boljši, kot so jih imeli v prejšnji organizaciji. Z nekaterimi sem se srečal tudi dvanajst let pozneje in še vedno so blagoslovljeni v svojem življenju. Kako ohraniti ljubeznivega duha? Jezus nam je zaupal skrivnost: »Jaz pa vam pravim:

Ljubite svoje sovražnike in molíte za tiste, ki vas preganjajo.« (Evangelij po Mateju 5,44) Rekel nam je, naj molimo za tiste, ki nas hudobno izkoriščajo ali zlorablajo. Ko to storimo, se naše srce pozdravi in ne more postati kritično ali zagrenjeno.

DAROV V PRIMERJAVI Z AVTORITETO

Iz Svetega pisma sem se naučil in enako ugotovil tudi z življenjskimi izkušnjami, da si tisti, ki govorijo proti avtoriteti, nakopljejo določeno obsodbo. Pomislite na Mirjam in Arona: »Mirjam in Aron sta govorila proti Mojzesu zaradi kušijske žene, ki jo je vzel, kajti Kušjko je bil vzel za ženo.« (Četrta Mojzesova knjiga 12,1)

Najprej se pogovorimo o tem, kdo sta bila Mirjam in Aron. Mirjam je bila Mojzesova sestra. Naj še poudarim, da je bila njegova starejša sestra. Bog jo je imenoval prerokinja (Druga Mojzesova knjiga 15,20). Aron je bil Mojzesov starejši brat in veliki duhovnik. Torej govorimo o dveh osebah s pomembnima vodstvenima položajema in prepoznavnostjo.

Kritizirala sta Mojzesa, ker se je poročil s Kušjko. Kušjci so bili domačini in prebivalci starodavne dežele Kuš, ki jo večina učenjakov opredeljuje kot Etiopijo, deželo v severovzhodni Afriki. Ženska ni bila Abrahamova potomka; bila je zunaj Abrahamove zaveze. Mirjam in Aron sta bila prepričana, da je Mojzes grešil ali v najboljšem primeru sprejel slabo odločitev, ko se je poročil s to

afriško žensko, še posebej, ker je bil voditelj. Ali sta imela prav? Zdi se, da je tako, če upoštevamo postavo. Bog je razglasil svojo željo, da se Izraelovi sinovi poročajo med sabo. Opozoril je, da bodo tuje žene njihova srca pritegnile k tujim bogovom. Ta zapoved je bila dana v Peti Mojzesovi knjigi. Mojzesova poroka s tujko se je zdela protislovna. Verjetno so utemeljevali, da je njegov položaj preveč viden in vpliven, da bi lahko ravnal na ta način. (Opomba: Edina zapoved, ki velja za nas danes, je, da nismo vpreženi v jarem z neverniki. Ne gre več za vprašanje naravnega porekla, temveč duhovnega. Oglejte si Pismo Galačanom 3,28. Z vidika Nove zaveze je popolnoma v redu, da se poročita dve osebi različnega etničnega porekla.)

Tako sta Mirjam in Aron imela prav pri svoji oceni, kljub temu pa ravnala napačno, enako kot Ham! Mojzes je bil njun voditelj. Kritizirati ga ni bilo v redu. Kot starejša brat in sestra bi se o tem lahko pogovorili tudi kot o družinski zadevi, toda čenčati med seboj ali razpravljati o njegovem vedenju v skupnosti ljudstva je bil absolutni greh.

Kaj jima je dalo zagon, da sta govorila proti svojemu voditelju? Odgovor najdemo v naslednji vrstici: »Rekla sta: ›Ali je Gospod govoril samó z Mojzesom? Mar ni govoril tudi z nama?‹ In Gospod je to slišal.« (Četrta Mojzesova knjiga 12,2)

Ali ni Bog govoril skozi njiju? Seveda je. Bog je Arona imenoval Mojzesov govorec ali tudi prerok. Aron je faraonu prinašal sporočila od Boga. Mirjam je bila uporabljena, da sestavi preroški psalm, ki je še vedno del Svetega pisma. Vsekakor sta imela duhovne darove. Toda njuna napaka je bila, da sta na duhovne darove ali sposobnosti gledala kot na pomembnejše od avtoritete. Utemeljevala sta, da ker je Mojzes grešil, onadva pa ne – in Bog je vse močno uporabil –, Mojzes ni več usposobljen, da bo njuna avtoriteta. Dopustila sta, da se zaradi duhovnih darov povzdigneta nad avtoriteto, ki jo je Bog postavil nad njima. Kar zadeva novozavezno obravnavo tega vprašanja, je Pavel dejal: »Različni so

milostni darovi, Duh pa je isti.« (Prvo pismo Korinčanom 12,4) Ta in drugi odlomki potrjujejo, da je Sveti Duh tisti, ki ima nadzor nad darovi. Darovi so na primer sposobnost vodenja, sposobnost poučevanja, milost dajanja, prerokovanje, darovi ozdravljanja, razločevanje duhov in delovanje čudežnih moči (Prvo pismo Korinčanom 12,7–10; Pismo Rimljanom 12,6–8).

Pavel je nadaljeval: »Različne so službe, Gospod pa je isti.« (Prvo pismo Korinčanom 12,4–6) Grška beseda za »službe« je *diakonia*. Po Thayerjevem grškem slovarju se ta beseda uporablja za opis »službe apostolov in njenega izvajanja ter prerokov, evangelistov, starešin itn.«. Preprosto povedano, ta beseda se uporablja za opis petih služb duhovne avtoritete v cerkvi. Iz tega odlomka lahko razberemo, da je Gospod oziroma Jezus nad temi službami. To potrjuje še en odlomek. Pavel je zapisal, da ko je bil Jezus obujen od mrtvih: »Je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti, spet drugi pastirji in učitelji, da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa.« (Pismo Efežanom 4,11–12)

Avtoriteta v kraljestvu teče skozi službe, ne darove, saj je Oče po vstajenju dal vso avtoriteto Jezusu (Evangelij po Mateju 28,18). Jezus pa je dal pet služb, kot je zapisano v odlomku iz Pisma Efežanom. Zato njegova avtoriteta teče skozi imenovane službe. Pred seboj moramo imeti dejstvo, da ima lahko oseba več darov kot njen pastor, vendar je pastor, ki stoji na položaju avtoritete, nad to nadarjeno osebo.

Pomožni pastor v cerkvenem osebju je imel velik dar pridiganja in prerokovanja. Njegova srečanja so bila prenatrpana, saj je bil Božji dar nad njegovim življenjem očiten. Enkrat na teden je vodil molitev in njegova srečanja so bila zelo obiskana. Bolj ko je postajal priljubljen, bolj se je počutil svobodnega, da kritizira uveljavljeno politiko cerkve in samega glavnega pastora. Izjavil je, da politike glavnega pastora omejujejo delovanje Svetega Duha, in te pripombe delil s tistimi, ki so ga obkrožali. Njegova kritična drža se

je prelila na drugega pomožnega pastora. Čez nekaj časa sta nekega večera skupaj vodila molitveno srečanje. Tistega večera se je glavni pastor pritihotapil skozi zadnja vrata cerkvene stavbe in opazoval, kako pomožna pastora vodita srečanje tako, kot jima je rekel, naj tega ne počneta. Namesto da bi zastopala za cerkev, mesto in izgubljene, sta ljudi vodila v druge oblike molitve in jih grajala, če se jima je zdelo, da tega ne počnejo prav. Ljudje so bili zmedeni.

Oba sta bila služabnika, polna darov, vendar nista bila podrejena cerkveni avtoriteti. Resnost njunega prestopka je bila prikrita, saj ju je Gospod uporabljal, da sta govorila in služila njegovemu ljudstvu. Če je to naš standard za odobritev, bomo zlahka zapadli v upornišvo, enako kot Mirjam in Aron. Božje maziljenje je namenjeno Božjemu ljudstvu, nikoli ne pomeni odobritve vsake pripombe ali življenjskega sloga danega služabnika.

NAUČITI SE PODREJENOSTI IZ SODBE

Mož Mojzes pa je bil zelo ponižen mož, bolj kot vsi ljudje na površju zemlje. Nenadoma je Gospod rekel Mojzesu, Aronu in Mirjam: »Pojdite vsi trije k shodnemu šotoru!« In ti trije so odšli. (Četrta Mojzesova knjiga 12,3–4)

V tej vrstici vidimo, katero lastnost Bog pričakuje od svojih voditeljev: ponižnost. Mojzes je bil najbolj ponižen človek na zemlji. Toda Mirjam in Aron ga zagotovo ne bi opisala s temi besedami. Gledala sta ga bolj kot nekoga, ki mu je *slava malce stopila v glavo*.

Gospod je vse tri poklical v šotor. Nekateri prevodi uporabljajo besedo *takoj*, drugi *nenadoma*. Sodba pogosto pride brez opozorila. Povsem mogoče je, da je, ko so se odpravili tja, Mirjam pokimala Aronu, kot bi želela reči: »Pripravi se. Mojzes je zamočil, ko se je

poročil s to tujko. Bog te bo zdaj postavil za voditelja, ker si se tako izkazal.« Tovrstno razmišljanje se pojavi, ko se z upiranjem avtoriteti odpremo prevari.

Seveda je v resnici sledilo nekaj zelo drugačnega. Bog je poklical Arona in Mirjam naprej. Spomnil ju je, da je Mojzesu zaupal vso svojo hišo in odkrito govori z njim od ust do ust in ne v ugankah. Nato je Bog postavil naslednje vprašanje: »Zakaj se nista bala govoriti proti mojemu služabniku Mojzesu?« (8. vrstica) Ko kritiziramo avtoriteto, s tem kažemo pomanjkanje strahu Gospodovega. Poslušajte, kaj sledi: »In Gospodova jeza se je vnela proti njima in je odšel. Ko se je oblak umaknil iznad šotora, glej, je bila Mirjam gobava, bela kakor sneg.« (Četrta Mojzesova knjiga 12,9–10)

S tem, ko se upiramo avtoriteti, si nakopamo obsodbo. Ta obsodba lahko vključuje izgubo Božje prisotnosti skupaj z neko obliko nesreče. Če se vrnem k dvema pastorejema, o katerih sem prej govoril, ni minilo dolgo, preden sta oba zapustila cerkev. Enega so odpustili, drugi pa je sam odstopil, preden bi ga lahko odpustili. Eden je ustanovil svojo cerkev in se mučil z zelo majhno skupnostjo, ki nikoli ni zrasla nad sto. Kot sodelavec je bil pred tem odgovoren za več kot šeststo ljudi. Kmalu po odhodu je doživel osebno družinsko tragedijo. Drugi je zapustil mesto in pri svojem služenju doživel neko mero uspeha, vendar je ostal izoliran in nezaupljiv do večine drugih.

Ko je prišla sodba, je Aron takoj zaklical v spokorjenju v svojem imenu in v imenu Mirjam. Bog jima je odpustil, toda skladno z Božjimi navodili je morala Mirjam še sedem dni ostati izobčena iz tabora. Poraja se veliko vprašanj, zakaj je bila Mirjam kaznovana, Aron pa ne. En od razlogov je morda v tem, da je bila Mirjam verbalno bolj napadalna od Arona. Druga pogosta misel je, da je bilo za Mirjam neprimerneje, da kot ženska govori na ta način, poleg tega pa ni bila na tako ključnem položaju. Drugi razlog je morda v tem, da je moral Aron, veliki duhovnik, glede na

maziljenje, ki je bilo nad njim, ostati na svojem položaju. Ne glede na to, kakšen je bil razlog, nam ta dogodek kaže, kako resno Bog gleda na te stvari.

Sodba kot posledica upora duhovni avtoriteti je pogostejša kot priložnost učiti se in rasti. Pa vendar tisti, ki ji za las ubežijo in se pokesajo, pogosto postanejo eni najzvestejših vernikov v cerkvi. Upor ne izhaja vedno iz hudobnega srca, pogosto je storjen iz nevednosti. Ko pride spoznanje, takoj sledi spokorjenje. To lahko včasih traja nekaj časa, ker imajo nekateri ljudje večjo toleranco za bolečino, ki je posledica upiranja ostnu.

Mirjam gotovo nikoli ni pozabila svojega ponižanja. Tega vedenja ni ponovila, saj nikoli več ni bila nepodrejena. Vendar pa se ne konča pri vseh tako kot pri Mirjam in Aronu in vsem njun primer ne služi v poduk. Drugi v isti skupnosti so se pozneje prav tako uprli Božji uveljavljeni avtoriteti. Niso se pokesali in bili so deležni večne obsodbe.

ZAKAJ SE POVZDIGUJEŠ?

Trije možje v skupnosti – Korah, ki je bil Levijev potomec, Datán in Abirám, oba Rubenova potomca – so zbrali 250 voditeljev skupnosti, uglednih mož, proti Mojzesu in Aronu in rekli: »Predaleč sta šla! Vsi člani skupnosti so sveti in Gospod je med njimi. Zakaj se povzdigujeta nad Gospodovo občestvo?« (Četrta Mojzesova knjiga 16,3)

Enostavno povedano, možje, ki jim je bilo zaupano vodenje pod Mojzesovim in Aronovim okriljem, so izjavili: »Hej, fanta, zakaj se povzdigujeta kot voditelja nad nami? Vsi smo Božje ljudstvo in lahko ubogamo Boga, ne da bi nam vidva ukazovala.« To ste gotovo že slišali! Če pa niso bile ravno te besede, je bilo pa isto sporočilo predano z vedenjem ali bolj prefinjenimi besedami, ki pa so bile izrečene v istem duhu. Pogosto slišimo: »Vsi smo enaki« ali »vsi smo bratje in sestre« ali »vsi imamo Svetega Duha; zakaj bi se

torej morali podrejeni njihovemu vodstvu?« Ti ljudje so prepričani, da lahko slišijo Gospoda enako dobro kot kdor koli drug.

Razumem, da je obstajalo gibanje znotraj cerkve, imenovano učenilstvo, ki je v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja ušlo izpod nadzora in podrejenost voditeljem v tem primeru ni bila uravnotežena. Ljudje so pastore spraševali, ali lahko gredo na počitnice, kupijo določen avtomobil ali drugo vrednejšo stvar in ali se lahko poročijo z določeno osebo. Nisem bil del tega, zato ne vem točno, kako daleč je dejansko šlo, vendar so nekateri, ki so bili vključeni v to gibanje, povedali, da na koncu ni bilo skladno s Svetim pismom.

To gibanje in druge zlorabe vodstva so povzročile skok v nasprotno skrajnost. Ker je bila duhovna avtoriteta zlorabljena, so se ljudje odločili, da jo začnejo prezirati. Iz tega so se rodili skrajni svobodnjaki ali duhovni potepuhi, ki so tekli iz cerkve v cerkev, s konference na konferenco, prirejali lastna molitvena srečanja in pogosto začenjali lastne cerkve, ker niso mogli najti pastora, ki bi bil dovolj popoln, da bi se mu lahko podredili. Ta miselnost je prispevala k skrivni moči nepostavnosti, za katero je Pavel opozarjal, da se bo pojavila v našem času.

Možje, ki so se uprli Mojzesu, so bili pred tem pod oblastjo faraona, ki jih je zlorabljal. Potem je prišel Mojzes, se vključil v njihovo življenje in tudi njegova avtoriteta se je zdela skrajna, vendar v drugačnem smislu. Včasih jim je prinesel večjo stisko, kot so jo poznali pri faraonu. Morda so mislili, da so zunaj Egipta, faraon ni več na vidiku, Mojzes je opravil svoje in zdaj je vsak odgovoren zase. Ti fantje so bili naveličani avtoritete. Zdaj naj bi vsak skrbel zase. Navsezadnje so bili Božje ljudstvo in oblasti so vedno prinašale težave, zato se jih je več zbralo skupaj in napadlo Mojzesa.

Na svojih potovanjih sem prepogosto videl enak scenarij. Poslovneži, zastopniške molitvene skupine, svetovalni odbori ali druge skupine v cerkvi se združijo proti pastorem. Vsi ti menda

slišijo Boga, pastor pa naj bi bil v zmoti. Ko bi le vedeli, kakšnega duha so.

DUHOVNA AVTORITETA JE USTANOVLJENA

Kot sem že omenil, imajo zahodnjaki prepogosto težave z načeli kraljestva. Živimo v demokratični družbi svobodnega podjetništva, ki se zelo razlikuje od kraljestva. Kraljestvo ima kralja, ki to postane z rojstvom, in imenovano vodstvo. V demokraciji svoje vladarje volimo. V tem sistemu svobodne podjetniške pobude so vodstveni položaji prosto dostopni posameznikom z denarjem, določenimi veščinami, vplivom ali talenti. Vendar to ni način Božjega kraljestva, po katerem so voditelji postavljeni.

Jezus postavi službe. Nihče ne more postaviti človeka na te položaje avtoritete, razen Gospoda, in on to počne po Božjem Duhu. Ko prevzamemo položaj avtoritete brez Božje postavitve, povzdigujemo sami sebe. To vključuje tiste, ki so bili poklicani, vendar še niso bili postavljeni. Pavel opozarja: »Sicer pa naročam po milosti, ki mi je dana, vsakomur izmed vas: ne imejte visokih misli, saj je to v nasprotju s tem, kar je treba misliti, ampak mislite na to, da boste preiščeni; vsak pač po meri vere, ki mu jo je Bog dal.« (Pismo Rimljanom 12,3)

Pisec Pisma Hebrejcem je potrdil, da je pomembno, da si ne prisvajamo položaja duhovnega vodstva: »In nihče si te časti ne jemlje sam.« Iz prejšnjih vrstic je razvidno, da mora biti postavljen. Pisec Pisma Hebrejcem nadaljuje: »Tako tudi Kristus ni sam sebe poveljal, da je postal véliki duhovnik.« (Pismo Hebrejcem 5,4-5) Jezus si prav tako svojega vodstvenega položaja ni prisvojil sam, Oče ga je postavil.

Poslušajte, kako Pavel opisuje samega sebe: »Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za Božji evangelij.« (Pismo Rimljanom 1,1) Najprej govori o tem, da je *poklican*, potem

pa še, da je *odbran*. *Odbran* je druga beseda za *postavljen*. Pavel je bil poklican kot apostol od začetka sveta, čeprav v trenutku, ko je bil odrešen, še ni bil postavljen v svoje služenje. Sledilo je obdobje preizkušanja, ko se je podredil cerkvenim voditeljem v Antiohiji. To preizkušanje je trajalo leta, iz lastnih izkušenj pa je napisal ta navodila za voditelje: »Tudi ti morajo najprej opraviti preizkušnjo in šele potem ... naj prevzamejo službo.« (Prvo pismo Timoteju 3,10)

Pavel je s svojim življenjem vzpostavil svetopisemski vzorec za današnji čas. Ko je Pavel prestal preizkus zvestobe v službi pomoči, je bil povišan v službo učitelja (Drugo pismo Timoteju 1,11; Apostolska dela 13,1). Gospodov božanski red služb in položajev služenja je razodet v Svetem pismu: »Bog pa je v Cerkvi postavil najprej apostole, drugič preroke, tretjič učitelje; potem ... pomoči.« (Prvo pismo Korinčanom 12,28)

Pavel ni bil preizkušan le na področju pomoči, ampak tudi v službi učitelja. Božji vzorec postavitve njegovih služabnikov na višji položaj ponovno opazimo, ko je Pavel napredoval iz učitelja v apostola: »V antiohijski Cerkvi so bili preroki in učitelji: Barnaba, Simeon z vzdevkom Niger, Lukij iz Cirene, Manaén, ki je bil v mladosti vrstnik četrtnega oblastnika Heroda, in Savel.« (Apostolska dela 13,1) Savel, pozneje imenovan Pavel, je eden od učiteljev in prerokov v antiohijski cerkvi. Iz Prvega pisma Timoteju 2,11 izvemo, da ni bil eden izmed prerokov, temveč učitelj. V nadaljevanju beremo: »Ko so opravljali službo Gospodu in se postili, jim je Sveti Duh rekel: ›Odberite mi Barnaba in Savla za delo, kamor sem ju poklical!‹« (Apostolska dela 13,2)

Sveti Duh je rekel: »Oddvojite mi ju.« Prišel je čas. Ni bilo niti teden dni prej ali pozneje – bilo je ob pravem trenutku! Gospod pa je določil čas in osebi, ki ju je treba oddvojiti. Pavel se je leta zavedal apostolskega klica v svojem življenju. Razkrito je bilo tri dni po njegovem srečanju z Bogom na poti v Damask (Apostolska dela 9,15). Zdaj je Jezus odbral tistega, ki ga je toliko let prej

poklical. Pavel je zvesto služil, ne da bi se promoviral.

Gospod je uporabil uveljavljeno vodstvo cerkve, v kateri je Pavel zvesto delal. Tudi starešine so bili imenovani na enak način. V nadaljevanju beremo: »Nato so med postom in molitvijo položili nanju roke in ju odposlali. Tako sta bila odposlana po Svetem Duhu.« (Apostolska dela 13,3-4)

Bodite pozorni na to, da so ju »oni odposlali«. Uveljavljeno vodstvo je odposlalo Pavla in Barnaba. Nato si oglejte naslednjo vrstico: »Tako sta bila odposlana po Svetem Duhu.« Jezus je po Svetem Duhu postavil in odbral Pavla in Barnaba prek uveljavljenega vodstva. Bistvo je, da je Jezus to storil prek uveljavljene hierarhije avtoritete.

Jezus ni uporabil preroške zastopniške skupine v Antiohiji, prav tako ni poslal Pavla in Barnaba na preroški sestanek v drugo mesto ali v cerkev na drugi strani mesta, kjer Pavel ni bil podrejen avtoriteti. Ni uporabil posameznika v skupnosti z duhovnimi darovi, da ju postavi na vodstveni položaj.

Gospod je uporabil avtoriteto, ki jo je vzpostavil v antiohijski cerkvi. Zato je Bog posvaril: »Na nikogar hitro ne polagaj rok.« (Prvo pismo Timoteju 5,22) Voditelji spremljajo zvestobo tistih, ki služijo v cerkvi, tako da, ko Bog govori njihovim srcem, naj nekoga postavijo, z gotovostjo vedo, da je ta postavitev od Gospoda. To je Gospodov način postavljanja posameznikov na vodstvene položaje v novozavezni cerkvi.

PREURANJENO V SVOJ KLIC

Mojzes je bil poklican in je to vedel že zgodaj v svojem življenju.

Ko je bil star štirideset let, mu je prišlo na misel, da bi obiskal svoje brate, Izraelove sinove. In ko je videl, da eden od njih trpi krivico, ga je branil in ga maščeval tako, da je ubil Egipčana. Domneval je namreč, da bodo njegovi bratje razumeli, da jih bo Bog rešil po njegovi roki, vendar

niso razumeli. In naslednji dan se jima je približal, ko sta se prepirala, in ju skušal spraviti, rekoč: »Možje, brata sta; zakaj se prepirata?« Tisti pa, ki je bližnjemu storil krivico, ga je odrinil in rekel: »Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?« (Apostolska dela 7,23–27)

Ljudje, ki bi jih moral voditi, niso priznavali njegove avtoritete. Eden je izrekel skoraj enake besede, kot so jih pozneje uporabili Korah, Datán in Abirám: »Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?« Vendar ni utrpel nobene posledice, kajti Mojzes še ni bil postavljen. Čeprav je v svojem srcu že čutil klic, Božja avtoriteta še ni bila nad njim.

Verjamem, da je eden od razlogov, zakaj se je ljudstvo pozneje v puščavi tako intenzivno borilo proti Mojzesu, ta, da so videli Božjo avtoriteto na njem, vendar jim to ni bilo všeč. To bi dodatno pojasnilo Božje besede, ko je rekel, da se ljudje v resnici borijo proti njemu in ne proti Mojzesu. Danes prepogosto ni nič drugače. Proti tistim, ki imajo resnično Božjo avtoriteto, se pogosto ljudje najbolj borijo, ker se v resnici borijo proti božanski avtoriteti.

SAMOIMENOVANJE – ZAVAJAJOČE IN NEVARNO

Ko so se Korah, Datán in Abirám uprli Mojzesu, je bil dokončno postavljen in manifestacija njegove avtoritete je bila očitna vsem. Oni pa so bili samooklicani, samopravični, ponosni možje. Njihovo sklepanje je bila varljiva in nevarna oblika upora. Bilo je varljivo v tem smislu, da so še vedno verjeli, da s svojim uporom služijo Bogu. 250 voditeljev je bilo prepričanih, da nasprotujejo le Mojzesu in Aronu, niti sanjalo se jim ni, da se njihovo upornišтво razteza tudi na Boga, ki so mu želeli služiti. Nekje vmes so se izgubili, in to, da so se nehali zavedati Božje avtoritete nad Mojzesom, je prispevalo k temu, da so se uprli proti njemu. Bilo je nevarno, ker v takšnih primerih pogosto sledi najhujša sodba. Deluje po enakem načelu kot Luciferjev padec.

Ko je Mojzes slišal besede teh mož, je prepoznal duha za njimi in padel na obraz. Ni se prepiral z njimi. Tisti, ki so postavljeni od Boga, imajo njegovo srce in se ne borijo za svoj položaj. Mojzes je intimno poznal Boga in zato je vedel, da bo potrdil vodstvo, ki ga je postavil. Mojzes je rekel:

»Ali vam je premalo, da vas je Izraelov Bog ločil od Izraelove skupnosti, da bi vas približal sebi in bi opravljali službo pri Gospodovem prebivališču in stali pred skupnostjo in ji stregli? Pustil je k sebi tebe in s teboj vred vse tvoje brate, Levijeve sinove, vi pa terjate še duhovništvo. Torej se ti in vsa tvoja družba zbirate proti Gospodu.« (Četrta Mojzesova knjiga 16,9-11)

Želeli so poseči po več, kot za kar so bili pooblaščen, in se nepričakovano znašli zbrani proti Gospodu. Zaželeli so si ravni avtoritete, ki jim je Bog ni dal. Mojzes jim je rekel: »Predaleč ste šli, Levijeve sinovi!« (Četrta Mojzesova knjiga 16,7) Ko je bilo jasno, da se možje niso pripravljene odpovedati svoji trdovratnosti, je Gospod naročil Mojzesu: »Govôri skupnosti in reci: ›Oddaljite se iz okolice Korahovega, Datánovega in Abirámovega prebivališča!‹« Mojzes je vstal in šel proti Datánu in Abirámu, za njim pa so šli Izraelovi starešine. Govoril je skupnosti in rekel: »Umaknite se od šotorov teh hudobnih mož in ne dotikajte se ničesar, kar je njihovo, da ne boste pogubljeni zaradi njihovih grehov!« Oddaljili so se torej iz okolice Korahovega, Datánovega in Abirámovega prebivališča. Datán in Abirám pa sta stopila ven in stala pri vhodu svojih šotorov z ženami, sinovi in otročiči.

Tedaj je Mojzes rekel: »Po tem boste spoznali, da me je Gospod poslal delat vse to, kar sem storil, in da ne ravnam po svoji volji. Če ti umrejo take smrti kakor vsi ljudje in pride nadnje nadloga, kakršna prihaja nad vse ljudi, potem me Gospod ni poslal. Če pa Gospod stori kaj nenavadnega in zemlja odpre svoja usta, tako da pogoltne nje in vse, kar je njihovega, da se živi pogreznejo v podzemlje, potem boste spoznali, da so ti možje

zaničevali Gospoda.«

Kakor hitro je nehal govoriti vse te besede, so se tla pod njimi razklala. Zemlja je odprla svoja usta in pogoltnila nje, njihove hiše in vse ljudi, ki so bili Korahovi privrženci, z vsem imetjem vred. Z vsem, kar so imeli, so se živi pogreznili v podzemlje. Nato se je zemlja nad njimi zaprla. Tako so izginili iz srede občestva. Ves Izrael, ki je bil okoli njih, je ob njihovem vpitju zbežal; kajti rekli so: »Da zemlja še nas ne pogoltne!« Tedaj je od Gospoda prišel ogenj in použil dvesto petdeset mož, ki so darovali kadilo (Četrta Mojzesova knjiga 16,24–35).

Huda obsodba teh mož nam sporoča dve streznjujoči dejstvi. Prvič, resnično so verjeli, da še vedno služijo Bogu, čeprav so mu v resnici nasprotovali. Drugič, v Novi zavezi Juda opozarja, da bodo v poslednjih dneh v cerkvi podobni ljudje, ki »v svojem sanjarjenju skrunijo meso, zametujejo gospodstvo in preklinjajo veličastva« (8. vrstica). Nato Juda pravi: »Gorje jim! Zakaj ... pogubili so se s Korejevo upornostjo.« (11. vrstica, EKU)

UPORNIŠTVO JE NALEZLJIVO

To poglavje obravnava dva ločena primera uporništa. Prvi je vključeval Koraha, Datána in Abiráma skupaj z 250 voditelji. Drugi se je zgodil naslednji dan, ko se je vsa skupnost dvignila proti Mojzesu in Aronu. Nasprotovali so jima, rekoč: »Pomorila sta Gospodovo ljudstvo.« (Četrta Mojzesova knjiga 17,6) Razumljivo so bili pretreseni zaradi tega, kar se je zgodilo dan prej, vendar so se motili, ko so se razjezili in krivili Mojzesa. Vpliv upora teh ljudi je bil tako prepričljiv, da skupnost tudi po tem, ko je videla, kako je zemlja pogoltnila tiste, ki so bili povod zanj, ni dojela, kako smrtonosen je v resnici ta njihov upor. To je streznjujoče in videl sem podobne primere primeža takšnega vpliva tudi v današnjem času.

Ko se je skupnost dvignila proti Mojzesu in Aronu, se je Bog

tako razjezil, da jih je hotel vse uničiti. Mojzes in Aron pa sta posredovala za ljudstvo. Posledično je bil narod rešen; vendar je od Gospoda izbruhnila kuga, ki je ubila 14.700 ljudi! To je veliko več, kot jih je umrlo dan prej!

Božje ljudstvo, naj vas opozorim: upor je nalezljiv in smrtonosen. Sveto pismo ne pravi, da ga Bog *ne mara*. Sveto pismo jasno pove, da ga *sovraži*. Njegov pogled na to je veliko bolj resen kot samo neodobravanje. Luciferja niso lepo prosili, naj zapusti nebesa, ko se je uprl; je bil vržen ven tako hitro, kot pade strela z neba na zemljo (Evangelij po Luku 10,18). Sodelovanje z uporno osebo je enako želji po smrti. Zato so bile Pavlove zaključne opominjajoče besede rimski cerkvi:

Opominjam pa vas, bratje, varujte se tistih, ki delajo razprtije in pohujšujejo v nasprotju z naukom, v katerem ste bili poučeni: izogibajte se jih! Kajti taki ne služijo našemu Gospodu Kristusu, ampak lastnemu trebuhu, in s privzdignjenim in priliznjenim govorjenjem varajo srca preprostih. (Pismo Rimljanom 16,17-18)

Z njegovimi zaključnimi besedami bom tudi sam zaključil to poglavje. Priznam, da vas to sporočilo morda ne bo navdušilo, lahko pa vam reši življenje. Ne pozabite, da gre za cepljenje z resnico. Ni prijetno, vendar zagotovljena zaščita daleč odtehta nelagodje postopka cepljenja. Molim, da boste v tem sporočilu prepoznali Božjo ljubezen. Svarilne besede, ki jih prinaša, so namenjene za vašo zaščito.

MessengerX

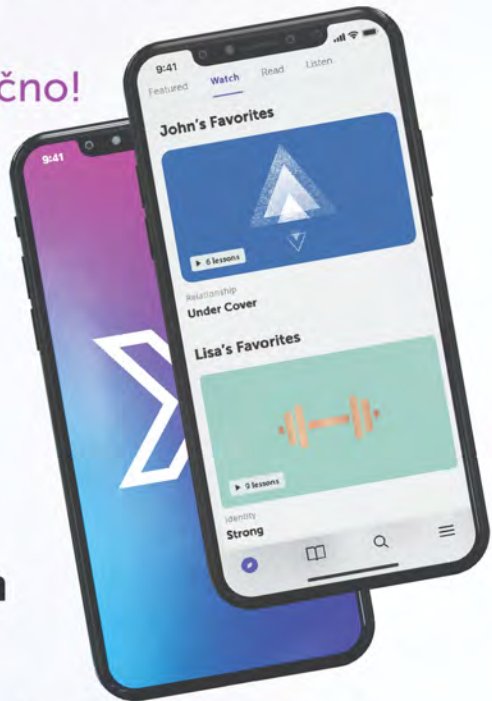
Vaša aplikacija za učenje

Popolnoma brezplačno!

Samo prenesite na svojo
napravo in začnite!
Ali obiščite spletno
stran na:

MessengerX.com

130+ jezikov in številka raste

Ogled in prenos vsebin v več kot 130 različnih jezikih.

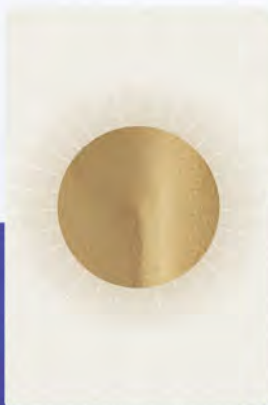
Delite gradiva s prijatelji ali jih preučujte v skupini.

Ves čas dodajamo nove vsebine.

Ogled. Branje. Poslušanje.

Oglejte si bogato knjižnico vsebin, vključno s tečaji, e-knjigami, zvočnimi knjigami, kratkimi videoposnetki in številnimi drugimi gradivi za ogled, branje in poslušanje.

Rast na najpomembnejših področjih

Raziščite teme, kot so družina, zdravi odnosi, iskanje namena, svoboda od pornografije, izgrajevanje vere, poslušanje Božjega glasu, poslovno vodenje in številne druge!

Vaše popotovanje rasti!

MessengerX vam želi pomagati, da naredite korak naprej. Zato smo zasnovali popotovanje učenja, ki vključuje učinkovita orodja, s katerimi boste lažje ostali na pravi poti.

Še več enostavnih funkcij, ki jih boste vzljubili!

- Enostavna orodja za delitev, ki vam pomagajo deliti besedo in omogočajo skupinsko preučevanje.
- Uporabite Chromecast ali AirPlay za predvajanje na televizorju.
- Spremljajte svoj napredek na vseh napravah. Shranite si priljubljene vsebine v svoji knjižnici za hiter dostop.
- Prenesite vsebine v napravo za dostop brez povezave.
- Učinkovito iskanje in filtri, da dobite točno to, kar iščete.
- Samodejno predvajanje zaporednih poglavij zvočnih knjig, Svetega pisma in celo slavlne glasbe v vašem jeziku!

MessengerX - V treh preprostih korakih!

- 1 Prenesite aplikacijo **MessengerX** iz trgovine App Store ali Google Play.
- 2 Ustvarite račun in izberite svoj jezik
- 3 Sedaj lahko brskate, berete knjige, si ogledujete videoposnetke, poslušate in prenašate svoja najljubša gradiva.

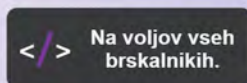
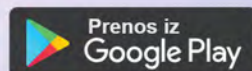
Učite se in delajte učence

Z aplikacijo **MessengerX** lahko pomagате zagotoviti prevedena gradiva ljudem po vsem svetu.

Ker si vsak zasluži vedeti!

MessengerX.com

PETNAJSTO POGLAVJE

ŠE NEKAJ VIDIKOV

*Če smo resnično odrešeni in iščemo Božjo voljo, bomo
znali prepoznati legitimno avtoriteto v cerkvi.*

V prejšnjih poglavjih smo se večinoma osredotočali na cerkvene ali civilne avtoritete. Vendar, kot sem že omenil, večina načel velja za vse kategorije avtoritete. V tem poglavju si bomo ogledali konkretna navodila iz Božje besede za različna področja avtoritete, zlasti družino. Večina teh navodil se nanaša samo na konkretno kategorijo, zato jih je treba obravnavati ločeno. O temah, o katerih bomo razpravljali v tem poglavju, bi zlahka napisali celo knjigo. Če pa uporabimo načela, ki smo se jih že naučili, in jih razširimo na tisto, o čemer govori to poglavje, potem bo knjiga napisana na naša srca. V tem poglavju bomo preučili tudi nekaj splošnih navodil, ki niso tako specifična, da bi o njih napisali celo knjigo. Zato sem to poglavje naslovil Še nekaj vidikov.

DRUŽINA

Preden je obstajala cerkev, državna ali družbena oblast, je obstajala družina. Vloga družine je najpomembnejša, saj je od nje odvisno zdravje preostalih treh. Lahko imate pomanjkljivosti na drugih področjih pooblaščne avtoritete, družina pa lahko neodvisno od tega ostane močna. Toda nemogoče je imeti nered v družini, ne da bi to vplivalo na preostala področja. Avtoriteta v družini je temelj za druga področja.

Obstaja božanski red za družino, ki je opisan v Svetem pismu:

Otroci, ubogajte svoje starše v vsem, kajti to je vseh Gospodu.
(Pismo Kološanom 3,20)

Mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi ... In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem. (Pismo Efežanom 5,23–24)

Te zapovedi, ki jih najdemo tudi drugje v Novi zavezi, določajo Božji red za strukturo avtoritete v domu. Otroci morajo ubogati svoje starše v vsem, vključena so *vsa* področja življenja. Ta zapoved ne velja samo v primerih, če starš otrokom naroči nekaj, kar je v nasprotju z Božjo besedo, na primer jih nagovarja k spolnosti ali jim naroča, naj lažejo, kradejo, izbirajo med staršema in podobno.

Dober primer te izjeme se je zgodil v moji družini. Med študijem strojnega inženirstva na univerzi Purdue sem svoje življenje predal Jezusu Kristusu. Kmalu zatem sem vedel, da sem poklican oznanjati evangelij. Nekega dne sem se vrnil domov in staršem, ki so bili predani katoličani, povedal, da bom končal s študijem inženirstva in nadaljeval na biblični šoli. Moje novice so jih vznemirile in menili so, da je moja odločitev prenačljena in impulzivna. Pravzaprav je moja mama rekla: »Na biblično šolo greš samo prek mojega trupla!«

Mami sem s ponižnostjo in spoštovanjem odgovoril: »Mama, rad te imam in hvaležen sem za vse, kar si storila zame, vendar moram ubogati Boga.« Te besede je niso niti najmanj potolažile ali pomirile. Še bolj vznemirjena je postala.

Jezus nam je rekel: »Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima rajši sina ali hčer kakor mene, ni mene vreden.« (Evangelij po Mateju 10,37) Opogumljen s temi besedami in mnogimi podobnimi v evangelijih sem vedel, da moram izbirati med materjo in očetom, ki sem ju zelo ljubil, in Jezusovim klicem, da mu služim. V moji odločitvi ni bilo oklevanja.

Nekaj let je bilo zelo neprijetno. Še naprej sem ljubil in spoštoval svoje starše, pravzaprav bolj kot kadar koli, saj sem zdaj poznal Božjo milost. Čez čas so začeli videti sadove tega, kar je Jezus počel v mojem življenju, in osemnajst let pozneje, ko je bil moj oče star

devetinsedemdeset let, sem imel veliko čast, da sem molil z obema, da sta sprejela Jezusa kot svojega Gospoda. Zdaj bereta naše knjige, gledata naše videoposnetke in jih delita prijateljem. Naš odnos je boljši kot kadar koli.

Jezus se je znašel v podobni situaciji. Glede Jezusove podrejenosti njegovim staršem beremo: »Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren.« (Evangelij po Luku 2,51) Ko pa se je začela njegova služba, je meč začel prebadati in razkrivati njuna srca in misli, kakor je Simeon prerokoval, ko je bil Jezus še dojenček (Evangelij po Luku 2,35). Zaradi Jezusovih radikalnih sporočil je bilo mnogim nelagodno in jezili so se, kar je veljalo tudi za njegovo družino. Njihova čustva so se stopnjevala do te mere, da mu je mati nasprotovala:

Ko so njegovi to izvedeli, so odšli, da bi ga na silo odvedli, kajti govorili so, da ni priseben ... Tedaj so prišli njegova mati in njegovi bratje. Stali so zunaj, poslali ponj in ga poklicali. Okrog njega je sedela množica in so mu rekli: »Glej, tvoja mati, tvoji bratje in tvoje sestre so zunaj in te želijo.« Odgovoril jim je: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?« In ozrl se je po tistih, ki so sedeli okrog njega, in rekel: »Kdor namreč uresničuje Božjo voljo, ta je moj brat, sestra in mati.« (Evangelij po Marku 3,21, 31–35)

Svoje starše je v vsem ubogal, dokler niso zahtevali, da ravnam v nasprotju z zapovedjo svojega Očeta. Dobra novica je, da je bila njegova družina prisotna v zgornji sobi, kjer je bil nekaj let pozneje izlit Sveti Duh. V nekem trenutku so postali Gospodovi sledilci.

PRI MENI SI NI PREVEČ DOBRO IZŠLO

Če se vrnemo k pravilu in ne k izjemi, je zapoved, naj otroci spoštujejo in ubogajo svoje starše, prva z obljubo: da jim bo dobro in bodo dolgo živeli (Pismo Efežanom 6,2–3; Pismo Kološanom 3,20).

Sam sem se posledic neupoštevanja te zapovedi naučil na težji način. Po končanem študiju na univerzi Purdue sem se zaposlil v podjetju Rockwell International. Začel sem obiskovati cerkev, o

kateri sem prej govoril. Po drugem bogoslužju sem se odpravil na večerjo z nekaj vrstniki. Srečal sem vodjo skupine za samske odrasle. Potreboval je stanovanje, jaz pa sem se ravno selil v mesto. Po nekaj pogovorih sva sklenila, da je dobra zamisel, če si deliva stanovanje. Bil sem navdušen, ker bi tako prihranil veliko denarja, in takrat sem bil po končanem študiju čisto brez denarja.

Naslednji dan sem poklical očeta in mu sporočil novico. Mislil sem, da bo delil moje navdušenje, da bom vsak mesec prihranil nekaj sto dolarjev. Vendar ni bilo tako. Namesto tega je rekel: »Sin, to mi ni všeč. Ne počni tega. Saj ga sploh ne poznaš.« Poskušal sem ga prepričati s tem, da sem mu povedal, kako sodeluje pri služenju za samske, vendar je vztrajal pri svojem nasvetu.

Ko sem odložil telefon, sem sklenil, da moj oče teh stvari ne razume, ker ni vernik. Navsezadnje je imel ta kolega pomembno vlogo v cerkvi. Prezrl sem očetove besede in naslednji dan sva skupaj našla stanovanje in podpisala najemno pogodbo. Ko sva najemala selitveni tovornjak, me je novi sostanovalec vprašal, če lahko plačam, ker je pozabil svojo čekovno knjižico. Ko sva šla vplačat polog za stanovanje, je storil enako. Podobno vedenje se je nadaljevalo in na koncu sem plačal celotno najemnino za prva dva meseca za oba, pa tudi vse položnice, vključno z njegovimi številnimi medkrajevnimi telefonskimi klici.

Nekajkrat sem mu posodil avtomobil, ker ni imel svojega. Vsakič, ko mi je naslednje jutro vrnil avtomobil, je bil ta poln dima. Izgovarjal se je, da poskuša doseči ljudi v stiski. Nekega jutra sem na vratih vozila odkril ogromno udrtino. Bil sem zelo jezen, vendar tega nisem hotel pokazati. Neke noči sem ob štirih zjutraj odprl vrata svoje spalnice in v dnevni sobi naletel na popolnega neznanca s pločevinko piva in cigareto v roki. Pogledal me je, kot da sem jaz vsiljivec.

Trpel sem v svojem lastnem domu, toda kot nov vernik sem bil prepričan, da moram hoditi v ljubezni. *Nisem želel biti jezen ali obsojajoč.* Zato težav nisem obravnaval. To je bil le del mojih vsakodnevnih težav s tem človekom.

Po nekaj tednih muk sem izvedel, da je moj sostanovalec homoseksualec. Rekel sem mu, naj takoj odide, vendar se je obotavljal. Vse sem plačeval, medtem ko je on živel v grehu.

Približno ob istem času je pastor za samske izvedel za njegov življenjski slog in ga umaknil iz vodstva. Bil sem eden zadnjih, ki je izvedel za njegov sprevrženi življenjski slog. Moja neposlušnost je zaslepila mojo sposobnost razločevanja.

Ker nisem upošteval nasveta svojega očeta, sem izgubil na stotine dolarjev, da ne omenjam miru, za katerega sem bil prikrajšan. Bil sem uničen in to sta bila dva izmed najtežjih mesecev mojega življenja. Ko je bilo vsega konec, sem klical k Bogu: »Gospod, zakaj se je to zgodilo? Zaupal sem ti, da me boš vodil.«

Gospod mi je odgovoril, da mi je dajal usmeritve, vendar sem jih zavrnil. Bil sem zbežan in se spraševal: »Kako si mi dajal usmeritve?«

Odgovoril je: *Prek tvojega očeta, a ga nisi poslušal.*

»Toda moj oče ni na novo rojen,« sem ugovarjal.

Gospod me je nato spomnil, da njegova Beseda ne pravi: »Otroci, ubogajte svoje starše *samo*, če so na novo rojeni.« Razložil mi je: *Ti si moj otrok; zato polagam svojo modrost in navodila v srca tvojih staršev, da te bosta lahko usmerjala in boš ostal zaščiten.*

Hitro sem odgovoril: »Toda zdaj živim sam. Moj oče živi več kot tisoč kilometrov stran in nisem več finančno odvisen od njega.«

Rekel je: *Samo zato, ker si finančno neodvisen in tvoji starši živijo daleč stran, še ne pomeni, da moja zapoved, da jih ubogaš, zate ne velja več.* Njegova zapoved obljublja, da nam bo dobro, in sam lahko pričujem, da meni v tistem trenutku *ni* bilo dobro.

Pokazal mi je, na kateri točki je človek osvobojen izpod avtoritete svojega očeta in matere. Že čisto na začetku je Bog zapovedal: »Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.« (Prva Mojzesova knjiga 2,24)

Zadnje navodilo, ki ga starš da svojemu otroku, je blagoslov zakonskega partnerja. Mimogrede, po tem, ko mi je Lisin oče dal blagoslov, da se poročim z njo, mi je povedala, kako zelo jo je to presenetilo. Vprašal sem jo, zakaj, in rekla je: »Ker mi je povedal, da te ne mara, ker si kristjan.« Ta izkušnja je bila potrditev, da je srce kralja (tistih, ki imajo avtoriteto nad nami) v Božji roki.

Če se vrnemo k Božji zapovedi, je iz njegovih besed razvidno, da se po poroki moškega in ženske vzpostavi nov red avtoritete.

Bog ne govori o ženski, da zapusti svoje starše, ker ni ona tista, ki vzpostavlja red nove družine, avtoriteta je dana moškemu. Ko se otroci poročijo, jim ni več zapovedano, naj ubogajo svoje starše, vendar jih morajo še vedno spoštovati. Spomnim se, da sem nekoč starše vprašal, zakaj nama z ženo niso svetovali, ko so naju videli v težavah. Preprosto so rekli: »Nikoli naju nista vprašala za nasvet.« Kako bogaboječe sta ravnala. Videl sem, kako se starši vmešavajo in poskušajo usmerjati svoje otroke na enak način, kot so to počeli, preden so se otroci poročili. Rezultat so ranjena čustva in nesporazumi, ker svojih otrok ne izpustijo tako, kot bi morali.

POSEBNA OPOZORILA ZA OTROKE

Potem ko sem nekaj let služil kot mladinski pastor, sem videl nevarne poti, po katerih se podajajo številni mladi. Rad bi izpostavil nekaj konkretnih nasvetov iz Božje besede glede pomembnosti spoštovanja staršev. To delam v upanju, da se bo vsaka mlada oseba, ki to bere, izognila kvasu, ki ga ta greh širi med mladimi, saj je nalezljiv in smrtonosen. Sveto pismo pravi: »Preklet, kdor zaničuje očeta in mater! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.« (Peta Mojzesova knjiga 27,16)

Pred menoj sta sedela mati samohranilka in njen najstniški sin. Med pogovorom ji je ta mladenič večkrat odgovoril s prezirom, kot da je neumna ali manjvredna. Nekajkrat sem ga že popravil. Na koncu svetovanja sem na svoje presenečenje izustil: »Mladenič, če se ne pokesaš svoje drže in vedenja do matere, boš pristal v zaporu.« Enako kot moja sogovornika sem bil tudi sam šokiran nad svojo izjavo. Mladenič je bil vernik in član naše mladinske skupine. Kako sem lahko izustil kaj takega?

Skoraj šest let pozneje (nisem bil več mladinski pastor, ampak sem potoval) me je eno nedeljo zjutraj ustavila mati tega fanta. Rekla je: »Pastor John, se spomnite, da ste mojemu sinu rekli, da bo pristal v zaporu, če se ne bo spremenil? No, že nekaj let je v zaporu.« Skoraj sem pozabil, a ko je govorila, sem se spomnil. Pomislil sem, *kako je lahko ta mama tako navdušena, ko to deli z mano*. Izvedel sem, zakaj. Nadaljevala je: »Zdaj je goreč za Boga. Pričuje drugim zapornikom in sodeluje v služenju za zapornike.

Bere vaše knjige in iz njih veliko prejema.«

Bil sem osupel nad tem, kako je Božja sodba nad mladeničevim življenjem vse spremenila. Bolje bi bilo, če bi upošteval besede, ki sem mu jih izrekel pred leti, in mu ne bi bilo treba učiti se iz nadlog. Toda pomembno je bilo, da je zdaj v njegovem srcu bila strast za Boga.

Resnost tega, da otroci telesno ali ustno napadajo svoje starše, spoznavamo, ko preučimo, kako so v teh primerih ravnali v Stari zavezi: »Kdor udari svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo« (Druga Mojzesova knjiga 21,15) in »kdor preklinja svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo« (Druga Mojzesova knjiga 21,17). Na te starozavezne zapovedi se je skliceval Jezus, ko je rekel: »Bog je namreč rekel: Spoštuj očeta in mater in kdor preklinja očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.« (Evangelij po Mateju 15,4)

Mojzes jim je dal navodila, kako naj ravnaajo z upornim otrokom:

Če ima kdo trmoglavega in upornega sina, ki ne posluša ne očetovega ne materinega glasu in ju ne uboga, čeprav ga strahujeta, naj ga oče in mati primeta in peljeta k mestnim starešinam, k vratom njegovega kraja. Rečeta naj starešinam njegovega mesta: »Ta najin sin je trmoglav in uporen, ne posluša najinega glasu, požrešen je in pijanec.« Potem naj ga vsi moške njegovega mesta posujejo s kamenjem, da umre. Tako odpravi zlo iz svoje srede! Ves Izrael naj to sliši in se boji. (Peta Mojzesova knjiga 21,18–21)

Če bi se te besede uporabljale danes, bi bili mladi v naših cerkvah redno usmrčeni. Čeprav takšno kaznovanje ne obstaja več, še vedno vidimo, da je Božji odnos do uporniškega vedenja precej gotov in resen. Ni se spremenil samo zato, ker se je spremenila oblika sodbe. Ne smemo dopustiti uporništva v naših srcih, ker ubija.

Svoje otroke sem opozoril, naj se varujejo kakršne koli oblike uporništva. Najbolj varljiva ali subtilna oblika je pritoževanje. Prezira avtoriteto s tem, ko nemarno reče: »Ni mi všeč način, na katerega me vodiš, in če bi bil na tvojem mestu, bi ravnal drugače.« S tem žali vodstvo. Ali zdaj razumete, zakaj je godrnjanje prispevalo k temu, da so Izraelovi sinovi ostali zunaj obljubljenе

dežele? Njihovo pritoževanje je kazalo na njihov prezir do Boga, čeprav je bilo usmerjeno proti Mojzesu. V bistvu so sporočali Bogu, da ne ravna pravilno in da bi oni vodili drugače.

Spoštovanje staršev prinaša čudovito obljubo dolgega in dobrega življenja. Rajе izberem življenje kot sodbo. To mora biti trdno ukoreninjeno v naših srcih.

ZAKON

Zdaj usmerimo pozornost na božanski red v zakonu. Sveto pismo nam pravi, da se morajo žene »v vsem« podreјati svojim možem (Pismo Efežanom 5,24). Ta zapoved ne velja samo za duhovne stvari, ampak tudi za naravna področja življenja. Pavel pravi: »Svojim možem.« Drugi moški nimajo avtoritete nad žensko, to velja samo za njenega moža. Pastor ima avtoriteto nad ženo drugega moškega na področju cerkvenih in duhovnih zadev, šef v službi ima avtoriteto v zvezi z njenim delom zunaj doma, civilna oblast pa ima avtoriteto v civilnih zadevah, toda ko gre za dom, je njena avtoriteta njen mož.

Sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja sva z ženo padla v napačno učenje. Rečeno nama je bilo, da so Novo zavezo pisali šovinistični moški in da se ne bi smela držati njihovih besed, ko gre za avtoriteto med možem in ženo. Rečeno nama je bilo, da je Jezus zagotovil enako odrešitev za vse. To je vsekakor res, vendar odrešitev ne zanika avtoritete. Več let nisva imela miru v najinem domu. Nenehno sva se borila za vodstveni položaj.

Po letih nemirov sem nekega dne rekel ženi: »Bog me je postavil za vodjo tega doma in bom vodil, ne glede na to, ali mi boš sledila ali ne.« Pri meni so se stvari začele spreminjati, pri moji ženi pa ne. Gospod mi je pokazal, da kot vodja nikoli ne bi smel siliti tistih, ki so mi podreјeni, naj sledijo. Jezus tega ne počne z nami. Če tisti, ki so pod našo avtoriteto, ne sledijo, trpijo.

Vstopil sem v božanski počitek in mir. Vendar je Lisa še naprej nosila vse pritiske našega doma. Prepričana je bila, da sem neodgovoren voditelj. Bil sem mlad in imel sem veliko pomanjkljivosti, zato je veliko njenih pomislekov zaradi mojih preteklih napak bilo videti upravičenih. Včasih so njeni strahovi

postali tako ekstremni, da me je zbudila sredi noči in me spomnila, da ne nosim svojega dela bremena, ona pa nosi veliko več od svojega dela. Preprosto sem predlagal, naj vse skrbi preda Bogu, in šel nazaj spat, medtem ko je ležala budna ob meni in se bala najhujšega.

Lisino breme se je še povečalo. Nenehno so jo mučile skrbi. Njen um nikoli ni bil miren, ves čas je bila vznemirjena, ko je v mislih premlevala o vsem morebitnih krizah, s katerimi bi se lahko soočila najina družina.

Kmalu zatem je napetost, ki jo je nosila, postala skoraj nevzdržna. Morala se je dolgo prhati ali kopati, da bi ublažila napetost. Nekega večera, ko se je pod prho pritoževala nad mano, ji je Bog spregovoril: *Lisa, ali misliš, da je John dober voditelj?*

Hitro je odgovorila: »Ne, mislim, da ni! Ne zaupam mu.«

Lisa, ni ti treba zaupati Johnu, je odgovoril. Zaupati moraš samo meni. Misliš, da Johnu ne gre dobro v vlogi vodje tega doma. Čutiš, da bi ti lahko naredila bolje. A napetost in nemir, ki ju doživljaš, sta teža in pritisk, povezana z vlogo glave gospodinjstva. Zate je to jarem, za tvojega moža pa plašč. Odloži ga.

Lisa je v hipu razumela. Bog, ne oblastihlepen mož, je bil tisti, ki ji je rekel, naj se podredi svojemu možu. Vodenje našega doma je zanj pomenilo pritisk, ker ta vloga ni bila namenjena njej. Bog ji je dovolil, da je izkusila breme odgovornosti brez maziljenja ali milosti, ki ju daje možu za nošenje tega bremena. Ko je prišla izpod prhe, je jokala in prosila za odpuščanje. Vstopila je v mir in počitek, v katera sem tudi sam vstopil nekaj mesecev prej, najin dom pa je prvič po več letih doživel pravo harmonijo.

Sveti Duh ji je tistega večera pomagal spoznati, da Bog ne pravi, naj se žena podredi samo v primerih, ko se strinja ali ji je všeč, kar mož sklene ali odloči. Spoznala je, da če se bo podredila Božji zapovedi, bo deležna njegove zaščite. Sem od takrat delal napake? Vsekakor. Veliko sem jih naredil. Vendar je Bog kljub mojim napakam obvaroval Liso in ji dal mir. Ko je podrejena, je deležna Božje zaščite, ne glede na to, kakšne nespametne odločitve sprejema njen mož.

NERAZUMNI ALI NEODREŠENI MOŽJE

Zapoved, da se žene podreajo svojim možem, ni dana samo tistim, ki imajo verne može. Peter je rekel: »Prav tako bodite, žene, podrejene svojim možem. Tako bodo tisti, ki niso pokorni besedi, pridobljeni že po vedanju svojih žena, brez besede.« (Prvo Petrovo pismo 3,1)

Najprej raziščimo besedno zvezo »Prav tako bodite, žene ...«. Peter je pravkar zaključil razpravo o tem, kako se odzvati na nepravilno obravnavo s strani oblastnikov. (O tem smo podrobneje govorili v trinajstem poglavju.) Takoj zatem pa daje podobna navodila ženam v odnosu do njihovih mož. Če bi te besede združili, bi bilo slišati nekako tako:

Služabniki, z vsem strahom se podreajte svojim gospodarjem, pa ne le dobrim in prijaznim, ampak tudi osornim. Kajti to, da kdo po krivici trpi, a bridkosti prenaša, ker se zaveda Boga, je hvalevredno. Je pa pred Bogom hvalevredno, če delate dobro in če potrpežljivo prenašate bridkost ... Prav tako bodite, žene, podrejene svojim možem. Tako bodo tisti, ki niso pokorni besedi, pridobljeni že po vedanju svojih žena, brez besede (Prvo Petrovo pismo 2,18-19; 3,1)

Žalostno je, a resnično. Srečal sem nekaj »vernih« mož, ki so kot voditelji strožji od nevernikov. Vendar se je praviloma najtežje podrediti možem, ki niso odrešeni. Spet želim poudariti, da če mož naroči svoji ženi, naj naredi nekaj, kar je v nasprotju z Božjo besedo, ne bi smela slediti njegovim navodilom, vendar mora ohraniti držo podrejenosti.

Peter je nadaljeval in razložil, kako bo ta podrejena drža služila kot najmočnejše pričevanje žene možu – celo močnejše od oznanjevanje besede. Poznam žensko, katere mož ni bil vernik. Leta mu je pridigala. Puščala je letake na njegovi delovni mizi, Sveta pisma ob njegovi postelji in v najljubših kotičkih za sedenje ter krščanske revije na klubski mizici. Ko je vabila pare na druženje, je poskrbela, da so bili povabljeni moški vedno močni verniki, v upanju, da bodo pričevali njenemu možu.

Nekega dne ji je Bog rekel: *Kako dolgo boš ovirala odrešitev svojega moža?*

V šoku je vprašala: »Ogrožam odrešitev svojega moža? Kako?«

Gospod ji je pokazal, da dokler mu je pridigala in manipulirala z okoliščinami, ni delala tega, kar je Bog naročil. Pokazal ji je svetopisemski odlomek iz Prvega Petrovega pisma in ji naročil: *Umakni letake, revije in Sveta pisma ter nehaj strateško vabiti pare na večerjo.*

Povedala mi je: »John, samo ljubila sem ga in se mu podredila, v nekaj mesecih pa je moj mož svoje življenje predal Jezusu.« Prespal sem pri njiju in lahko potrdim, da ta človek zelo ljubi Gospoda. Če bi preprosto verjeli, zaupali in ubogali, kar pravi Božja beseda, bi bili priča čudežem v naših domovih in uživali v miru, ki presega razumevanje. Ne morem dovolj poudariti, da je Bog tisti, ki je dal ta navodila, ne nadzorujoči, manipulativni in oblastiteljni voditelji. Dal jih je, da bi poskrbel za nas in nas zaščitil, kar bomo videli tudi v naslednjem poglavju. Sredi stiske lahko zaupamo njegovi obljubi: »Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.« (Jeremija 29,11)

AVTORITETE V DRUŽBI

Nova zaveza nam pušča navodila tudi za področji dela in šole. Pavel je naročil:

Sužnji naj se v vsem podrejšo svojim gospodarjem. Naj jim bodo po volji, naj ne ugovarjajo in ne kradejo, ampak naj izkazujejo celovito in pravilno zvestobo, da bodo v vsem okrasili nauk Boga, našega odrešenika. (Pismo Titu 2,9-10)

Vedno sem se razveselil, ko so mi šefi ali lastniki podjetij, ki niso bili verniki, poročali, kako vidijo Jezusa v svojih zaposlenih, ne zato, ker govorijo o njem, ampak zato, ker se pri njih v težkih situacijah in v njihovi delovni etiki kaže njegov značaj. Slišal sem jih reči: »Nikoli se ne prepirajo z mano, se ne pritožujejo ali mi odgovarjajo,« ali »delajo več kot drugi zaposleni,« ali »so najbolj poštene in zaupanja vredni zaposleni, ki jih imam.« Takšni ljudje so zaradi pričevanja svojih zaposlenih odprti, da mi prisluhnejo, ko govorim o Jezusu.

Vendar sem doživel tudi nasprotno. Na letalu sem sedel poleg moškega, ki je bil lastnik drugega največjega taksi podjetja v našem kraju. Prijetno sva klepetala, dokler ni izvedel, da sem služabnik v cerkvi. Nato je utihnil in ni več tako sproščeno govoril. Ker je bil pogovor pred tem tako sproščen, mi ni bilo težko vprašati, zakaj se je njegov odziv tako spremenil.

Rekel je: »V redu, povedal vam bom. Nekoč je za naše podjetje delala neka ženska. Bila je ena od teh »na novo rojenih kristjanov«. Vsem v pisarni je pridigala, zaradi česar so bili vsi manj produktivni. Ko je odhajala, je vzela stvari, ki niso bile njene, in mi pustila osem tisoč dolarjev vreden račun za telefon, ker je s službenim telefonom klicala sina, ki je živel v Nemčiji.«

Moje srce je bilo strto. Ljudem, ki so delali v tisti pisarni, bo težko prisluhniti Božji besedi, ker so bili priča njeni nepodrejenosti in kraji. Iz tega razloga je Pavel naročil: »Naj jim bodo po volji, naj ne ugovarjajo in ne kradejo, ampak naj izkazujejo celovito in pravilno zvestobo.« Ko se podredimo, trdo delamo ter spoštujemo zakone in pravila naših delodajalcev in izobraževalnih ustanov, pričujemo o milosti našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Na drugem mestu je Pavel dejal:

Sužnji, ubogajte v vsem svoje zemeljske gospodarje, in sicer ne samo takrat, kadar vas vidijo, kakor da bi hoteli ugajati ljudem, ampak v preprostosti srca in v strahu Gospodovem. Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi. (Pismo Kološanom 3,22–23)

Bodite pozorni na besedno zvezo »ubogajte v vsem«. Ni pomembno, kako nerazumna so videti navodila šefa ali učitelja. Vaša poslušnost njemu je pravzaprav poslušnost Gospodu.

Pavel je nadaljeval: »Saj veste, da boste v povračilo prejeli dediščino od Gospoda. Služite Gospodu Kristusu.« (Pismo Kološanom 3,24) Če bi ta ženska vedela, da v resnici krade Gospodu, tega nikoli ne bi storila. Primanjkovalo ji je razumevanja in prav tako strahu Gospodovega.

V naslednji vrstici je Pavel nadaljeval: »Kajti kdor dela krivico, bo požel, kar je krivičnega storil, in nihče se ne bo oziral na osebo.« Všeč mi je, kako vrstico prevaja angleški prevod Svetega pisma *The*

Message: »Nejevoljni služabnik, ki slabo opravlja svoje delo, bo klican k odgovornosti. Biti kristjan ne pomeni, da si lahko privoščimo slabo opravljati svoje delo.«

Omenjena ženska najverjetneje ne bo odgovarjala lastniku taksi službe ali državnim oblastem, bo pa odgovarjala Gospodu in bo pred Kristusovim sodnim stolom pozvana k odgovornosti: »Zato si tudi prizadevamo, da bi mu bili všeč, bodisi da smo priseljeni v telesu bodisi da smo izseljeni. Vsi se bomo namreč morali pojaviti pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo.« (Drugo pismo Korinčanom 5,9–10)

SPLOŠNA VPRAŠANJA

Mnogi ljudje pravijo, da ne bodo poslušali voditeljev, ki ne živijo tega, kar pridigajo. Toda ali to razmišljanje izhaja iz poslušnosti ali naravnega razmišljanja? Beremo: »Tedaj je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem: »Mojzesov stol so zasedli pismouki in farizeji. Delajte vse in se držite vsega, kar vam rečejo, po njihovih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo.«« (Evangelij po Mateju 23,1–3)

Jezus je zapovedal podreditev celo pokvarjenim voditeljem, ki niso živeli to, kar so pridigali. Množice je opozoril na avtoriteto nad njimi, ne na njihovo osebno življenje. Watchman Nee je zapisal:

Kakšno tveganje je Bog prevzel z uvedbo avtoritete. Kakšno izgubo bo Bog utrpel, če ga bodo pooblašcene avtoritete, ki jih vzpostavi, napačno predstavljale. Vendar se Bog ni ustrašil in je kljub temu vzpostavil avtoritete. Veliko lažje je nam, da neustrašno ubogamo avtoritete, kot pa Bogu, ki jih je vzpostavil. Zakaj jih potem ne bi brez strahu ubogali, če se Bog ni ustrašil in je avtoriteto vseeno zaupal ljudem? Kakor je Bog pogumno vzpostavil avtoritete, tako naj bi jih tudi mi pogumno ubogali. Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga.« (Pismo Rimljanom 13,1)

Poslušni mora le ubogati; Gospod nas ne bo klical k odgovornosti za napačno poslušnost, temveč bo pooblaščen avtoriteto klical k odgovornosti za njeno napačno ravnanje. Nepokorščina pa je upor in za to mora tisti, ki je pod avtoriteto, odgovarjati Bogu. (*Duhovna avtoriteta*, str. 69–71)

To je napisal človek, ki je bil s strani oblasti nepravilno obravnavan. V tridesetih in štiridesetih letih prejšnjega stoletja je na Kitajskem pomagal ustanoviti lokalne cerkve, ki so bile popolnoma neodvisne od tujih misijonskih organizacij, in je ključno prispeval k temu, da je mnoge pripeljal v Božje kraljestvo. Njegove dejavnosti so razjezile oblasti, leta 1952 so ga aretirali in obsodili zaradi večjega števila lažnih obtožb. V zaporu je ostal vse do svoje smrti leta 1972. Njegov spoštljivi strah Božji je bil pričevanje za številne tudi v zaporu in mnogi so bili zaradi njegovega pričevanja odrešeni. Veliko let pozneje njegove knjige še vedno govorijo mnogim.

PREPOZNAVANJE AVTORITETE

V knjigi sem že omenjal, kako prepoznati ustanovljeno avtoriteto, toda ob zaključku tega poglavja bi rad še enkrat poudaril že rečeno. Na civilnem in družbenem področju ni težko prepoznati legitimne avtoritete. Beremo: »Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi.« (Prvo Petrovo pismo 2,13) Javni uslužbenci so uradniki ali zaposleni v organih javne oblasti. Potem so tu še vodje podjetij in učitelji ali ravnatelji izobraževalnih ustanov in vemo, da je tudi njihova avtoriteta pristna.

Tudi avtoritete v domu ni težko prepoznati. Ko se ženska poroči z moškim, pride pod njegovo avtoriteto, zaščito in oskrbo. Ko se otrok rodi v družino, so starši njegova avtoriteta. Če je otrok posvojen, naj spoštuje posvojitelje, kot bi bili njegovi biološki starši. Otrok v sirotišnici ali rejništvu mora kot svojo avtoriteto spoštovati odgovorne osebe.

Prepoznavanje legitimne avtoritete v cerkvi je nekoliko bolj zapleteno. Sveto pismo opozarja na lažne apostole, preroke in voditelje, ki jih najdemo v cerkvi; tem se ne bi smeli podrežati.

Kakor je rekel Pavel: »Vendar se jim nismo uklonili niti za trenutek.« (Pismo Galačanom 2,5) Lažni voditelji se lahko kažejo na dva načina. Prvič, učijo nauke, ki niso skladni s Svetim pismom. V kontekstu teh svojih besed je Pavel zapisal: »Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet!« (Pismo Galačanom 1,8) Iz tega razloga Pavel teh voditeljev ni počastil s svojo podrejenostjo.

Drugič, lažni voditelji se v cerkvi pojavijo s samoustanovitvijo. Božje imenovanje sproži Sveti Duh, potrdijo pa ga obstoječi starešine ob upoštevanju življenjskega sloga kandidata. V Stari zavezi je ta proces ponazorjen z Jozuetovim imenovanjem. In Gospod je rekel Mojzesu:

»Vzemi si Nunovega sina Józueta, moža, v katerem je duh, in polôži svojo roko nanj! Postavi ga pred duhovnika Eleazarja in vso skupnost in ga umésti pred njihovimi očmi! Daj mu nekaj svoje veljave, da ga bo poslušala vsa skupnost Izraelovih sinov! (Četrta Mojzesova knjiga 27,18–20)

Bog je izbral Jozueta, vendar je potrdil svojo izbiro prek obstoječih imenovanih avtoritet, Mojzesa in Eleazarja. Ti možje so več let opazovali Jozuetovo življenje. Enak vzorec se pojavlja tudi v Novi zavezi (Apostolska dela 13,1–4).

Pavel je dejal: »Kajti preizkušen ni tisti, ki sam sebe priporoča, ampak tisti, ki ga priporoča Gospod.« (Drugo pismo Korinčanom 10,18) Podreditev samooklicanim avtoritetam je nevarna poteza. Bog bo vedno potrdil svoje ustanovitve pred cerkvijo, v kateri so kandidati zvesto služili. Jezus je vernike v Tiatiri grajal, ker so se podredili nauku in ponarejeni avtoriteti samooklicane prerokinje po imenu Jezabela (Razodetje 2,20–25). Napisal sem celo knjigo o tem, kako prepoznati samooklicane služabnike v cerkvi z naslovom *Tako govori Gospod?* Knjiga je dobro izhodišče za to temo, saj obravnava zlorabe duhovne avtoritete in ponaredke.

Če smo resnično odrešeni in iščemo Božjo voljo, bomo znali prepoznati legitimno avtoriteto v cerkvi. Jezus je rekel: »Če hoče kdo uresničevati njegovo voljo, bo spoznal glede nauka, ali je od Boga ali pa jaz govorim sam od sebe.« (Evangelij po Janezu 7,17) Ključ najdemo v besedah: »Če hoče kdo uresničevati njegovo voljo.«

Ko naše srce resnično išče Boga, nam Bog po Svojem Duhu daje sposobnost razločevanja. Kakor je potrdil tudi Janez: »Vi pa imate maziljenje od Svetega in vsi to veste.« (Prvo Janezovo pismo 2,20)

Watchman Nee je zapisal: »Če bi se res naučili ubogati Boga, ne bi imeli težav pri prepoznavanju, na kom počiva Božja avtoriteta.« (*Duhovna avtoriteta*, str. 62) Poznati Boga pomeni poznati avtoriteto, ker sta on in njegova avtoriteta neločljivo povezana.

Bog nagrajuje tiste, ki ga marljivo iščejo in ubogajo. V naslednjem poglavju se bomo posvetili nekaterim od številnih koristi podrejenosti avtoriteti.

ŠESTNAJSTO POGLAVJE

VELIKA VERA

Večja ko je naša stopnja podrejenosti, večja bo naša vera.

V tem zadnjem poglavju se bomo osredotočili na prednosti »cepljenja«, z drugimi besedami na neizmerne nagrade in blagoslove, ki so jih deležni tisti, ki se postavijo pod kritje. Veliko knjig bi lahko napisali samo o teh koristih. Čeprav jih bomo obravnavali le nekaj, jih boste skozi osebno preučevanje in izkušnje v Kristusu gotovo odkrili še več.

GOSPOD, POMNÔŽI NAM VERO

Pred nekaj leti sem ob 5.30 odšel v svojo pisarno, da bi molil, kot sem to počel že toliko juter prej. Še preden sem lahko začel, sem zaslišal navodilo Svetega Duha: *Odpri 17. poglavje Evangelija po Luku in začni brati od pete vrstice naprej.*

Z navdušenjem sem odprl Sveto pismo in opazil, da gre za odlomek, ki sem ga dobro poznal. V preteklosti sem že pridigal na to temo, a to ni zmanjšalo mojega navdušenja. Iz preteklih izkušenj sem vedel, da če mi je Bog naročil, naj preberem določene vrstice, me želi naučiti nečesa, kar sem prej spregledal. Oglejmo si, za kaj gre.

Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!« (Evangelij po Luku 17,5) Preden nadaljujemo z razpravo o tem, kaj mi je pokazal tisto jutro, naj izpostavim razlog, zakaj so ti možje želeli večjo vero.

Ali je Jezus pravkar obudil mrtvega? Ali je ravno nahranil pet

tisoč ljudi z nekaj kruhki in ribami? Ali pa je pravkar s svojo besedo umiril razburkano morje? Odgovori so ne, ne, ne! Jezus jim je pravkar naročil: »Varujte se! Če tvoj brat greši, ga pograjay, in če se skesa, mu odpusti. Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat na dan obrne k tebi ter reče: ›Kesam se,‹ mu odpusti.« (3. in 4. vrstica)

Njihove želje po večji veri niso navdihnili vidni čudeži. Bila je preprosta zapoved, da odpuščajo tistim, ki so jih prizadeli. Ti možje so živeli pod postavo in bili navajeni, da se na krivico odzovejo z miselnostjo oko za oko in zob za zob. Jezus pa jih je usmerjal, naj živijo na način, ki se jim je zdel popolnoma nerazumen. Zapoved življenja skladno z Božjim značajem jih je preplašila. Kako bodo lahko kos tako vzvišenemu redu? Odgovor je bil: »Pomnôži nam vero!« Razumeli so, da sta poslušnost in vera neposredno povezani, in tudi sam sem kmalu zagledal to resnico v povsem novi luči.

Ko je Jezus slišal njihov klic po večji veri, je povedal to priliko: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: ›Izrui se s koreninami vred in se presadi v morje,‹ in bi vam bila pokorna.« (6. vrstica) Zdelo se mi je, da to razumem. V tej smeri sem učil in bil seznanjen z Jezusovim učenjem, da imamo Božjo vero, in če rečemo gori, naj se umakne in vrže v morje, in v srcu ne bomo dvomili, se nam bo zgodilo po naših besedah (oglejte si Evangelij po Marku 11,22–24). Pri tem ni bilo nič drugače. Namesto gore je preprosto uporabil murvo.

V teh besedah je tudi ponazorjeno, da je vera dana vsakemu verniku, kot gorčično zrno. Gre za načelo kraljestva o času sejanja in žetve: »Z Božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki vrže seme v zemljo.« (Evangelij po Marku 4,26) Ko smo bili odrešeni, nam je bila dodeljena mera vere (Pismo Rimljanom 12,3). Ta vera je v obliki semena in naša odgovornost je, da jo negujemo in gojimo. Kako raste? Odgovor je naslednji.

PRAVI ČAS ZA SLUŽABNIKOV OBROK?

Pozorno sem bral naprej, ker so me naslednje štiri vrstice vedno begale. Kmalu sem ugotovil, da Jezus svojim učencem ni dajal le formul, kako naj povečajo svojo vero. Nameraval jih je usmeriti k

načinu življenja, ki neposredno zadeva področje poslušnosti avtoriteti. Prisluhnite njegovi priliki:

»Kdo izmed vas bo svojemu služabniku, ki orje ali pase, dejal, ko pride s polja: ›Pridi brž in sédi za mizo!‹ Mar mu ne bo rekel: ›Pripravi mi kaj za večerjo, prepaši se in mi strezi, dokler jem in pijem, nato boš ti jedel in pil.‹ Se mar zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano?« (Evangelij po Luku 17,7-9)

Vedno sem se spraševal, zakaj je Gospod očitno spremenil temo. Od besed o veri, ki izruva drevesa, je prešel k protokolu za služabnike. Prej se mi preprosto ni zdelo smiselno, toda tisto jutro sem razumel.

Ko sem počasi znova in znova prebiral te vrstice, sem v iskanju Gospodovega navdiha prisluhnil svojemu srcu. Nenadoma sem zaslišal: *Kakšen je končni namen služabnika, ki dela na polju? Kakšen je končni namen služabnika, ki skrbi za črede? Kakšen je končni rezultat?*

Za trenutek sem pomislil. Potem sem dojel: dati hrano na mizo. Spoznal sem, kaj je Jezus želel povedati. Če je končni rezultat služabnikovega dela hrana na mizi njegovega delodajalca, zakaj bi služabnik jedel, preden je njegov gospodar postrežen? Ali ne bo najprej dokončal svojega dela? Seveda bo! Nedokončano delo je lahko prav tako slabo kot nezačeto. Zakaj orati polja in ne jesti? Zakaj skrbeti za črede in ne uživati v volni, mesu ali mleku?

Ko sem to razumel, sem prebral naslednjo Jezusovo izjavo: »Tako tudi vi, ko *naredite vse*, kar vam je bilo *ukazano*, govorite: ›Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.« (Evangelij po Luku 17,10, poudarka dodana)

Primer ponovno obrne tako, da se nanaša na nas. Ko sem prebral, so besede *naredite vse* in *ukazano* kar skočile s strani. Jezus je poslušnost tega služabnika svojemu gospodarju primerjal z našo poslušnostjo Bogu. Na ta način je izpostavil tri pomembne točke, povezane s povečanjem vere:

1. Obstaja neposredna povezava med vero in poslušnostjo avtoriteti.
2. Vera se poveča šele, ko dokončamo, kar nam je ukazano.
3. Nadvse pomembna je drža resnične ponižnosti.

Pogovorimo se o vseh točkah, ki izhajajo iz tega odlomka.

POVEZAVA MED VERO IN POSLUŠNOSTJO AVTORITETI

Prva točka, neposredna povezava med vero in poslušnostjo, je razvidna iz srečanja častnika z Jezusom v evangelijih. Jezus je vstopil v Kafarnaum in poiskal ga je rimski vojak s činom stotnika. Prosil je Jezusa, naj ozdravi njegovega služabnika, ki je bil hrom in je trpel. Jezus mu je rekel: »Pridem in ga ozdravim.« (Evangelij po Mateju 8,7) Stotnik pa mu je odgovoril: »Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, ampak samo reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen.« (Evangelij po Mateju 8,8)

Jezus je bil pripravljen in voljan iti k njemu domov, vendar se je vojak počutil nevrednega in ga je prosil, naj tega ne počne. Prosil je Jezusa, naj tam, kjer stoji, izreče ukaz, in njegov služabnik bo ozdravljen. Stotnik je pojasnil svoje razmišljanje: »Kajti tudi sam sem pod oblastjo in imam vojake pod seboj ter rečem temu: ›Pojdi‹ in gre; in drugemu: ›Pridi‹ in pride; in svojemu služabniku: ›Stôri to‹ in stori.« (Evangelij po Mateju 8,9)

Pogovorimo se o njegovem položaju. V rimski legiji je bilo šest tisoč vojakov. Znotraj legije je bilo šestdeset stotnikov, ki so odgovarjali poveljniku legije. Vsak stotnik je imel pod svojim poveljstvom sto vojakov.

Rimski častnik je Jezusu sporočal, da ga njegovi vojaki spoštujejo in se mu podreajo, ker je tudi sam podrejen svojemu poveljniku. Tako je bil pod okriljem avtoritete svojega poveljnika, ki pa je bil pod okriljem rimske oblasti. Enostavno povedano, je dejal: »Sem pod avtoriteto; zato imam avtoriteto. Vse, kar moram storiti, je, da spregovorim besedo, in tisti, ki so pod mano, se takoj

odzovejo na moje ukaze.«

Rekel je: »Kajti *tudi sam ...*« Prepoznal je, da je bil Jezus Božji služabnik pod avtoriteto svojega kraljestva; zato je ta vojak vedel, da ima Jezus oblast na nebeških področjih duhovnega sveta, tako kot je on kot vojak imel avtoriteto na vojaškem področju. Razumel je, da je vse, kar je bilo potrebno, ukaz in bolezen bo morala ubogati, tako kot so tisti pod njegovo oblastjo ukrepali, ko je dal ukaz.

Kako se je Jezus odzval? Ko je Jezus to slišal, se je začudil in rekel svojim spremljevalcem: »Resnično, povem vam: Pri nikomer v Izraelu nisem našel tolikšne vere!« (Evangelij po Mateju 8,10)

Največja vera, ki jo je Jezus srečal v več kot triintridesetih letih na zemlji, ni bila vera Janeza Krstnika ali njegove matere Marije. Ni bila niti vera koga izmed Izraelovih sinov, ki so prejeli ozdravljenje ali čudež. Ni bila vera koga od dvanajsterih. Pripadala je rimskemu državljanu, vojaku, enemu od izraelskih okupatorjev. Kaj je naredilo njegovo vero tako veliko? *Bilo je razumevanje in življenje v podrejenosti avtoriteti.*

To je Jezus želel povedati v svoji priliki o tem, kako imeti veliko vero. Avtoriteta, v kateri hodimo, je premo sorazmerna z našo podrejenostjo avtoriteti. Večja ko je naša stopnja podrejenosti, večja bo naša vera. Zdaj pa to povežite s tem, kar je Jezus rekel svojim učencem, ki so želeli večjo vero: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: »Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje,« in bi vam bila pokorna.« (Evangelij po Luku 17,6) Jezus je rekel, da moraš samo spregovoriti besedo in drevo te bo ubogalo! Koga uboga ta murva? Tistega, ki je »naredil, kar mu je bilo ukazano« (Evangelij po Luku 17,9).

POSLUŠNOST, DOKLER NI KONČANO

Druga pomembna točka, ki jo Jezus sporoča, je, da se vera poveča, ko dokončamo, kar nam je ukazano. Njegove točne besede se glasijo: »Tako tudi vi, ko *naredite vse*, kar vam je bilo *ukazano*.«

Služabnik je odgovoren, da izpolni vso voljo svojega gospodarja, ne le del ali za vzorec. Prepogosto nekaj začnemo, a tega ne dokončamo, ker izgubimo zanimanje ali pa postaneta napor in trpljenje prehuda. Resnični in zvesti služabnik dokonča nalogo,

ne glede na težave ali ovire. Obdeluje polja, prinese sadove svojega dela pred gospodarja in mu pripravi obrok. Njegova dejanja predstavljajo resnično poslušnost.

Abraham je imenovan oče naše vere (Pismo Rimljanom 4,11–12). Abraham ni imel otrok. Pri petinsedemdesetih letih se mu je prikazal Bog in mu obljubil, da bo imel sina, po katerem bo postal oče mnogih narodov. Po letih čakanja in poslušnosti je Abraham pri stotih letih dobil obljubljenega sina.

Bog je dovolil, da se je Abraham na Izaka zelo navezal. Ko je bila njuna ljubezen močna, ga je Bog preizkusil in mu ukazal, naj vzame Izaka v deželo Morija in ga usmrti kot daritev. Sveto pismo pravi: »Abraham je vstal zgodaj zjutraj.« (Prva Mojzesova knjiga 22,3) Opazite lahko njegovo takojšnjo poslušnost. Nekateri ljudje dneve, tedne, mesece ali včasih celo leta premišlujejo, ali naj bodo poslušni Bogu. Primanjkuje jih svetega strahu, kar je razlog, da nimajo velike vere. Ko vemo, da je Bog spregovoril, bi se morali takoj odzvati. Če pa gre za veliko življenjsko spremembo, je pametno, da poiščemo potrditev pri avtoritetah, ki so nad nami.

Abraham je potreboval tri dni, da je prišel v deželo Morija. Tridnevno potovanje mu je dalo čas, da premisli. Če bi imel namen odnehati, bi to v tem času gotovo storil. Vendar tega ni storil. Abraham je nadaljeval vso pot do vrha gore in svojega edinega sina zvezal na oltar, ki sta ga skupaj zgradila. Dvignil je nož, da bi ubil Izaka, ko ga je Gospodov angel ustavil: »Ne izteguj svoje roke nad dečka in ne stôri mu ničesar, kajti zdaj vem, da se bojiš Boga, saj mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca.« (Prva Mojzesova knjiga 22,12) Abraham je ubogal do dokončanja! Ni odnehal, čeprav je moral spustiti najpomembnejšo stvar v svojem življenju, svojega Izaka, svojega dediča, svoje upanje, svojo Božjo obljubo. Izakova smrt bi pomenila, da se je odpovedal svojem življenju. Abraham je dokazal svojo strast do poslušnosti, ki je pretehtala nad njegovo željo po obljubah. Takšno odločnost moramo v svojih srcih imeti tudi mi. *Gospod, dvigni danes generacijo takšnih mož in žena!*

Posledično je Bog spregovoril:

»Prisegel sem pri sebi, govori Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca, te bom zares obilno blagoslovil in silno

namnožil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morskem bregu. Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov in s tvojimi potomci se bodo blagoslavljali vsi narodi na zemlji, ker si poslušal moj glas.« (Prva Mojzesova knjiga 22,16-18)

Oglejte si, kaj je bilo obljubljeno Abrahamu in njegovim potomcem zaradi njegove poslušnosti do dokončanja! »Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov.« Zakaj menite, da je Jezus rekel, da »vrata podzemlja ne bodo premagala Cerkve«? Poslušnost očeta Abrahama je odprla vrata Jezusu, da je Cerkvi dal to zagotovilo. Njegovi vera in poslušnost še vedno govorita.

Zdaj pozorno preberite, kaj je avtor Pisma Hebrejcem izjavil o Abrahamovi poslušnosti:

Želimo pa, da vsak izmed vas pokaže isto vnemo, tako da bo vaše upanje povsem gotovo prav *do konca*, da ne postanete leni, *ampak posnemovalci tistih, ki so zaradi vere in potrpežljivosti postali dediči obljub*. Ko je namreč Bog dal Abrahamu obljubo, je prisegel sam pri sebi, in ker ni mogel priseči pri večjem, je rekel: Resnično, obilno te bom blagoslovil in te silno namnožil. Abraham je potrpežljivo čakal in dočakal izpolnitev obljube. (Pismo Hebrejcem 6,11-15, poudarka dodana)

Abraham je marljivo vztrajal do konca. Ubogal je, dokler ni dokončal vsega – potrpežljivo je vztrajal. Primerjajte njegova dejanja poslušnosti z vedenjem kralja Savla, o katerem smo govorili v enem od prejšnjih poglavij. Marljivo je šel v vojno in dokončal več kot 99 odstotkov tega, kar mu je bilo naročeno. Prihranil je le delček najboljših ovc z utemeljitvijo, da so za Gospoda. Bistvo: ni dokončal, kar mu je Bog zapovedal. Navzven se je približal dokončanju, vendar ga je njegova neposlušnost drago stala. Prišel je vse do točke, ko je polagal hrano na »Gospodarjevo mizo«, vendar so bili vzgibi njegovega srca razkriti v tem, kar je zadržal. Ukaz je spremenil v nekaj koristnega zase, namesto da bi spoštoval tistega, kateremu je služil.

Koliko ljudi začne, enako kot Savel, z gorečim navdušenjem, ko pa stvari postanejo neprijetne, težke ali rezultati niso tako hitri, kot so pričakovali, se zatečejo k neposlušnosti? Drugi pa vidijo

priložnost, da okoristijo sebe, medtem ko se le malo oddaljijo od navodil avtoritete. To pa ves čas upravičujejo z verskimi nameni ali izgovori, kot je to storil Savel, ko je prizanesel najboljšim ovcam za žrtvovanje Bogu, čeprav je šlo za ovce, ki bi skladno z Gospodovo besedo morale biti uničene. Če poslušnost ni popolna, se vera ne bo povečala, temveč se bo krčila!

Abraham je obljube prejel po resnični veri in potrpežljivosti, kar pomeni poslušnost do konca. Njegovi vera in poslušnost sta bili neločljivi, kot je tako jasno izpostavil Jakob (v tem odlomku bom izraz *dela* nadomestil z besedami *dejanja poslušnosti*):

Hočeš spoznati, prazni človek, da je vera brez *dejanj poslušnosti* neučinkovita? Ali ni bil naš oče Abraham opravičen iz *dejanj poslušnosti*, ker je položil svojega sina Izaka na oltar? Vidiš, da je vera sodelovala z njegovimi *dejanji poslušnosti* in da je šele zaradi *dejanj poslušnosti* postala popolna. Tako se je izpolnilo Pismo, ki pravi: Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost, in imenovan je bil »Božji prijatelj«. Vidite: človek se opraviči iz *dejanj poslušnosti* in ne samo iz vere ... Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez *dejanj poslušnosti*. (2,20–24, 26)

Zadnja vrstica vsebuje primerjavo med vero in dejanji poslušnosti ter človekovim telesom in duhom. Tako je vera v tej prispodobni kot človekovo fizično telo, dejanja poslušnosti pa so kot človekov duh. Oboje je potrebno, da se lahko eno in drugo izrazi na tem svetu. Če duh zapusti telo, telo umre. Ko duh odide, se telo ne more dvigniti, dokler se duh ne vrne, kot v primeru Lazarja. Jakob nam s tem primerom kaže, kako je vera v celoti odvisna od dejanj poslušnosti. Zato je Jakob rekel: »Pokaži mi svojo vero brez *dejanj poslušnosti* in jaz ti bom pokazal vero iz svojih *dejanj poslušnosti*.« (Jakobovo pismo 2,18).

Brez poslušnosti vera ni prava vera. Naj pri tem ne bo pomote. Sveto pismo jasno pove, da »z *dejanji poslušnosti* vera postane popolna!«

Apostoli so zaklicali: »Pomnôži nam vero.« Jezus je nato začel govoriti o dejanjih poslušnosti do dokončanja! O, dragi soverniki, ali zdaj razumete, zakaj sem na začetku te knjige pisal o nujnosti in

pomembnosti tega sporočila? V tej uri povečane brezpravnosti moramo biti vsi pozorni na te besede.

Morda boste rekli: »Mislil sem, da vera pride s poslušanjem in verovanjem.« Da, to je res, toda dokaz verovanja so dejanja, ki spremljajo izpoved. Zato nam je rečeno, da če slišimo besedo in ne ubogamo, smo zavedeni. Potem naša vera ni resnična, ampak ponarejena.

VELIK POGUM V VERI

Tudi ta resnica je razvidna iz besed, s katerimi apostol Pavel opisuje tiste, ki služijo v cerkvi: »Tudi ti morajo najprej opraviti preizkušnjo in šele potem, ko se jim ne bo moglo nič očitati, naj prevzamejo službo.« (Prvo pismo Timoteju 3,10) Diakon ni vodja, ampak tisti, ki izvršuje ukaze drugih.

W. E. Vine pravi, da grška beseda za »diakona« »v prvi vrsti označuje »služabnika««. Nadalje navaja, da označuje nekoga, ki je pod avtoriteto druge osebe. Pavel na enem mestu pravi, da se diakoni, ki zvesto služijo, s svojo poslušnostjo postavijo v naslednji položaj: »Tisti, ki diakonsko službo dobro opravljajo, si namreč pridobijo lep položaj in veliko zaupnost v veri v Kristusu Jezusu.« (Prvo pismo Timoteju 3,13)

Služabnikom, ki jih je Jezus opisal v naši uvodni priliki, sta obljubljeni dve stvari: 1) dober položaj, ki vključuje duhovna napredovanja (Psalm 75,8), in 2) velika vera za tiste, ki so poslušni v popolnosti. Vera in dejanja poslušnosti sta v Svetem pismu neločljivo povezani in odvisni drug od drugega. V Svetem pismu je veliko primerov:

- Abelova vera se je pokazala v njegovi poslušnosti in njegovo pričevanje še vedno govori tisoče let pozneje (Pismo Hebrejcem 11,4).
- Henohova vera, ki se je pokazala v poslušnosti, je povzročila, da je hodil z Bogom, nato pa je bil vzet in je ubežal smrti.
- Noetova vera je bila dokazana z njegovo poslušnostjo in njegovi družini je bilo zagotovljeno odrešenje, medtem ko je bil z grehom prepojeni svet deležen sodbe.

- Abrahamova vera, ki je bila dokazana z njegovo poslušnostjo, ga je naredila za očeta mnogih narodov.
- Jožefova vera, ki se je pokazala v njegovi poslušnosti, je omogočila rešitev njegove družine.
- Jozuetova in Kalebova vera jima je prek njune poslušnosti zagotovila dediščino obljubljenе dežele. Jozue je zvesto služil Mojzesu in postal njegov naslednik. Vodil je mlajšo generacijo v obljubljeno deželo mleka in medu.
- Vlačuga Rahába je bila »prav tako opravičena iz del, ker je sprejela poslanca in jih odpravila po drugi poti« (Jakobovo pismo 2,25). Njena poslušnost je rešila celotno njeno gospodinjstvo. To je bil dokaz, da je imela resnično vero.
- Hanina poslušnost in drža podrejenosti do duhovnika, ki jo je užalil, sta odprla njeno maternico in posledično je lahko prišlo prebujenje v narod.
- Davidova poslušnost, da ni napadel svojega voditelja, ga je naredila velikega kralja s srcem po Božjem srcu, ne po Savlovem redu.
- Poslušnost Daniela, Šadráha, Mešáha in Abed-Nega jim je prinesla veliko naklonjenost pri Bogu in kralju.

Kaj naj še rečem? Kaj naj še rečem? Saj bi mi zmanjkalo časa, če bi hotel pripovedovati o Gideónu, Baráku, Samsonu, Jefteju, Davidu, Samuelu in prerokih. Ti so po veri premagovali kraljestva, ravnali pravično, prejeli obljube. Levom so gobce zaprli, silo ognja so pogasili, ušli so rezilu meča, iz slabotnosti so postali močni, okrepili so se v boju in v beg so pognali tuje trume. Žene so spet dobile svoje mrtve, ker so vstali, drugi pa so bili mučeni in niso sprejeli oprostitev, da bi dosegli boljše vstajenje. Drugi so izkusili zasmehovanje in bičanje pa še verige in ječo. Kamnali so jih, žagali, umirali so pobiti od meča, okrog so hodili v ovčjih kožuhih in kozjih kožah, trpeli so pomanjkanje, stiske in zatiranje. Tisti, ki jih svet ni bil vreden, so se potikali po puščavah, po gorah, po votlinah in podzemeljskih jamah. Zaradi vere je bilo za vse te pričano, vendar niso dosegli izpolnitve obljube. (Pismo Hebrejcem 11,32–39)

Pisec Pisma Hebrejcem vero prepleta z dejanji poslušnosti. Neločljivi so. Če je bila vera dana samo zato, da bi prejeli čudeže, zakaj bi potem bili vključeni tisti, ki so se potikali po puščavah in gorah, trpeli stiske in bičanje? Ti moški in ženske so končali dobro. Ubogali so do dokončanja. To je resnična vera.

Če si želiš velike vere, potem ubogaj Božjo avtoriteto, neposredno ali pooblaščno, vse do dokončanja. Vaša vera je premo sorazmerna z vašo poslušnostjo!

VAROVALKA PONIŽNOSTI

Zadnja točka, ki jo je Jezus vtisnil svojim učencem, je bila ohranitev drže ponižnosti. Rekel je: »Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: *»Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.«* Ko ohranjamo to držo, smo v položaju, v katerem lahko prejmemo nagrado od Gospodarja. Tisti, ki se povzdigujejo, bodo ponižani. Toda tiste, ki so v svojih očeh majhni, Gospod povzdiguje. Jakob je rekel: »Ponižajte se pred Gospodom in povišal vas bo.« (4,10)

Ostati v srcu ponižen pomeni ostati v položaju, v katerem lahko prejmemo nagrado poslušnosti. Biti ponosen na svojo lastno poslušnost pomeni, da ste v stanju, ko lahko padete, čeprav ste bili poslušni. To lahko pokvari vse, kar ste upoštevali. Lahko bi sledili nasvetom Božje besede ali te knjige, kljub temu pa zaradi ponosa izgubili vse, kar ste pridobili s poslušnostjo.

Lucifer je bil maziljen. Bil je pečat popolnosti, poln modrosti in popoln v lepoti. Postavil ga je Bog in prebival je na njegovi sveti gori. Bil je popoln v svojih poteh, dokler se v njem ni pojavil ponos. Nato je bil vržen iz nebes tako hitro, kot pade strela z neba. Pavel je naročil, da tisti, ki se ga postavi na položaj avtoritete, »ne sme biti novokrščenec, da se ne bi prevzel in zapadel hudičevi obsodbi« (Prvo pismo Timoteju 3,6).

Pavel je s svojo poslušnostjo Božjemu klicu dosegel veliko stvari. Toda dlje ko je živel, bolj je rasel v ponižnosti. V letu 56 po Kr. je pisal cerkvi, ki jo je ustanovil na nedoseženem območju v Korintu med svojim tretjim večjim misijonskim potovanjem od štirih, ki jih je opravil. Bilo je deset ali enajst let pred njegovo smrtjo

in bil je izkušen veteran v služenju Jezusu. Toda prisluhnite njegovim besedam: »Jaz sem namreč najmanjši izmed apostolov in nisem vreden, da bi se imenoval apostol, ker sem preganjal Božjo Cerkev.« (Prvo pismo Korinčanom 15,9)

Ali slišite ponižnost v njegovih besedah? Ni se imel za vrednega naziva »apostol«. Izpostaviti želim, da to ni lažna ponižnost. Ponarejena ponižnost zna uporabljati politično korektne besede, da bo *videti* ponižna, vendar ni ponižnost srca ali uma. Zavajajoča je in neresnična. Toda med pisanjem Svetega pisma po navdihu Svetega Duha človek ne more lagati! Ko je torej Pavel izjavil, da je najmanjši izmed apostolov, ni zgolj uporabljal politično korektnega žargona. Izražal je resnično ponižnost.

Zdaj pa si oglejte Pavlovo naslednjo izjavo: »Nasprotno, bolj kakor oni vsi sem se trudil, pa ne jaz, ampak Božja milost, ki je z menoj.« (Prvo pismo Korinčanom 15,10) »Trudil sem se bolj kakor vsi drugi apostoli!« Čakajte, a se je Pavel bahal? Ta izjava zveni arogantno, vendar ni takšna. Sledi ji namreč druga izjava glede Pavlove odvisnosti. Svojo oceno sebe kot najmanjšega izmed apostolov nadaljuje s priznanjem, da je bilo vse, kar je storil, storjeno le po Božji milosti. Popolnoma se je zavedal, da je vse, kar je duhovno dosegel, izhajalo iz sposobnosti, ki mu jo je dal Bog.

Pavlovo samooceno »najmanjšega izmed apostolov« je težko prebaviti. V svojem času in v vsej cerkveni zgodovini je bil cenjen kot eden največjih apostolov. Razmislite o tem, kar je Pavel rekel Efežanom leta 62 po Kr., štiri do pet let pred svojim odhodom. V teh nekaj letih, odkar je napisal Prvo pismo Korinčanom, je dosegel več kot v katerem koli drugem obdobju svojega življenja. Samega sebe opisuje: »Meni, najmanjšemu izmed vseh svetih, je bila dana milost, da oznanjam poganom neizsledljivo Kristusovo bogastvo.« (Pismo Efežanom 3,8)

Pred leti je sebe opisoval kot najmanjšega izmed apostolov, tu pa sebe opisuje kot najmanjšega izmed vseh svetih! Kaj? Če se je kdo kdaj lahko pohvalil s svojim krščanstvom in vodstvom, je bil to zagotovo Pavel. Toda dlje ko je služil Gospodu, manjšega se je videl. Njegova ponižnost je postopoma rasla. Ali je to lahko razlog, da se je Božja milost v njegovem življenju povečevala sorazmerno s tem, ko je postajal starejši? Bi to lahko bil razlog, zakaj je Bog svoja

pota Pavlu razodeval tako intimno, da je to osupnilo celo apostola Petra (Drugo Petrovo pismo 3,15–16)? Psalmist je izjavil: »Ponižne uči svojo pot.« (Psalm 25,9) Ali je mogoče razlog, zakaj je Mojzes tako dobro poznal Božje poti, v tem, da Bog pravi, da je bil »zelo ponižen mož, bolj kot vsi ljudje na površju zemlje« (Četrta Mojzesova knjiga 12,3)? Morda sta oba poznala skrivnost, kako se pri Bogu dobi velika vera, ki so jo odkrili le redki.

Ob koncu svojega življenja, okoli leta 64 do 66 po Kr., je Pavel Timoteju napisal dve pismi, v katerih sebe opisuje tako: »Zanesljiva je tale beseda in vredna popolnega sprejetja: Kristus Jezus je zato prišel v svet, da bi rešil grešnike, med temi pa sem prvi jaz.« (Prvo pismo Timoteju 1,15) Sebe imenuje kot »prvega med grešniki«! Bodite pozorni, da ni rekel: »Bil sem prvi.«

Po letih izjemnih dosežkov ni rekel: »Vse sem opravil in moja izjemna služba si zasluži spoštovanje.« Prav tako se ni ponašal: »Opravil sem izjemno delo in si zaslužim spoštovanje pravega apostola.« Ni napisal niti: »Najmanjši izmed apostolov sem,« kot je to storil pred nekaj leti. Prav tako ni napisal: »Najmanjši izmed svetih sem.« Izjavil je: »Sem prvi med grešniki.« Čeprav je razumel, da je v Kristusu Božja pravičnost (Drugo pismo Korinčanom 5,21), nikoli ni izgubil izpred oči Božje milosti in usmiljenja. Pravzaprav, dlje ko je živel, bolj je bil odvisen od Božje milosti. Vseskozi se kaže njegova drža: »Nekoristen služabnik sem; storil sem samo to, kar mi je bilo zapovedano.«

To pojasnjuje še eno Pavlovo izjavo, ki jo je izjavil proti koncu svojega življenja: »Ne mislim, bratje, da sem to dosegel. Eno pa: pozabljam, kar je za menoj, in se iztegujem proti temu, kar je pred menoj, ter tečem proti cilju po nagrado, h kateri nas od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu.« (Pismo Filipljanom 3,13–14) Ali zaznate ponižnost v njegovih besedah? »Nisem še prispel, in kar sem dosegel, v svojih mislih puščam za sabo.« Svoje dosežke je razglasil za »nič« v primerjavi s svojim prizadevanjem, da bi v celoti spoznal Kristusa Jezusa. Ne pozabite, da se Bog razodeva ponižnim! Pavel je dejal: »Tečem proti cilju.« To je vključevalo tudi odpor in nasprotovanje. Eden največjih nasprotnikov klicu od zgoraj je *ponos*.

Ko preučujemo Jezusovo življenje, ugotovimo, da ni sprejel hvale, ampak jo je preusmeril na svojega Očeta. Tistim, ki jih je ozdravil, je celo rekel, naj o tem ne govorijo širši javnosti, temveč naj slavijo Boga. Bogat mladenič je rekel Jezusu: »Dobri učitelj.« Toda Jezus je hitro odgovoril, da nihče ni dober razen Boga. Ali ni bil Božji Sin? Ni bil dober? Vsekakor je bil! Vendar ni hotel sprejeti človekove hvale; želel je le slavo svojega Očeta. Vrlina, s katero se je ponašal, je bila ponižnost. Rekel je: »Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v *srcu ponižen*, in našli boste počitek svojim dušam.« (Evangelij po Mateju 11,29; poudarek dodan)

Božja ljubezen rojeva resnično ponižnost. Beremo, da ljubezen »se ne ponaša, se ne napihuje« (Prvo pismo Korinčanom 13,4). Ponos išče svoje; ljubezen pa ne išče svojega. Ponos prezira vsako poslušnost, ki ne koristi lastnemu cilju; ljubezen išče slavo tistega, ki mu služi. Ubogamo, ker ljubimo; želimo si uspeha, ker hočemo, da je Bog deležen časti. Hrepenimo po tem, da bo poveličan. Morda je zato Pavel rekel: »Ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.« (Prvo pismo Korinčanom 13,2)

IZPOLNITE SVOJ NAMEN

Poklicani smo obroditi sadove in se boriti za našega Boga. Šele ko hodimo po njegovih poteh, lahko resnično počastimo njegovo čudovito ime. Molim, da boste to sporočilo razumeli kot koristno za svoje dobro in za Božjo slavo. Upoštevanje Božje besede se v luči našega razmišljanja morda zdi kot norost, toda ali ni Bog rekel, da je »Bog po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo« (Prvo pismo Korinčanom 1,21)? Po drugi strani pa nam je rečeno: »Kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi.« (Prvo pismo Korinčanom 1,25) Spomnite se, poklicani smo, da »vsakršno visokost, ki se dviga proti spoznanju Boga, in vsako *misel* podvržemo *poslušnosti* Kristusu« (Drugo pismo Korinčanom 10,5, poudarki dodani).

Mišljenje, ki nasprotuje poslušnosti, je ponosno. Upira se Božjemu nasvetu. Ne priznava Božje besede kot končne avtoritete. Kot smo videli v tej knjigi, je tudi nevarno. Bog bo v teh dneh imel

svoje ljudstvo, ki bo hodilo v veliki veri, avtoriteti in pogumu. Ti bodo tisti, o katerih je Pavel rekel, da bodo pripravljeni »kaznovati vsako neposlušnost, ko se bo [njihova] poslušnost dopolnila« (Drugo pismo Korinčanom 10,6).

Časa je malo, zato moramo biti učinkoviti. Poslušnost nas ohranja učinkovite. Ko sem se na novo rodil, sem bil precej aktiven, vendar mi je primanjkovalo poslušnosti. Bil sem neučinkovit, poleg tega pa občasno tudi škodljiv. Bolj ko sem rasel, bolj sem spoznaval, da se je vestnost v poslušnosti, tudi če na trenutke ni bilo videti, da kam pelje, na koncu vedno izkazala za učinkovito.

Vaš namen v Bogu je pred vami. Ko se odločite za poslušnost, se odločite za izpolnitev svojega namena. Nič in nihče vas ne more ustaviti. Pri Davidu, Jožefu, Mojzesu, Jozuetu, Ani, Noetu in Esteri, kakor tudi pri drugih patriarhih, se je leta zdelo, da je vse videti mračno. Vendar ne pozabite, da obstaja dvorana slavnih za tiste, ki izpolnijo svoj namen, imenovanim posameznikom pa je uspelo. Bog v teh zadnjih dneh išče moške in ženske, ki jih bo lahko dodal na seznam patriarhov, ki bodo pred Kristusovim sodnim stolom deležni časti. Molim, da bomo med tistimi, ki izpolnijo poslanstvo, da prinesejo slavo našemu čudovitemu Gospodu.

SEDEMNAJSTO POGLAVJE

ZAKLJUČEK

Sad, ki ga uživamo, ko prebivamo pod Božjo zaščito, nas popelje na njegovo gostijo. Tam smo deležni njegovega obilja.

Knjigo smo začeli s tragično odločitvijo prvih zakoncev. Ta mož in žena sta izstopila izpod kritja Vsemogočnega ter vir spoznanja, kaj je prav in kaj narobe, poiskala zunaj Božjega okrilja. Odklonila sta njegovo avtoriteto, mi pa smo se iz njunega padca in iz primerov tistih, ki so jima sledili, nečesa naučili in se lahko kar naprej učimo.

Zaključimo z drugo stranjo – nagrado za tiste, ki ostanejo v senci Vsemogočnega.

Z užitkom posedam v njeni senci in njen sad je sladek mojim ustom. V vinski hram me je peljal in njegov prapor nad mano je ljubezen. (Visoka pesem 2,3–4)

V njegovi senci je drevo življenja. Ta sad ima trajno sladkost. Sadež, ki sta ga jedla Adam in Eva, je bil za oči videti dobro, vendar je na koncu prinesel smrt. Enako velja za vsak sadež, ki ga uživamo z drevesa razuma. Sad, ki ga uživamo, ko prebivamo pod Božjim kritjem, nas popelje na njegovo gostijo. Tam smo deležni njegovega obilja.

Zelo verjetno je, da ste med branjem te knjige občutili bolečino kot posledico notranjega zavedanja. Bolečina ni vedno slaba, v tem primeru nakazuje dve stvari. Prvič, pričuje o občutljivosti vaše vesti in njeni dojemljivosti za Svetega Duha. Drugič, obstaja rešitev – imenuje se spokorjenje. Obstaja bistvena razlika med notranjim

pričevanjem in obsodbo. Oboje spremlja bolečina, toda prvo ponuja izhod, drugo pa ne. Spokorjenje je preprosto sprememba v srcu, ki vodi v spremembo v umu in dejanjih. Gre za to, da rečete: »Gospod, stvari sem počel na svoj lasten način in videl jalovost tega, sedaj pa se odločam, da se bom podredil tvoji poti.« Gre za odločitev, da zapustimo pot razuma, rojeno iz drevesa spoznanja dobrega in hudega, in se vrnemo na pot poslušnosti.

V molitvi in premišljevanju odprite svoje srce in dovolite Svetemu Duhu, da vam pokaže področja neposlušnosti v vašem življenju. Po potrebi ponovno preglejte različna poglavja, ki se posebej nanašajo na vašo situacijo. Dovolite, da Božja beseda preišče vaše življenje. Luč Božje besede razkriva področja neposlušnosti. To so lahko področja, povezana z Božjo neposredno ali pooblaščen avtoriteto. Zapišite si jih na poseben list papirja. Ko to storite, molimo skupaj za odpuščanje in obnovo.

Nebeški Oče, v Jezusovem imenu mi odpusti mojo neposlušnost in nepodrejenost. Živel(-a) sem skladno s svojim lastnim razmišljanjem in posledično živel(-a) v uporništvu na naslednjih področjih.

Počel(-a) sem: (Na podlagi seznama priznajte vsako področje, na katerem ste grešili proti Božji avtoriteti. Vključite tako neposredno kot pooblaščen avtoriteto.)

Spokorim se za vsako od teh področij mišljenja in obnašanja. Prosim te, da mi odpustiš in me očistiš s krvjo mojega Gospoda Jezusa.

Nameravam se podrediti tvoji avtoriteti in pri tem se bom podredil(-a) avtoritetam v družini, državi, cerkvi in družbi, ki si jih postavil v mojem življenju. Daj mi svojo milost, da ne bom le hrepenel(-a) po tem, ampak da bom delal(-a), kar ugaja tebi. Prosim za srce, ki se veseli v podrejenosti in poslušnosti. Svoje življenje predam svojemu Gospodu Jezusu Kristusu in se odpovedujem vsakršnemu uporništvu. Na kakršen koli način si me poklical, da poveličam tvoje ime, se željno podrejam. Amen.

Če je primerno, pojdite osebno do naštetih oseb, ki imajo avtoriteto, ali jim napišite pismo in jih prosite za odpuščanje. To ni čas, ko bi morali koga kriviti ali se zagovarjati, temveč priložnost, da prevzamete odgovornost za svoj del v kakršnih koli težavah.

Tako boste lahko opazovali Božjo roko, kako deluje v vaš prid.

Hvala, ker ste izbrali pot, ki je tako nasprotna toku tega sveta. S svojo poslušnostjo pospešujemo namene našega čudovitega Kralja. Nagrada za vašo poslušnost bo velika.

Njemu pa, ki vas more varovati pred padcem ter vas brez madeža in v veselju postaviti pred svoje veličastvo, edinemu Bogu, našemu odrešeniku, po našem Gospodu Jezusu Kristusu: slava in veličastje, moč in oblast pred vsemi veki in zdaj in na vse veke! Amen.

Judovo pismo 1,24–25

Pomnite:
Ostanite POD KRITJEM!

SATANOVA ZANKA

Osvoboditev iz smrtonosne zanke zamere

Knjiga *Satanova zanka* razkriva eno najbolj varljivih pasti, ki jih sovražnik uporablja, da vernike odpelje stran od Božje volje. Govorimo o zameri. Večina ljudi, ki se ujamejo v to Satanovo zanko, se tega sploh ne zaveda.

Ne pustite se zavesti! Jezus je rekel: »Ni mogoče, da bi pohujšanja ne prišla« (Evangelij po Luku 17,1). Ne morete vplivati na to, ali vas bodo drugi prizadeli ali ne. Lahko pa se odločite, kakšen bo vaš odziv. Če z zamero pravilno opravite, boste postali močnejši, ne pa zagrenjeni. Samo pravičen odziv vas bo popeljal v neoviran odnos z Bogom.

John Bevere nas s svojim sporočilom uči, kako živeti po Božji volji ter se osvoboditi sumničavosti in nezaupanja. Lahko ubežite miselnosti žrtve ter živite brez bremena razočaranja in naraščajoče grenkobe. Ko boste odkrili višjo raven podrejenosti Bogu, bo vaše življenje polno odpuščenja, sprave in vedno večje radosti.

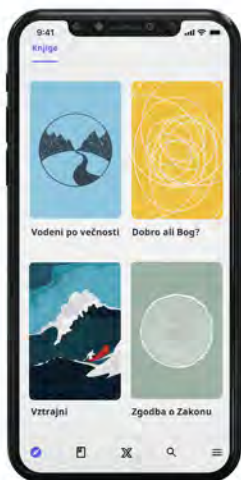
Na voljo na:

MessengerX.com

X MessengerX

Popotovanje učenstva za vsakogar, kjer koli

- Brezplačno v več kot 130 različnih jezikih
- Na voljo kot aplikacija in na spletu
- Gradiva namenjena za vašo rast
- Spremljajte svojo zgodovino in pot učenstva

Pridobite celotno Messengerjevo knjižnico učnih vsebin, vključno z e-knjigami, zvočnimi knjigami, kratkimi posnetki, videoposnetki z učnimi vsebinami, Svetim pismom in še več. Na voljo za ogled, poslušanje in branje na vseh vaših napravah.

MessengerX.com

Na voljo po vsem svetu v trgovinah App Store in Google Play.

Ste se že kdaj spopadali z vprašanjem, kako se odzvati v odnosu do nadrejenega ali voditelja, s katerim se ne strinjate? Se kdaj vprašate, zakaj bi ga sploh morali poslušati?

Najbolje prodajani avtor John Bevere v ter revidirani in posodobljeni izdaji svoje knjige za novo generacijo ponovno poudarja pomen zaščitne meje, ki nam jo Bog daje prek tistih, ki imajo avtoriteto. John razkriva, kako nas sovražnik zvijačno pripravi do tega, da verjamemo, da lahko svoj pravi namen dosežemo brez božanskega vodstva, s tem da izkrivlja našo sposobnost prepoznavanja Božje neposredne in pooblaščen avtoritete. Medtem ko nas John uči, kako imeti pravilno držo do vodstva, nam kaže, zakaj življenje pod avtoriteto pomeni varno mesto oskrbe, zaščite in upanja za prihodnost.

V knjigi *Pod Kritjem* boste prav tako odkrili:

- kako se izogniti temu, da imate prav, hkrati pa se nekako motite;
- kako se na svetopisemski način odzvati in premagovati nepošteno obravnavo.

S čisto novim poglavjem, vprašanji za razpravo in poudarjenimi temami je *Pod kritjem* zelo priročna injiga, ki lahko spremeni naša življenja, saj razkriva pomen podrejenosti Božji avtoriteti in pravičen odziv v odnosu do voditeljev v našem življenju.

JOHN BEVERE je mednarodni govornik in najbolje prodajani avtor, znan po svojem drznem in brezkompromisnem pristopu k Božji besedi. John in njegova žena Lisa sta ustanovitelja organizacije Messenger International – služenja, ki se zavzema za usposabljanje neomajnih Jezusovih sledilcev, ki spreminjajo svet. Ko je doma v Koloradu, rad igra tekmovalne igre s kartami s svojimi štirimi sinovi ali poskuša prepričati Liso, da začne igrati golf.

MessengerX

Za brezplačni prenos in pretakanje videoposnetkov obiščite **MessengerX.com**

Za več informacij poskenirajte:

Ta knjiga je darilo avtorja in NI NAPRODAJ.